

พระกิตติคุณ

บทเรียนที่ 5:

พระกิตติคุณโดยยอห์น

thirdmill

Biblical Education. For the World. For Free.

© 2012 โดย Third Millennium Ministries

สงวนลิขสิทธิ์ ห้ามทำซ้ำส่วนหนึ่งส่วนใดของสิ่งพิมพ์นี้ในรูปแบบใด ๆ หรือโดยวิธีการใด ๆ ก็ตาม เพื่อผลกำไร (ยกเว้นเพื่อการอ้างอิงโดยสังเขป เพื่อการแสดงความคิดเห็น หรือเพื่องานด้านวิชาการ) โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากสำนักพิมพ์ Third Millennium Ministries, Inc., 316 Live Oaks Blvd., Casselberry, Florida 32707

หากมิได้ระบุไว้เป็นอย่างอื่น ข้อพระคัมภีร์ทั้งหมดที่อ้างอิงคัดมาจากพระคัมภีร์ฉบับ New International Version สงวนลิขสิทธิ์ © 1973, 1978, 1984, 2011 โดยสมาคมพระคริสตธรรมระหว่างประเทศ โดยได้รับอนุญาตจาก Zondervan Bible Publishers.

ข้อมูลเกี่ยวกับ THIRD MILLENNIUM MINISTRIES

Third Millennium Ministries (ผู้รับใช้แห่งสหัสวรรษที่สาม) เป็นพันธกิจประกาศข่าวประเสริฐของคริสเตียนโดยไม่หวังผลกำไร เพื่อ:

ให้การศึกษาด้านพระคัมภีร์แก่ผู้ต้องการศึกษาทั่วโลก โดยไม่คิดค่าใช้จ่าย

เป้าหมายของเราคือการให้การศึกษาด้านคริสต์ศาสนาโดยไม่คิดค่าใช้จ่ายให้แก่ศิษยาภิบาลและผู้นำคริสเตียนมากมายทั่วโลก ที่ยังขาดการฝึกฝนอย่างเพียงพอสำหรับการรับใช้ เราจะบรรลุเป้าหมายดังกล่าวนี้โดยการผลิตและเผยแพร่หลักสูตรศาสนศาสตร์รูปแบบใหม่ ระบบมัลติมีเดียไปทั่วโลก โดยใช้ภาษาอังกฤษ อาหรับ จีนกลาง รัสเซีย และสเปน นอกจากนี้ หลักสูตรของเรายังถูกแปลไปอีกกว่า 12 ภาษา โดยผ่านองค์กรคู่มิตร หลักสูตรนี้ประกอบด้วยสื่อวีดิทัศน์ที่เน้นภาพ เอกสารคำสอน และข้อมูลต่าง ๆ ทางอินเทอร์เน็ต และถูกออกแบบมาเพื่อให้ใช้โดยโรงเรียน กลุ่มหรือบุคคล ทั้งในระบบออนไลน์และในกลุ่มผู้ร่วมศึกษา

ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา เราได้พัฒนาวิธีการที่จะใช้เงินทุนอย่างคุ้มค่าในการผลิตบทเรียนมัลติมีเดียที่ได้รับรางวัล ซึ่งมีเนื้อหาและคุณภาพที่ดีที่สุด เราใช้นักเขียนและบรรณาธิการที่เป็นนักการศึกษาที่ผ่านการฝึกอบรมด้าน ศาสนศาสตร์อย่างดี และใช้นักแปลที่เป็นเจ้าของภาษาเป้าหมายผู้มีความเข้าใจด้านศาสนศาสตร์ บทเรียนของเรานำเสนอแนวคิดอันลึกซึ้งของศาสตราจารย์จากวิทยาลัยพระคริสตธรรม และจากศิษยาภิบาลจากทุกมุมโลก ยิ่งกว่านั้น เรายังใช้นักออกแบบกราฟิก นักวาดภาพประกอบ และผู้ผลิตที่ยึดมั่นในมาตรฐานสูงสุดของการผลิต และใช้อุปกรณ์และเทคนิคต่าง ๆ ที่ทันสมัย

เพื่อที่จะบรรลุเป้าหมายของการเผยแพร่ Third Millennium ได้สร้างพันธมิตรเชิงยุทธศาสตร์กับคริสตจักร วิทยาลัยพระคริสตธรรม โรงเรียนสอนพระคัมภีร์ มิชชันนารี สถาบันวิทยคริสเตียน ผู้ให้บริการโทรทัศน์ผ่านดาวเทียม และองค์กรอื่น ๆ. สัมพันธภาพดังกล่าวได้นำไปสู่การเผยแพร่บทเรียนทางวีดิโอจำนวนนับไม่ถ้วน สู่ผู้นำ ศิษยาภิบาล และนักเรียนพระคัมภีร์ในท้องถิ่น. และเว็บไซต์ของเราก็เป็นช่องทางเผยแพร่และจัดหาสื่อประกอบบทเรียนเพิ่มเติม รวมถึงข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการเริ่มต้นชุมชนแห่งการเรียนรู้ของตนเอง.

Third Millennium Ministries ถือว่าเป็นบริษัทประเภท 501(c) (3) ตามข้อบังคับของกรมสรรพากรแห่งสหรัฐอเมริกา เราพึ่งพาเงินบริจาคที่สามารถลดหย่อนภาษีได้ ที่คริสตจักร มูลนิธิ ธุรกิจ และบุคคลต่าง ๆ ถวายให้ด้วยความอาารี หากต้องการข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับพันธกิจของเรา และศึกษาว่าจะมีส่วนร่วมกับพันธกิจนั้นได้อย่างไร โปรดเยี่ยมชมเว็บไซต์ของเรา www.thirdmill.org.

สารบัญ

บทนำ	1
------------	---

ภูมิหลัง.....	1
---------------	---

ผู้เขียน.....	1
มุมมองดั้งเดิม	2
ประวัติส่วนตัว	4
สถานการณ์แวดล้อม.....	5
พื้นที่ทางภูมิศาสตร์	6
ผู้อ่านดั้งเดิม	7
วันเวลาที่เขียน	8
จุดประสงค์	9

โครงสร้างและเนื้อหา.....	11
--------------------------	----

บทนำ.....	11
พันธกิจของพระเยซูต่อสาธารณชน	12
การเตรียมตัวสำหรับพันธกิจ.....	12
เทศกาลบัสดาครั้งแรก	14
เทศกาลที่ปราศจากชื่อ.....	16
เทศกาลบัสดาครั้งที่สอง.....	16
เทศกาลอยู่เพิง	17
เทศกาลฉลองพระวิหาร.....	17
เทศกาลบัสดาครั้งที่สาม	18
พันธกิจส่วนตัวของพระเยซู.....	18
อาหารค่ำมื้อสุดท้าย.....	18
การสิ้นพระชนม์และการคืนพระชนม์	21
บทสรุป	24

ประเด็นสำคัญ.....	25
-------------------	----

ความเชื่อ	25
พระคริสต์.....	26
พระวิหาร	27
เทศกาล.....	29
พระบัญญัติ	30
พระบุตรของพระเจ้า	32
ความเป็นพระเจ้า.....	33
ความเป็นมนุษย์.....	34

ชีวิต.....35

สรุป.....36

พระกิตติคุณ

บทเรียนที่ 5

พระกิตติคุณโดยยอห์น

บทนำ

ชื่อของเธอคือโซเฟีย เธอไม่ใช่ชื่อจริงของเธอ แต่เป็นชื่อที่เธอใช้เพื่อหลบเลี่ยงจากเพื่อนและสมาชิกในครอบครัวที่ขู่จะฆ่าเธอ เพราะตอนนี้เธอเชื่อในพระเยซู โซเฟียมาจากพื้นที่ที่การเชื่อพระเยซูก่อให้เกิดการถูกกดขี่ข่มเหง นี่คือนิยายที่เกิดขึ้นในหลายพื้นที่ของโลกปัจจุบัน และก็เป็นเรื่องจริงที่เกิดขึ้นในศตวรรษแรกด้วย ในช่วงเวลาของอัครทูตยอห์น ผู้เชื่อชาวยิวถูกขับไล่ออกจากธรรมศาลา เพราะพวกเขาเชื่อว่าพระเยซูคือผู้ที่ทำให้พระสัญญาของพระเจ้าต่อบรรพบุรุษของพวกเขาในโบราณกาลสำเร็จเป็นจริง คนเหล่านั้นถูกตัดขาดจากครอบครัว จากประวัติศาสตร์ และจากศาสนาของเขา ยอห์นเขียนเพื่อให้ความมั่นใจแก่ผู้เชื่อที่ถูกข่มเหงเหล่านี้ว่าพระเยซูคือพระคริสต์ ทรงเป็นบุตรของพระเจ้าอย่างแท้จริง ท่านต้องการย้ำให้มั่นใจว่า ถึงแม้สถานการณ์เลวร้าย พวกเขาจะยังคงสัตย์ซื่อต่อพระเยซูและยินดีกับการมีชีวิตเต็มบริบูรณ์ในพระองค์

นี่คือบทเรียนที่ 5 ในชุดบทเรียน “พระกิตติคุณ” ในบทเรียนชุดนี้ เรากำลังสำรวจพระวจนะสี่เล่มในพระคัมภีร์ซึ่งบอกให้เราว่าพระเยซูนำแผ่นดินและสง่าราศีของพระเจ้ามาสู่ประวัติศาสตร์โลกอย่างไร ในบทเรียนนี้ ซึ่งมีชื่อว่า “พระกิตติคุณโดยยอห์น” เราจะศึกษาพระกิตติคุณของยอห์นในแนวทางที่จะช่วยให้เราอ่านด้วยความเข้าใจยิ่งขึ้น รักพระเจ้าลึกซึ้งยิ่งขึ้น และยินดีกับชีวิตในพระคริสต์อย่างเต็มที่ยิ่งขึ้น

เราจะศึกษาพระกิตติคุณโดยยอห์นในสามแนวทาง หนึ่งในเราจะพิจารณาภูมิหลังของพระกิตติคุณยอห์น สองเราจะสำรวจโครงสร้างและเนื้อหาของพระกิตติคุณยอห์น และสาม เราจะศึกษาประเด็นหลักสำคัญบางประเด็นของพระกิตติคุณยอห์น เราจะเริ่มต้นด้วยภูมิหลังของพระกิตติคุณยอห์นก่อน

ภูมิหลัง

เราจะสำรวจภูมิหลังของพระกิตติคุณยอห์นโดยพิจารณาตัวผู้เขียนและสถานการณ์แวดล้อมในขณะที่ท่านเขียนพระกิตติคุณนี้ เราจะเริ่มด้วยการศึกษาตัวผู้เขียน

ผู้เขียน

ตลอดประวัติศาสตร์คริสตจักร คริสเตียนได้ยอมรับตลอดมาว่าสาวกของพระเยซูชื่อยอห์น เป็นผู้เขียนพระกิตติคุณเล่มนี้ เขาเป็นน้องชายของยากอบ ซึ่งเป็นบุตรของเศเบดี ยอห์นเป็นหนึ่งในสาวกวงในที่พระเยซูไว้วางใจที่สุด และเป็นเสาหลักแห่งความเชื่อในชุมชนคริสเตียนยุคแรก งานเขียนของท่านในพันธสัญญาใหม่มีได้มีเพียงพระกิตติคุณเล่มที่สี่เท่านั้น แต่ยังมีรวมถึงจดหมายฝาก 1, 2, และ 3 ยอห์น รวมทั้งหนังสือวิวรณ์อีกด้วย

เราจะศึกษาผู้เขียนพระกิตติคุณยอห์นในสองช่วง หนึ่งในเราจะทำความเข้าใจว่ามุมมองดั้งเดิมที่ว่าอัครทูตยอห์นเป็นผู้เขียนพระกิตติคุณเล่มนี้นั้นเชื่อถือได้ และสอง เราจะสำรวจประวัติส่วนตัวของยอห์น เราจะเริ่มด้วยการศึกษามุมมองดั้งเดิมที่ว่าอัครทูตยอห์นเป็นผู้เขียนพระกิตติคุณเล่มที่สี่นี้

มุมมองดั้งเดิม

พระกิตติคุณยอห์นเป็นหนังสือเล่มหนึ่งในพระคัมภีร์ที่ไม่ได้บ่งบอกว่าใครเป็นผู้เขียน และนี่คือจุดเริ่มต้นของเรา ในฐานะที่เราเป็นคริสเตียนที่เชื่อในพระคัมภีร์ เราก็มองรับความเป็นจริงที่ว่าเราไม่มีบันทึกข้อความชัดเจนเกี่ยวกับว่าใครเป็นผู้เขียนหนังสือเล่มนี้ ก่อนที่จะถึงศตวรรษที่สอง เทอร์ทัลเลียน อีเรเนียส และคนอื่น ๆ บางคน ยอมรับอย่างแน่วแน่แล้วว่าอัครทูตยอห์นคือผู้เขียน ดังนั้น คุณจึงต้องตั้งคำถามว่า เหตุใดพวกเขาจึงเชื่อเช่นนั้น ทั้งที่เป็นช่วงที่ใกล้เคียงมากกับเวลาที่พวกเขาได้สัมผัสกับอัครทูตคนท้าย ๆ ที่ยังคงมีชีวิตอยู่ หรืออย่างน้อยอัครทูตในรุ่นถัดมา แต่พวกเขาถึงขนาดกล้าประกาศอย่างเด็ดเดี่ยวเช่นนั้น และยังมีคนอื่น ๆ ที่ประกาศอย่างเดียวกันด้วย จากนั้นคุณศึกษาเนื้อหาพระกิตติคุณ คุณก็ต้องศึกษาหลักฐานภายในที่อยู่ในพระวจนะเล่มนี้ และแน่นอน ในหนังสือเล่มนี้คุณก็พบกับรายงานของประจักษ์พยาน ว่าใครก็ตามที่กำลังเขียนหนังสือเล่มนี้ก็กำลังเขียนเกี่ยวกับเรื่องราวที่ตัวเองมีส่วนร่วมอยู่ในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นด้วย ยกตัวอย่างเช่น ในบันทึกเกี่ยวกับอาหารค่ำมื้อสุดท้าย บอกว่า คน ๆ นั้น หรือสาวกที่พระองค์ทรงรักกำลังนั่งอยู่ที่โต๊ะอาหารกับพระเยซูด้วย และนั่นเป็นหลักฐานที่ทรงพลังอย่างยิ่ง

—ดร. สตีฟ ฮาร์เปอร์

เราสามารถยืนยันได้ว่ามีความเป็นไปได้สูงสุดที่ยอห์นเป็นผู้เขียนพระกิตติคุณเล่มที่สี่นี้ เนื่องจากเหตุผลสามประเภทที่พบในยุคแรก ประเภทที่หนึ่ง เราจะพิจารณาต้นฉบับโบราณของพระกิตติคุณยอห์น

ต้นฉบับโบราณ—ต้นฉบับโบราณมากมายของพระกิตติคุณเล่มที่สี่ ระบุชื่อยอห์นในฐานะผู้เขียน เช่น ปาปรัส 66 และ ปาปรัส 75 ซึ่งถูกระบุว่าเขียนขึ้นประมาณ ค.ศ. 200 ทั้งคู่ เรียกพระกิตติคุณเล่มนี้ว่า “euangelion kata Iōannēn” ซึ่งแปลว่า “พระกิตติคุณโดยยอห์น” นอกจากนี้ เอกสาร “โคเด็กซ์ ไชนายติคัส” (“Codex Sinaiticus”) และ “โคเด็กซ์ วาติกันัส” (“Codex Vaticanus”) ซึ่งเขียนขึ้นช่วงกลางคริสต์ศตวรรษที่ 4 ทั้งคู่ เรียกพระกิตติคุณเล่มนี้สั้น ๆ ว่า “kata Iōannēn” แปลว่า “โดยยอห์น”
แน่นอนว่าชื่อยอห์นนั้นไม่ใช่ชื่อแปลก แต่ก็ชัดเจนว่างานเขียน

ต่าง ๆ ของคริสตจักรยุคแรกมีเจตนาเชื่อมโยงชื่อนี้ไปถึงคนชื่อ “ยอห์น” ที่สำคัญที่สุดในพระคัมภีร์ นั่นคืออัครทูตยอห์น

ไม่เพียงแต่ต้นฉบับโบราณบ่งบอกว่ายอห์นเขียนพระกิตติคุณเล่มที่สี่เท่านั้น แต่หลักฐานภายในที่พบได้ในพระกิตติคุณเองก็นำไปสู่ข้อสรุปว่ามีความเป็นไปได้สูงสุดที่ยอห์นเป็นผู้เขียน

หลักฐานในตัวเอกสาร—ผู้เขียนพระกิตติคุณเล่มนี้รายงานการโต้แย้งกันระหว่างพระเยซูและผู้นำชาวยิวในประเด็นเฉพาะบางอย่างเกี่ยวกับบัพติศมาของชาวยิว เหตุการณ์การโต้แย้งนี้แสดงให้เห็นว่าผู้เขียนมีความเข้าใจเรื่องบัพติศมาของชาวยิวอย่างดี ซึ่งเป็นความเข้าใจที่อัครทูตยอห์นในฐานะชาวยิวในปาเลสไตน์น่าจะมีความแน่นอน

ถ้าเราก้าวไปอีกขั้นหนึ่ง ก็จะมีหลักฐานแน่นอนว่าผู้เขียนพระกิตติคุณเล่มนี้ จริง ๆ แล้วเป็นชาวยิวในปาเลสไตน์ คุณลักษณะแบบปาเลสไตน์ของพระกิตติคุณเล่มนี้เห็นได้ในบทบรรยายพันธกิจของพระเยซู เช่น ใน 7:15 ผู้เขียนกล่าวถึงความสำคัญของการศึกษาด้านศาสนาในสายตาของผู้นำชาวยิวในปาเลสไตน์

ผู้เขียนพระกิตติคุณฉบับที่สี่ยังได้กล่าวถึงประเด็นสำคัญทางศาสนาและใช้คำศัพท์ที่คล้ายคลึงกับงานเขียนชิ้นอื่น ๆ ที่มาจากศาสนายิวในปาเลสไตน์ช่วงศตวรรษแรก เช่น นักวิชาการหลายคนได้ระบุความคล้ายคลึงกันในด้านภาษาระหว่างพระกิตติคุณของยอห์นและงานเขียนที่พบในถ้ำคูมราน ซึ่งเรียกกันอย่างแพร่หลายว่า “หนังสือม้วนจากทะเลเดดซี” ตัวอย่างหนึ่งได้แก่การใช้สำนวน “ลูกของความสว่าง” ซึ่งปรากฏทั้งในเอกสารจากถ้ำคูมรานและในยอห์น

12:36 นอกจากนั้น วลี “ความสว่างแห่งชีวิต” ยังปรากฏทั้งในงานเขียนจากถ้ำคูมรานและในยอห์น **8:12** ความคล้ายคลึงกันเช่นนี้บ่งบอกว่าผู้เขียนพระกิตติคุณเล่มที่สี่นี้มีความคุ้นเคยกับการใช้ภาษาการสนทนาทางศาสนาของปาเลสไตน์ในช่วงศตวรรษแรกอย่างยิ่ง

ข้อความในพระกิตติคุณนั้น นอกจากทำให้มั่นใจว่าถูกเขียนโดยชาวยิวในปาเลสไตน์แล้ว ยังทำให้มั่นใจอีกด้วยว่าถูกเขียนโดยผู้ที่เป็ประจักษ์พยานในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น มุมมองนี้สอดคล้องกับประวัติของอัครทูตยอห์น เนื่องจากตัวท่านเองก็เป็นประจักษ์พยานคนหนึ่งของชีวิตพระเยซู มีหลายจุดในพระกิตติคุณที่เราเห็นหลักฐานว่าผู้เขียนเป็นประจักษ์พยานคนหนึ่ง เช่น หลังจากพระเยซูสิ้นพระชนม์ ยอห์น **19:35** กล่าวว่า:

ผู้ที่เห็นเหตุการณ์ได้เป็นพยาน และคำพยานของเขาเป็นความจริง
เขารู้ว่าเขาพูดความจริงและเขาเป็นพยานเพื่อว่าท่านทั้งหลายจะเชื่อด้วย (ยอห์น 19:35)

ในข้อนี้ ผู้เขียนบ่งบอกอย่างชัดเจนว่าตัวท่านเองเป็นประจักษ์พยานถึงการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู และเราพบคำกล่าวอ้างที่คล้ายคลึงกันในยอห์น **21:20-24** ซึ่งระบุตัวตนประจักษ์พยานผู้นี้โดยใช้สรรพนามว่า “สาวกที่พระเยซูทรงรัก” นี่เป็นการบ่งบอกว่าผู้เขียนมีความสัมพันธ์ส่วนตัวที่ใกล้ชิดกับพระเยซู

ลองนึกว่า สำหรับยอห์นแล้ว เหตุการณ์จะเป็นอย่างไรในช่วงอาหารค่ำมื้อสุดท้ายนั้น เมื่อท่านองสิริษะที่พระทรวงของพระเยซู ลองนึกถึงความใกล้ชิดที่ต้องดำรงอยู่ระหว่างนุรุษทั้งสอง และแม้กระทั่งบนทางเขน เมื่อพระเยซูกำลังจะสิ้นพระชนม์ พระองค์ก็ได้มอบหมายให้อัครทูตยอห์น แทนที่จะเป็นพี่น้องชายหญิงของพระองค์ เป็นผู้ดูแลมารดาของพระองค์ นี่เป็นอีกครั้งหนึ่งที่เราเห็นว่า ระหว่างคนทั้งสองจะต้องมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดและลึกซึ้งอย่างยิ่ง และแม้กระทั่งในการบรรยายตนเอง ยอห์นก็บรรยายตัวท่านเองว่าเป็นสาวกที่พระเยซูทรงรัก—และต้องย้ำอีกครั้งหนึ่งว่า ยอห์นหาได้ทำเช่นนั้นเพราะความหยิ่งทรนงไม่

—ศาสตราจารย์ ชัค เจมส์

“สาวกที่พระเยซูทรงรัก” ผู้นี้ ถูกกล่าวถึงหลายครั้งในพระกิตติคุณยอห์น เช่น ในยอห์น 13:23 “สาวกที่พระองค์ทรงรัก” นี้ เอนกายอยู่เคียงข้างพระเยซูในช่วงอาหารค่ำมื้อสุดท้าย ใน 19:26-27 พระเยซูพูดถึงสาวกที่พระองค์ทรงรักนี้จากบนไม้กางเขน และฝากฝังให้เขาดูแลพระมารดาของพระองค์ สาวกคนเดียวที่วิ่งไปยังอุโมงค์ฝังศพพร้อมกับเปโตรในเช้าวันคืนพระชนม์ ใน 20:2-8 และใน 21:7 สาวกอันเป็นที่รักนี้เป็นคนแรกที่จำพระองค์ได้ที่ชายทะเล

อัครทูตยอห์นไม่เคยถูกกล่าวถึงด้วยชื่อของท่านเลยในพระกิตติคุณที่ท่านเขียน เนื่องจากท่านประสงค์ที่จะระบุตัวตนของท่านในฐานะสาวกที่พระเยซูทรงรัก และในการกระทำเช่นนี้ ท่านเน้นย้ำ หรือเปิดเผย ความถ่อมใจของท่าน รวมทั้งความปรารถนาในความสัมพันธ์ของท่านกับองค์พระผู้เป็นเจ้าอีกด้วย เมื่อคุณอ่านพระกิตติคุณเล่มนี้ ก็น่าสนใจและเป็นความรู้ดีที่เดียวว่า ขณะที่ยอห์นกล่าวถึงชื่อของสาวกคนอื่นทุกคน แต่ท่านไม่เคยกล่าวถึงชื่อตนเองเลย ซึ่งคุณได้เห็นแล้ว

—ศาสตราจารย์ ลาร์รี ค็อคเคิลล์

ไม่มีสักครั้งเดียวในพระกิตติคุณเล่มนี้ที่ยอห์นถูกกล่าวถึงโดยชื่อของท่าน นำแปลกใจมากที่บุคคลที่ถูก

กล่าวถึงบ่อยครั้งมากในพระกิตติคุณเล่มอื่น ๆ กลับไม่เคยถูกเอ่ยชื่อในเล่มนี้เลย คำอธิบายที่น่าจะเป็นไปได้ที่สุดก็คือ ยอห์นก็คือสาวกผู้เป็นที่รัก ผู้เขียนพระกิตติคุณเล่มนี้ และด้วยความท้อใจ ท่านจึงหลีกเลี่ยงที่จะกล่าวถึงแม้แต่ชื่อตนเอง แทนที่จะทำเช่นนั้น ท่านกลับเน้นประเด็นที่ว่าท่านจะไม่สามารถเป็นผู้ที่ติดตามพระเยซูได้เลย ถ้าไม่ใช่เพราะความรักอันมหัศจรรย์จากพระเจ้า ซึ่งองค์พระผู้ช่วยให้รอดทรงมีต่อท่าน

ไม่เพียงแต่พระกิตติคุณเล่มที่สี่เท่านั้นที่สนับสนุนความเชื่อว่ายอห์นมีความน่าจะเป็นสูงสุดที่จะเป็นผู้เขียนแต่งงานเขียนต่าง ๆ ของคริสตจักรยุคแรกก็ยืนยันข้อสรุปนี้เช่นกันด้วย

คริสตจักรยุคแรก—ตั้งแต่ช่วง ค.ศ. 170 ถึง 190 ความเชื่อมั่นว่าพระกิตติคุณเล่มที่สี่ถูกเขียนโดยอัครทูต ยอห์นก็หยั่งรากอย่างเข้มแข็งในคริสตจักรแล้ว เคลเมนต์แห่งอเล็กซานเดรีย เทอร์ทัลเลียน และอิเรเนียส ล้วนยืนยันว่ายอห์น บุตรของเศเบดี คือผู้เขียน ประมาณ ค.ศ. 325 นักประวัติศาสตร์คริสตจักร ชื่อยูเซเบียส ได้หยิบยกคำกล่าวของอิเรเนียส เป็นข้ออ้างอิงในงานเขียนของท่านที่ชื่อ “ประวัติศาสตร์คริสตจักร” เล่มที่ 5 บทที่ 8 ส่วนที่ 4 ความว่า:

จากนั้น ยอห์น สาวกขององค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ซึ่งถึงกับได้เอนศีรษะลงบนพระทรวงของพระองค์ ก็ได้เขียนพระกิตติคุณด้วยตัวท่านเอง ในขณะที่ท่านกำลังอาศัยอยู่ที่เมืองเอเฟซัสในแคว้นเอเชีย

คำพยานของอิเรเนียสมีความสำคัญเป็นพิเศษด้วยเหตุผลสองประการ คือ หนึ่ง จากคำกล่าวของยูเซเบียส อิเรเนียสเคยเป็นสาวกของโพลีคาร์ป บิชอปแห่งเมืองสเมอร์นา และตามเนื้อหาของจดหมายจากคริสตจักรเมืองสเมอร์นา เกี่ยวกับการพลีชีพเพื่อความเชื่อของบิชอปของเขานั้น โพลีคาร์ปเองก็เคยเป็นสาวกของอัครทูตยอห์น ดังนั้น อิเรเนียสเองก็อาจได้เรียนรู้จากคนที่เชื่อถือได้ที่รู้จักยอห์นเป็นการส่วนตัวเกี่ยวกับการที่ยอห์นเขียนพระกิตติคุณ สอง อิเรเนียสนั้นเดินทางอย่างกว้างขวางในคริสตจักรยุคโบราณ ท่านจึงคุ้นเคยกับข้อมูลส่วนอื่น ๆ ที่น่าจะได้เสริมความเข้าใจของท่านเกี่ยวกับผู้เขียนพระกิตติคุณเล่มที่สี่นี้ด้วย

อีกหนึ่งนัยยะสำคัญก็คือ ไม่มีการต่อต้านอย่างจริงจังต่อมุมมองที่ว่ายอห์นคือผู้เขียน ไม่เคยปรากฏส่วนใดในงานเขียนของคริสตจักรยุคโบราณที่บ่งบอกว่าผู้เขียนพระกิตติคุณเล่มนี้เป็นบุคคลอื่นนอกเหนือจากยอห์นบุตรของเศเบดี แท้จริงแล้ว ประวัติศาสตร์บันทึกคนเพียงสองกลุ่มเท่านั้นที่ต่อต้านพระกิตติคุณของยอห์น ได้แก่ กลุ่มออลกอ (Alogoi) และกลุ่มสนับสนุนมาร์ซิออน (Marcionites) และถึงแม้พวกเขาปฏิเสธคำสอนในพระกิตติคุณของยอห์น แต่ก็ไม่ได้ชัดเจนทั้งหมดว่าสองกลุ่มนี้ปฏิเสธความเป็นผู้เขียนของยอห์น

ถึงแม้อาจเป็นไปได้ที่จะพิสูจน์อย่างไร้ข้อกังขาว่าพระกิตติคุณ “นิรมาน” นี้ถูกเขียนโดยยอห์น แต่จุดยืนที่น่าเชื่อถือที่สุดก็ยังคงเป็นข้อมูลที่สืบทอดมาแต่โบราณว่าอัครทูตยอห์นคือผู้เขียน

เมื่อเราได้พิจารณามุมมองดั้งเดิมว่ายอห์นได้เขียนกิตติคุณเล่มที่สี่ และได้เห็นว่าข้อมูลนี้มีความน่าเชื่อถือแล้ว ต่อไปเราจะศึกษาประวัติส่วนตัวของยอห์น

ประวัติส่วนตัว

จริง ๆ แล้ว เรา รู้จักยอห์นมากกว่าสาวกคนอื่น ๆ ของพระเยซู ในพระกิตติคุณเล่มต่าง ๆ ยอห์นมักถูกกล่าวถึงพร้อมกับพี่ชายของเขาว่า “บุตรของเศเบดี” นอกจากนั้น ยอห์นถูกกล่าวถึงเป็นอันดับที่สอง ซึ่งบ่งบอกว่าเขาเป็นน้องชาย จากมาระโก 1:14-21 ธุรกิจประมงของครอบครัวของเขายู่ใกล้เมืองคาเปอรนาอุม ที่ทะเลสาปกาลิลี จากข้อ 20 เราเห็นว่าธุรกิจนั้นรุ่งเรืองเพียงพอที่จะทำให้พวกเขาจ้างคนอื่นได้ หลังจากพระเยซูสิ้นพระชนม์ ธุรกิจของเขายังคงเข้มแข็งเพียงพอที่เขาทั้งสองจะกลับไปทำอาชีพนี้ ตามที่เราเห็นในยอห์น 21:1-14

จากการเปรียบเทียบมาระโก 15:40 กับมัทธิว 27:56 จะเห็นได้ว่ามารดาของเขาทั้งสองชื่อนางสะโลเม ซึ่งได้ติดตามพระเยซูอย่างน้อยก็ในบางช่วงเวลา มีครั้งหนึ่งเธอได้ขอให้พระเยซูปฏิบัติต่อบุตรชายทั้งสองของเธอในแผ่นดินของพระองค์ด้วยความโปรดปรานเป็นพิเศษ ตามที่เราเห็นในมัทธิว 20:21 ถ้าเราศึกษาต่อไปอีก การเปรียบเทียบยอห์น 19:25 กับมัทธิว 27:56 อาจบอกเราได้ว่า จริง ๆ แล้ว แม่ของบุตรชายทั้งสองของเศเบดีเป็นพี่น้องกับนางมารีย์ มารดาของพระเยซู นั่นก็หมายความว่ายอห์นเป็นลูกพี่ลูกน้องกับพระเยซู ถ้าเรื่องนี้เป็นความจริง ก็ช่วยอธิบายว่าเหตุใดพระ

เยชูจึงตรัสจากบนไม้กางเขนในยอห์น 19:25-27 เพื่อขอร้องให้ยอห์นดูแลมารดาของพระองค์

ในมารโก 3:17 ยากอบและยอห์นถูกเรียกว่า “ลูกฟ้าร้อง” ฉายานี้ดูเหมือนจะอ้างอิงจากอารมณ์หุนหันพลันแล่นของทั้งสอง ตัวอย่างหนึ่งได้แก่เหตุการณ์ที่ลูกากล่าวถึงเมื่อพระเยซูพยายามหาที่พักค้างแรมในเมืองแห่งหนึ่งในแคว้นสะมาเรีย เมื่อชาวเมืองนั้นปฏิเสธไม่ยอมให้พระเยซูและสาวกของพระองค์ค้างแรมที่นั่น ยากอบและยอห์นก็มีปฏิกริยาเกรี้ยวกราด ลองฟังจากลูกา 9:54-56

เมื่อยากอบกับยอห์นสาวกของพระองค์เห็นเช่นนี้ก็ทูลถามว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงต้องการให้พวกข้าพระองค์เข้าไปจากสวรรค์ลงมาทำลายพวกเขาหรือไม่?” แต่พระเยซูทรงหันมาตำหนิพวกเขาแล้วพวกเขาพากัน ไปยังอีกหมู่บ้านหนึ่ง (ลูกา 9:54-56)

ดูเหมือนว่าช่วงที่เขายู่กับพระเยซู ยอห์นมักจะใจร้อนและเกือบระเบิดอารมณ์ออกมาหลายครั้ง จึงน่าที่มากที่สุดแล้ว ท่านกลายเป็นผู้เขียนหนังสือพันธสัญญาใหม่ที่เน้นความรักของพระเจ้าและความรักของคนของพระเจ้า มากกว่าที่ผู้เขียนคนอื่นใดได้เน้นถึง

นักวิจารณ์บางคนคิดว่าธรรมชาติที่เปี่ยมด้วยความปราณีของพระกิตติคุณเล่มที่สี่ค้ำกับภาพลักษณ์ของยอห์นตามที่ปรากฏในพระกิตติคุณเล่มอื่น ๆ แต่มีหลักคิดอยู่สองประการที่ยืนยันชัดเจนว่าสองลักษณะนี้ไม่ขัดแย้งกันเอง ประการแรก เรื่องราวของยอห์นเกี่ยวข้องกับชายผู้หนึ่งที่ถูกเปลี่ยนแปลงโดยความรักของพระเจ้า การได้รับความรักจากพระเยซูเปลี่ยนแปลงยอห์นให้กลายเป็นอัครทูตแห่งความรัก ประการที่สอง เมื่อพระเจ้าเปลี่ยนแปลงยอห์นที่หัวรุนแรงและเจ้าอารมณ์ พระองค์ไม่ได้ทำให้เขากลายเป็นร่างที่ไร้ความรู้สึก แต่พระองค์เปลี่ยนแปลงท่านให้เป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐแห่งความรัก ผู้เต็มเปี่ยมไปด้วยความรักอันรุ่มร่าม พระเจ้าทรงนำและทรงใช้แก่นสารแห่งตัวตนแท้จริงของท่าน แต่พระองค์มิได้กำจัดแก่นสารนั้นออกไป

บทบรรยายในพระกิตติคุณเล่มต่าง ๆ ยอห์นเป็นสมาชิกคนหนึ่งของสาวกวงในของพระเยซู ร่วมกับเปโตรและยากอบ มีเพียงสามคนนี้เท่านั้นที่อยู่กับพระเยซูในเหตุการณ์สำคัญต่าง ๆ เช่นการล้างพระกาย และการที่พระองค์อธิษฐานในสวนเกทเซมนีในคืนที่พระองค์ถูกจับ ในหนังสือกิจการ เปโตรและยอห์นเป็นสองผู้นำของพวกเขา และในกาลาเทีย 2:9 เปาโลเรียกยอห์นว่าเป็นหนึ่งในเสาหลักแห่งคริสตจักรในเยรูซาเล็ม

ในคริสตจักรยุคแรก อิเรเนียสและแหล่งข้อมูลอื่น ๆ มากมายรายงานถึงพันธกิจอันกินเวลายาวนานของยอห์นในเมืองเอเฟซัสหลังจากที่ท่านออกจากกรุงเยรูซาเล็ม และยังมีข้อมูลที่ยืนยันอย่างหนักแน่นว่าในที่สุดแล้ว ยอห์นถูกเนรเทศไปยังเกาะปัทมอส บางแหล่งข้อมูลระบุว่า หลังจากนั้น ท่านได้รับอิสรภาพจากการถูกเนรเทศและได้กลับไปยังเมืองเอเฟซัส โดยเสียชีวิตที่นั่นในช่วงที่จักรพรรดิทราจันครองราชย์ ใกล้กับปลายศตวรรษที่ 1

เราได้ยืนยันมุมมองดั้งเดิมว่ายอห์นเป็นผู้เขียนพระกิตติคุณเล่มที่สี่ และได้ทำความเข้าใจความคุ้นเคยกับข้อมูลประวัติส่วนตัวอันน้อยนิดของยอห์นแล้ว ต่อไปเราจะสำรวจสถานการณ์แวดล้อมยอห์นในฐานะผู้เขียนพระกิตติคุณยอห์น

สถานการณ์แวดล้อม

เราจะสำรวจสถานการณ์แวดล้อมยอห์นในฐานะผู้เขียนพระกิตติคุณในสี่ประเด็น หนึ่งในเราจะพิจารณาพื้นที่ทางภูมิศาสตร์ของทั้งผู้อ่านและผู้เขียน สอง เราจะศึกษาตัวตนของผู้อ่านดั้งเดิมอย่างใกล้ชิดยิ่งขึ้นเล็กน้อย สาม เราจะพิจารณาวินเวลาที่หนังสือเล่มนี้ถูกเขียนขึ้น และสี่ เราจะคิดถึงวัตถุประสงค์ของพระกิตติคุณเล่มนี้ เราจะเริ่มต้นด้วยพื้นที่ทางภูมิศาสตร์ของพระกิตติคุณยอห์น

พื้นที่ทางภูมิศาสตร์

มีความน่าจะเป็นสูงสุดที่ยอห์นเขียนพระกิตติคุณของท่านในขณะที่ท่านอยู่ในเมืองเอเฟซัส และท่านเขียนให้กับผู้อ่านที่อาศัยอยู่นอกดินแดนปาเลสไตน์ บางทีอาจจะในเอเชียช้อย เราไม่สามารถรู้เรื่องทั้งหมดนี้ได้อย่างแน่นอน แต่

ก็มีหลายปัจจัยที่สนับสนุนข้อสรุปเหล่านี้ เช่น ความเห็นของยอห์นเกี่ยวกับธรรมเนียมของชาวยิวในปาเลสไตน์ซึ่งไปที่ผู้อ่านที่อาศัยอยู่ภายนอกปาเลสไตน์ ลองฟังสิ่งที่ยอห์นเขียนในยอห์น 4:9:

หญิงชาวสะมาเรียพูดว่า “ท่านเป็นยิว ส่วนดิฉันเป็นหญิงชาวสะมาเรีย
ท่านมาขอน้ำจากดิฉัน ได้อย่างไร?” (เพราะชาวยิวไม่คบหากับชาวสะมาเรีย) (ยอห์น 4:9)

ในข้อนี้ ยอห์นได้เสริมข้อมูลสำหรับผู้อ่านเกี่ยวกับความเป็นศัตรูกันระหว่างชาวยิวกับชาวสะมาเรีย ความเป็นศัตรูกันนี้คงต้องเป็นที่รู้จักกันเป็นอย่างดีอยู่แล้วสำหรับทุกคนในปาเลสไตน์ ดังนั้น ข้อมูลเพิ่มเติมของยอห์นจึงบ่งบอกว่าผู้อ่านของท่านอาศัยอยู่ที่อื่น

งานเขียนต่าง ๆ ของคริสตจักรยุคโบราณก็ชี้ให้เห็นว่าพระกิตติคุณเล่มนี้ถูกเขียนขึ้นเพื่อคนที่อยู่นอกดินแดนปาเลสไตน์เป็นหลัก ก่อนหน้านั้น เราอ้างถึงยูเซเบียส ซึ่งหยิบยกคำพูดของอิเรเนียส ผู้ซึ่งกล่าวว่ายอห์นเขียนพระกิตติคุณเล่มนี้ในเมืองเอเฟซัส ในแคว้นเอเชียน้อย คนเกือบทั้งหมดในคริสตจักรยุคโบราณเห็นด้วยกับข้อสรุปนี้ ซึ่งรวมถึงอิเรเนียส โพลีเครส เคลเมนต์แห่งอเล็กซานเดรีย และจัสติน มาร์เทอร์ ยิ่งไปกว่านั้น ไม่มีแหล่งข้อมูลโบราณใด ๆ บ่งบอกเลยว่าผู้อ่านเป้าหมายเป็นชนกลุ่มอื่นใดนอกเหนือจากผู้ที่อาศัยอยู่ในเอเชียน้อย

นอกจากนั้น ยังมีความเชื่อมโยงใกล้ชิดระหว่างพระกิตติคุณของยอห์นกับหนังสือวิวรณ์ ยอห์นเขียนหนังสือวิวรณ์ และกลุ่มผู้อ่านของท่านอยู่ในเอเชียน้อยอย่างแน่นอน คริสตจักรทั้งเจ็ดที่จดหมายเขียนไปถึงตามวิวรณ์บทที่ 2 และ 3 อยู่ในเอเชียน้อย และความคล้ายคลึงอันน่าทึ่งที่คู่ขนานกันระหว่างพระกิตติคุณของยอห์นและหนังสือวิวรณ์ทำให้เกิดข้อสันนิษฐานอันแข็งแกร่งว่าทั้งสองเล่มมีกลุ่มผู้อ่านคล้ายคลึงกัน เช่น พระกิตติคุณของยอห์นนำเสนอแนวคำสอนที่ตรงพล้งอันเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ที่กลับใจมาเป็นคริสเตียนกับธรรมศาลาของชาวยิว และหนังสือวิวรณ์ก็ยอมรับปัญหาที่เช่นกัน ลองฟังสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับคริสตจักรของพระองค์ในวิวรณ์ 2:9 และ 3:9:

เรารู้ถึงการทนทุกข์และความยากไร้ของเจ้า กระนั้นเจ้าก็ยังมี!
เรารู้ถึงคำให้ร้ายของบรรดาผู้ที่อ้างว่าคนเป็นยิวและไม่ได้เป็น
แต่เป็นธรรมศาลาของชาตาน ...เราจะทำให้บรรดาผู้เป็นธรรมศาลาของชาตาน
ผู้อ้างตัวเป็นยิวต่างๆ ที่ไม่ได้เป็น แต่เป็นคน โทกหก
เราจะทำให้พวกเขาสามลุ่มแทบเท้าของเจ้าและรับรู้ว่าเรารักพวกเขา (วิวรณ์ 2:9 และ 3:9)

จากอีกมุมมองหนึ่ง เราเรียนรู้จากกิจการ 19:1-7 ว่าผู้ที่ติดตามยอห์นผู้ให้บัพติศมาใช้ชีวิตต่อไปในเมืองเอเฟซัสอย่างน้อยจนถึงช่วงเวลานั้น ถ้าอัครทูตยอห์นเขียนถึงผู้อ่านที่รวมไปถึงผู้ติดตามยอห์นผู้ให้บัพติศมาด้วย สิ่งนี้อาจอธิบายว่าเหตุใดพระกิตติคุณของยอห์นจึงเน้นอย่างชัดเจนว่ายอห์นผู้ให้บัพติศมาอยู่ได้อำนาจของพระเยซู

ถึงแม้จะเป็นไปไม่ได้ที่จะมั่นใจเต็มที่ในเรื่องนี้ แต่ก็ดูเหมือนเป็นไปได้มากที่สุดว่ายอห์นอยู่ในเอเฟซัสเมื่อท่านเขียนพระกิตติคุณของท่าน และพระกิตติคุณเล่มนี้ก็ได้รับอิทธิพลบางส่วนจากสถานการณ์ในเอเชียน้อย

เราได้นำเสนอว่ามีความเป็นไปได้สูงที่สุดว่าพระกิตติคุณเล่มนี้ถูกเขียนขึ้นที่เมืองเอเฟซัส ต่อไปเราจะพิจารณาอย่างใกล้ชิดยิ่งขึ้นถึงบุคลิกลักษณะของผู้อ่านดั้งเดิมของยอห์น

ผู้อ่านดั้งเดิม

เช่นเดียวกับพระกิตติคุณทุกเล่ม มีนัยยะว่าพระกิตติคุณของยอห์นถูกเขียนเพื่อคริสตจักรทั้งปวงทุกยุคทุกสมัย และมีคุณค่าอย่างหาที่สุดมิได้สำหรับคนทั้งปวงของพระเจ้า แต่ก็มีบางส่วนของพระกิตติคุณของยอห์นที่ดูเหมือนจะมีความเกี่ยวข้องกับคริสตจักร ณ ที่ใดที่หนึ่งและเวลาใดเวลาหนึ่งโดยเฉพาะ ดูเหมือนว่าอย่างน้อยในบางส่วนของพระกิตติคุณเล่มนี้ ยอห์นแสดงให้เห็นว่าท่านคำนึงถึงสมาชิกของชุมชนชาวยิวที่หันมาเชื่อว่าพระเยซูคือพระเมสสิยาห์ แต่ยังคงนมัสการในธรรมศาลาต่อไป หรือรู้จัก และติดต่อกันอื่นที่มีความสำคัญในชุมชนชาวยิวนั้นด้วย แท้จริงแล้ว ช่วงกลางของพระกิตติคุณเกือบทั้งหมด ตั้งแต่บทที่ 5 ถึง 12 กล่าวถึงความขัดแย้งอย่างรุนแรงระหว่างพระเยซูกับพวกยิว

ความขัดแย้งนั้นถูกเน้นโดยวลีที่ยอห์นใช้ นั่นคือ “พวกยิว” ซึ่งยอห์นใช้กว่า 70 ครั้ง แต่ปรากฏเพียงไม่ถึง 20 ครั้งในพระกิตติคุณอีกสามเล่มรวมกัน ในกรณีส่วนใหญ่ ยอห์นใช้วลีนี้เพื่อกล่าวถึงผู้นำทางศาสนาที่ตั้งตัวเป็นปฏิปักษ์กับพระเยซู

ตรงกันข้าม เมื่อยอห์นกล่าวในทางบวกเกี่ยวกับประชากรของพระเจ้าในพันธสัญญาเดิม ท่านกล่าวตามแบบฉบับของท่าน คือใช้คำว่า “อิสราเอล” หรือ “ชาวอิสราเอล” เช่น ในยอห์น 1:47 พระเยซูทรงเรียกนาธานาเอลว่า “นี่แหละ ชาวอิสราเอลแท้ ในตัวเขาไม่มีอูบาย” นอกจากนั้น ยอห์นยังใช้คำภาษากรีกว่า “คริสตัส” (หรือ “ไครสต์”) บ่อยครั้งกว่าผู้เขียนพระกิตติคุณท่านอื่น คำว่า “คริสตัส” ใช้แปลทั้งคำภาษากรีก “คริสโตส” (Christos) และคำภาษาฮีบรู “มาซีอิค” (Mashiach) โดยทั้งสองคำนี้แปลว่า “ผู้ได้รับการเจิม” องค์พระคริสตัสก็คือพระผู้ไถ่ผู้ได้รับการเจิมของพระเจ้า ผู้ซึ่งจะช่วยกู้อิสราเอลจากความบาปและปลดปล่อยพวกเขาจากการปกครองของต่างชาติ คำว่า “คริสตัส” น่าจะมีความสำคัญเป็นพิเศษต่อคริสเตียนชาวยิว เนื่องจากประเด็นสำคัญของความแตกต่างทั้งปวงระหว่างธรรมศาลาและคริสตจักรของชาวคริสต์ที่กำลังเติบโตขึ้นก็คือความเชื่อที่ว่าพระเยซูคือองค์พระคริสตัส พระองค์ คือผู้ถูกรอคอยมาอย่างยาวนานว่าจะมาช่วยคนของพระเจ้าให้รอด ตามที่มีการพยากรณ์ไว้ในพันธสัญญาเดิม

พระเมสสิยาห์ของชาวยิวเพิ่งจะถูกเรียกด้วยพระนาม “เมสสิยาห์” เมื่อเวลาล่วงเลยไปมากแล้ว แต่พระสัญญาเกี่ยวกับพงศ์พันธุ์ของหญิงนั้น ซึ่งจะกำราบความชั่วร้าย—นั่นคือ ซาตานและวงศัวานของมัน—ไว้กระทำให้แล้วตั้งแต่ปฐมกาล 3:15 ดังนั้น ตั้งแต่จุดเริ่มต้นเป็นต้นมา พงศ์พันธุ์ของหญิงนั้นก็เป็นที่กระจ่างในเวลาต่อมาว่าท่านจะเป็นพงศ์พันธุ์ของอับราฮัม และเป็นที่กระจ่างว่าท่านจะเป็นพงศ์พันธุ์ของยูดาห์ และตามพระสัญญานี้ อสรพิษนั้นจะถูกพิพากษา และสำหรับอับราฮัมนั้น โดยผ่านลูกหลานของท่าน ประชาชาติทั้งปวงจะได้รับพระพร และต่อจากนั้น พระสัญญาที่มีมาถึงยูดาห์ว่าคทาแห่งการปกครองจะไม่มีวันห่างจากเท้าของเขา พระสัญญาเหล่านี้ ในที่สุดแล้วถูกเรียกร้อยเข้าด้วยกันในคำทำนายของบาลาอัม และตามแผนการของพระเจ้าตั้งแต่ต้นนั้น พระเมสสิยาห์จะเอาชนะความชั่วร้ายทั้งปวง และเมื่อถึงที่สุดแล้ว พระองค์จะเปิดหนทางสู่สวนเอเดนอีกครั้งหนึ่งและทำให้แผ่นดินอันแห้งแล้งถูกปกคลุมด้วยพระสิริของพระเยซูฮาวาห์ โดยมีน้ำปกคลุมทั่วทั้งทะเล

—ดร. เจมส์ แฮมิลตัน

หัวข้อต่าง ๆ ที่ยอห์นกล่าวอธิบายและวิธีการที่ท่านใช้ในการอธิบายแสดงให้เห็นว่าผู้อ่านหลักของท่านคือคริสเตียนที่เป็นชาวยิว ผู้ซึ่งเผชิญความยากลำบากในฐานะผู้ติดตามพระเยซู แต่เช่นเดียวกับพระคัมภีร์ทั้งเล่ม พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็มีเจตนาให้หนังสือของยอห์นถูกใช้ในคริสตจักรทั้งปวงตลอดทุกยุคทุกสมัย แท้จริงแล้ว ในยอห์น 1:41 และ 4:25 ยอห์นถึงกับแปลความหมายของคำว่า “เมสสิยาห์” ในภาษาฮีบรูให้คนต่างชาติที่อยู่ท่ามกลางผู้อ่านของท่านได้เข้าใจ และแน่นอน ประวัติศาสตร์ได้พิสูจน์แล้วว่าพระกิตติคุณของยอห์นมีคุณค่าอย่างใหญ่หลวงทั้งต่อผู้เชื่อชาวยิวและผู้เชื่อชาวต่างชาติ

เมื่อเราได้ศึกษาทั้งพื้นที่และผู้อ่านดั้งเดิมของพระกิตติคุณเล่มนี้ แล้วต่อไปเราจะพิจารณาว่าในเวลาที่เกิดพระกิตติคุณเล่มนี้ถูกเขียนขึ้น

วันเวลาที่เขียน

เมื่อมองอย่างกว้าง ๆ เราสามารถกล่าวได้ว่ายอห์นน่าจะเขียนขึ้นระหว่าง ค.ศ. 85 และ 90 มีหลายปัจจัยที่นำไปสู่ความน่าจะเป็นว่าพระกิตติคุณเล่มนี้ไม่ได้ถูกเขียนขึ้นก่อน ค.ศ. 85 ประการแรก ยอห์นเป็นพระกิตติคุณเล่มเดียวที่ไม่ได้บันทึกคำพยากรณ์ว่ากรุงเยรูซาเล็มและพระวิหารจะถูกทำลาย อันเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นใน ค.ศ. 70 สาเหตุน่าจะเป็นเพราะว่าเวลาได้ผ่านไปนานมากแล้วนับจากเหตุการณ์หายนะครั้งนั้น

ประการที่สอง พระกิตติคุณเล่มนี้สะท้อนช่วงเวลาที่เกิดความแตกแยกอันเข้มข้นที่สุดระหว่างคริสตจักรและธรรมศาลา หลังการล่มสลายของกรุงเยรูซาเล็ม ศาสนายูดาห์แข็งแกร่งขึ้น เพื่อปกป้องตนเองจากความเชื่อนอกกรีต บทอธิษฐานประจำวันที่ใช้ในธรรมศาลาจึงถูกแก้ไขให้รวมคำสาปแช่งคนนอกกรีต เช่นคนเหล่านั้นที่เชื่อว่าพระเยซูเป็นบุตรของพระเจ้า และการอุปเป็ทจากสังคมอย่างเป็นทางการก็เกิดขึ้นบ่อยครั้งขึ้น ความตึงเครียดนี้ถูกเก็ร็นำในข้อความต่าง ๆ เช่นยอห์น 9 ซึ่งยอห์นรายงานถึงการอุปเป็ทชายตาบอดที่พระเยซูได้รักษา ลองฟังข้อความของยอห์นเกี่ยวกับ

สถานการณ์นี้ในยอห์น 9:22:

บิดามารดาของเขาพูดเช่นนั้นเพราะกลัวพวกยิวเพราะพวกเขาได้ตกลงกันว่าใครยอมรับพระเยซูเป็นพระคริสต์จะถูกเอปเปีจากธรรมศาลา (ยอห์น 9:22)

ในพระธรรมตอนนี้ การถูกขับออกจากธรรมศาลาก็คือการถูกอเปเปี การถูกแยกออกจากการมีส่วนร่วมในชีวิตของชุมชนชาวยิว

ประการที่สาม ดูเหมือนว่าพระกิตติคุณยอห์นถูกเขียนขึ้นภายหลังพระกิตติคุณอีกสามเล่ม มุมมองนี้ย้อนกลับไปอย่างน้อยก็ถึงช่วงเวลาของนักประวัติศาสตร์ยุคศตวรรษที่สี่ คือยูเซเบียส ในมุมมองของท่าน ยอห์นเจตนาให้พระกิตติคุณของตนเสริมพระกิตติคุณเล่มอื่น ๆ โดยเฉพาะในการนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับพันธกิจของพระเยซูในช่วงก่อนถึงการจับกุมยอห์นผู้ให้บัพติศมา ให้เราฟังสิ่งที่ยูเซเบียสเขียนไว้ในหนังสือ “ประวัติศาสตร์คริสตจักร” เล่มที่ 3 บทที่ 24 ตอนที่ 12:

เหตุนี้เอง ยอห์น จึงได้บันทึกกิจการต่าง ๆ ของพระคริสต์ในพระกิตติคุณของท่าน ซึ่งถูกกระทำก่อนที่ยอห์น ผู้ให้บัพติศมาจะถูกจำคุก แต่ผู้ประกาศข่าวประเสริฐอีกสามท่านกล่าวถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นหลังจากเวลานั้น

ใครก็ตามที่อ่านพระกิตติคุณทั้งสี่เล่มตั้งแต่ต้นจนจบก็จะแปลกใจในทันทีกับความจริงที่ว่า พระกิตติคุณสามเล่มแรก คือมัทธิว มาระโก และลูกาคล้ายกันมาก หลาย ๆ เรื่องนั้นเป็นเรื่องเดียวกัน โครงสร้างพื้นฐานเหมือนกันในแง่ของพันธกิจของพระเยซู แล้วคุณก็พบกับพระกิตติคุณเล่มที่สี่ พระกิตติคุณยอห์น ซึ่งแตกต่างออกไปอย่างมาก ดูเหมือนว่าพระกิตติคุณยอห์นจะถูกเขียนขึ้นก่อนไปทางช่วงปลายศตวรรษที่ 1 เมื่อคริสตจักรเผชิญการทำลายใหม่ ๆ จากโลกภายนอก จากฝ่ายตรงข้ามที่เป็นชาวยิว และจากฝ่ายตรงข้ามที่เป็นฆราวาสเช่นกัน และการทำลายเหล่านั้นในแง่หนึ่งก็เกี่ยวข้องอย่างแน่นนอนกับตัวตนของพระเยซู ว่าพระองค์คือผู้ใด ความเป็นพระเจ้าของพระเยซูเห็นได้ชัดว่ากำลังถูกโจมตี เนื่องจากพระกิตติคุณของยอห์นเน้นอย่างเข้มแข็งว่าพระเยซูจริง ๆ แล้วก็คือพระเจ้า ส่วนพระกิตติคุณสหสัมพันธ์นั้นไม่ได้เป็นประเด็นใหญ่ เนื่องจากตามหลักฐานแล้ว พระกิตติคุณสามเล่มนั้นไม่ได้ถูกทำลายแต่อย่างใด อีกประเด็นหนึ่งก็คือ มีการสอนเท็จเกิดขึ้นในคริสตจักร และดังนั้นพระกิตติคุณของยอห์นดูเหมือนว่าจะมุ่งแก้ปัญหาคำสอนเท็จนี้ด้วย ประเด็นที่สาม เกี่ยวข้องกับฝ่ายตรงข้ามที่เป็นชาวยิว ในช่วงนั้น มีความแตกแยกจริง ๆ อย่างชัดเจนระหว่างคริสเตียนและชาวยิว ซึ่งเป็นความแตกแยกที่เราไม่ได้เห็นอย่างเต็มที่จริง ๆ ในพระกิตติคุณสหสัมพันธ์ นั่นคือ ในมัทธิว มาระโก และลูกา

—ดร. มาร์ค สเตราสส์

ทั้งหมดนี้นำไปสู่ข้อสรุปว่าข้อมูลที่คริสตจักรยึดถือตั้งแต่สมัยโบราณน่าจะถูกต้อง และพระกิตติคุณเล่มนี้ น่าจะถูกเขียนขึ้นในช่วงปลายชีวิตของยอห์น น่าจะหลังปี ค.ศ. 85

ถ้ายอห์น บุตรเศเบดี เป็นผู้เขียนพระกิตติคุณเล่มนี้ ช่วงเวลาที่ดีที่สุดที่พระกิตติคุณยอห์นจะถูกเขียนขึ้นได้ ก็กำหนดได้โดยการดูช่วงชีวิตของท่าน ยอห์นเป็นชายหนุ่มเมื่อก่อนเริ่มติดตามพระเยซู น่าจะประมาณ ค.ศ. 30 ต่อให้ยอห์นอยู่ในช่วงวัยรุ่นตอนปลายในเวลานั้น ท่านก็จะต้องอายุเกือบ 80 ปีแล้วตั้งแต่ยังไม่ถึง ค.ศ. 90 การมีชีวิตอีกนานหลังจากนั้นจึงไม่น่าจะเป็นไปได้

ความเห็นที่ว่า ค.ศ. 85 หรือ 90 น่าจะเป็นเวลาที่ช้าที่สุดที่เป็นไปได้สำหรับยอห์นที่จะเขียนพระกิตติคุณของท่านจึงสอดคล้องกับหลักฐานในต้นฉบับ ต้นฉบับเก่าแก่ที่สุดที่ประกอบด้วยส่วนใดก็ตามของพันธสัญญาใหม่ได้รับ

การตั้งชื่อว่า “ปาปิรุส 52” หรือเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า “ปาปิรุสฉบับไรแลนด์ส” (Rylands Papyrus) ชิ้นส่วนต้นฉบับนี้ประกอบด้วยส่วนหนึ่งของยอห์น 18

ปาปิรุส 52 ถูกระบุว่าเขียนขึ้นระหว่าง ค.ศ. 100 และ 150 ถ้าสันนิษฐานว่าชิ้นส่วนเล็ก ๆ นี้โดยดั้งเดิมแล้วเป็นส่วนหนึ่งของพระกิตติคุณฉบับสมบูรณ์เล่มหนึ่ง ก็บ่งบอกว่าพระกิตติคุณเล่มนี้ถูกเขียนขึ้นก่อนหน้านั้นเป็นเวลานานพอที่จะถูกเผยแพร่อย่างค่อนข้างกว้างขวางในช่วงต้นของศตวรรษที่สอง

ต้นฉบับอื่น ๆ ของพระกิตติคุณเล่มนี้จากช่วงเวลาหลังจากนั้นในศตวรรษที่สองได้ถูกค้นพบเช่นกัน ต้นฉบับเหล่านี้ทั้งสี่มีจุดกำเนิดในประเทศอียิปต์ และแสดงให้เห็นธรรมเนียมการเขียนต้นฉบับที่แตกต่างกัน จึงเป็นข้อสงสัยว่าการย้ายตำแหน่งทางภูมิศาสตร์ จากเอเชียน้อยไปสู่อียิปต์ รวมทั้งความหลากหลายของธรรมเนียมการเขียนต้นฉบับ จะสามารถเกิดขึ้นได้ในเวลาน้อยกว่า 40 หรือ 50 ปีจริงหรือ ฉะนั้น จึงสมเหตุสมผลที่จะกำหนดว่า อย่างช้าที่สุด พระกิตติคุณยอห์นน่าจะถูกเขียนขึ้นในระหว่างปี ค.ศ. 90 ถึง 100

หลังจากได้พิจารณาพื้นที่ ผู้อ่าน และวันเวลาที่พระกิตติคุณยอห์นถูกเขียนแล้ว ต่อไปเราจะให้ความสนใจกับจุดประสงค์ของยอห์นในการเขียนพระกิตติคุณของท่าน

จุดประสงค์

พระวาจาทุกเล่มที่มีขนาดใหญ่พอสมควรในพันธสัญญาใหม่มีจุดประสงค์ซับซ้อนหลายมิติ และพระกิตติคุณของยอห์นก็หาได้แตกต่างไม่ พระเยซูได้สั่งสอนในประเด็นสำคัญมากมายในช่วงการปฏิบัติพันธกิจของพระองค์ฉันใด บ้านที่กของยอห์นเกี่ยวกับพันธกิจของพระเยซูก็เกี่ยวข้องกับหัวข้อหลากหลายฉันนั้น แต่ก็ยังคงเป็นไปได้ที่จะบรรยายจุดประสงค์เหล่านี้อย่างมีเอกภาพ แท้จริงแล้ว ยอห์นเองก็ได้สรุปสาระสำคัญของจุดประสงค์ของท่านเพื่อเรา กล่าวอย่างเจาะจงแล้ว ท่านกล่าวว่าท่านต้องการยืนยันความเชื่อที่ว่าพระเยซูเป็นทั้งพระคริสตและพระบุตรของพระเจ้า ให้เราฟังสิ่งที่ท่านเขียนในยอห์น 20:30-31:

พระเยซูทรงกระทำหมายสำคัญอื่นๆ

อีกมากมายต่อหน้าเหล่าสาวกของพระองค์ซึ่งไม่ได้บันทึกไว้ในหนังสือเล่มนี้ แต่ที่บันทึกเรื่องเหล่านี้ไว้ก็เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต พระบุตรของพระเจ้า

และโดยความเชื่อท่านจะได้มีชีวิตในพระนามของพระองค์ (ยอห์น 20:30-31)

พูดง่าย ๆ ก็คือ ยอห์นเขียนเพื่อผู้อ่านของท่านจะเชื่อว่าพระเยซูคือพระคริสต พระบุตรของพระเจ้า เพื่อที่พวกเขาจะได้รับพระพรที่มาพร้อมกับการเชื่อในข้อความแห่งข่าวประเสริฐนี้

ยอห์นค่อนข้างชัดเจนในเหตุผลที่ท่านเขียนพระกิตติคุณเล่มนี้ ในยอห์น 20:31 ท่านกล่าวว่าสิ่งเหล่านี้ถูกบันทึกไว้เพื่อที่เราจะได้รู้ว่าพระเยซูคือพระคริสต พระบุตรของพระเจ้า และเพื่อเราจะรู้ว่าเมื่อเราเชื่อในพระองค์ เราจะสามารถได้รับชีวิตนิรันดร์ในพระองค์ เอาล่ะ เรากล่าวได้ว่านี่คือวัตถุประสงค์สองขั้นที่ถูกล่ามไว้ในที่นี้ ประการแรกและสำคัญที่สุด เรื่องนี้เกี่ยวข้องกับพระกิตติคุณของท่าน อันมีธรรมชาติเป็นการเผยแพร่ข่าวประเสริฐ เป็นที่ชัดเจนว่าท่านเขียนขึ้นเพื่อที่ผู้อ่านของท่านจะนำความเชื่อไปสู่การปฏิบัติตามเวลาที่พระผู้เป็นเจ้าทรงนำพวกเขา ประการที่สอง พระกิตติคุณเล่มนี้มีลักษณะปกป้องความเชื่อ ยอห์นต้องการโน้มน้าวให้ผู้อ่านของท่านเชื่อว่าพระเยซูนั้น จริง ๆ แล้วก็คือพระเจ้าผู้มาบังเกิดเป็นมนุษย์

—ศาสตราจารย์ ลาร์รี ค็อคเคิลล์

ยอห์นกำลังบอกว่า “ข้าพเจ้ากำลังเขียนพระกิตติคุณเล่มนี้ขึ้น เพื่อท่านจะได้รู้จักตัวตนของพระเยซู พระเยซูเป็นพระบุตรของพระเจ้า” และท่านก็อธิบายว่าพระบุตรของพระเจ้าคือใคร และอธิบายว่า พระองค์คือพระวาที่ซึ่งดำรงอยู่กับพระบิดาและได้กลายมาเป็นผู้มีสภาพเนื้อหนัง อธิบายว่าพระเยซู คือพระเมสสิยาห์ตามพระสัญญา แล้วนี่ไม่ใช่ข้อมูลนามธรรมที่เราเห็นพ้องด้วยเท่านั้น แต่ท่านกล่าวว่า “ข้าพเจ้าประสงค์ให้ท่านฟังในเรื่องนี้ด้วยความหวังใจ เพื่อท่านจะได้รับชีวิตที่พระบิดาประทานแก่ ท่านเปล่า ๆ โดยผ่านทางพระองค์”

—ดร. โรเบิร์ต พัลมเมอร์

ตลอดพระกิตติคุณของท่าน จุดประสงค์สำคัญที่ยอห์นเน้นก็คือ เพื่อสนับสนุนให้เกิดความเชื่อในพระเยซูทั้ง ในฐานะพระเมสสิยาห์และพระบุตรของพระเจ้า นี่เป็นสองประเด็นที่คริสเตียนชาวอิวจำเป็นต้องเข้าใจและรับการ เสริมสร้างในเวลาที่เขาเผชิญกับความขัดแย้งกับธรรมศาสตร์ พวกเขาได้กลายมาเป็นผู้เชื่อในพระเยซูในฐานะที่ พระองค์เป็นพระคริสต์และพระบุตรของพระเจ้า และพวกเขาจำเป็นต้องพากเพียรในความเชื่อนี้ หากพวกเขาปรารถนาที่จะ ได้รับพระพรทั้งปวงแห่งความรอด

แน่นอนมีนัยยะเช่นกันว่าพระกิตติคุณของยอห์นถูกเขียนขึ้นเพื่อผู้เชื่อทั้งปวง เช่นในยอห์นบทที่ 13-17 ยอห์น พยายามพุ่มพักความเชื่อของผู้เชื่อทั้งปวงโดยการเน้นว่า แม้ว่าพระเยซูจะไม่ได้ดำเนินบนโลกนี้อีกต่อไปแล้ว พระองค์ก็ ยังคงเป็นความจริงที่สถิตอยู่ในชีวิตของคนของพระองค์โดยผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ คำสอนทั้งสิ้นของยอห์นมี เป้าหมายเพื่อทำให้ชีวิตของผู้เชื่อทั้งปวงมีความไพบูลย์ยิ่งขึ้น

นักวิชาการได้กล่าวไว้ว่าพระกิตติคุณของยอห์นนั้นเป็น “สระที่ทารกเดินลุยน้ำและช่างว่ายน้ำ” (ง่ายสำหรับคน ธรรมดา แต่ยากสำหรับนักวิชาการ) ใจความพื้นฐานของพระกิตติคุณยอห์นนั้นชัดเจนและเข้าใจง่าย นั่นคือ พระเยซูคือ พระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า แต่รายละเอียดของใจความพื้นฐานนี้ยังคงเป็นความท้าทายต่อไปสำหรับนักตีความพระ คัมภีร์ที่ได้ศึกษาพระกิตติคุณมาแล้วหลายปี

คริสเตียนกลุ่มแรกที่ได้อ่านพระกิตติคุณเล่มนี้น่าจะได้รับคำหนุนใจอย่างลึกซึ้ง พระธรรมเล่มนี้คงได้สอนให้ พวกเขาพากเพียรในความเชื่อคริสเตียนของเขา ถึงแม้จะเผชิญกับความขัดแย้งกับฝ่ายตรงข้ามก็ตาม และพระกิตติคุณ เล่มนี้น่าจะทำให้พวกเขารู้สึกเติบโตขึ้นในความรักและความอัศจรรย์ใจที่มีต่อพระคริสต์ ผู้เป็นแหล่งเดียวของชีวิตอัน บริบูรณ์สำหรับพวกเขา และพระกิตติคุณของยอห์นก็หนุนใจจิตใจและท้าทายคริสเตียนยุคนี้ในลักษณะเดียวกันด้วย

เมื่อเราได้ศึกษาภูมิหลังของพระกิตติคุณของยอห์นแล้ว ต่อไปเราจะหันไปพิจารณาโครงสร้างและเนื้อหาของ พระกิตติคุณเล่มนี้

โครงสร้างและเนื้อหา

นักวิชาการได้บรรยายโครงสร้างของพระกิตติคุณยอห์นในหลากหลายแนวทาง ในบทเรียนนี้ เราจะยึดตาม แนวทางที่สื่อถึงความเชื่อมโยงระหว่างบทนำแบบสังเขปของยอห์น ซึ่งกล่าวถึงชีวิตและพันธกิจของพระเยซู กับเนื้อหา ของพระกิตติคุณยอห์น ให้เราฟังถ้อยคำต่อไปนี้ จากยอห์น 1:10-14:

พระองค์ทรงอยู่ในโลก และแม้ว่าโลกถูกสร้างขึ้น โดยทางพระองค์
แต่โลกก็ไม่ได้รู้จักพระองค์ พระองค์ทรงเข้ามาในดินแดนของพระองค์เอง
แต่คนของพระองค์เองไม่ยอมรับพระองค์ ส่วนคนทั้งปวงที่ยอมรับพระองค์
ผู้ที่เชื่อในพระนามของพระองค์ พระองค์ก็ประทานสิทธิให้เป็นผู้บุตรของพระเจ้า...
เราได้เห็นพระเกียรติสิริของพระองค์

คือพระเกียรติสิริของพระบุตรองค์เดียวผู้ทรงมาจากพระบิดา(ยอห์น 1:10-14)

ข้อความนี้เน้นสาระสำคัญสี่ประการ: 1) พระเยซูเสด็จเข้ามาในโลกนี้; 2) พระองค์เสด็จมาแต่ถูกปฏิเสธโดยคนของพระองค์เอง นั่นคือ ชาวอิสราเอล; 3) คนที่ต้อนรับและเชื่อในพระองค์กลายเป็นบุตรของพระเจ้า; และ 4) ผู้เชื่อเหล่านั้นได้กลายเป็นพยานเพื่อพระเยซู ถ้ายึดตามสาระสำคัญสี่ประการข้างต้น เราก็สามารถบรรยายเค้าโครงของพระกิตติคุณยอห์นดังต่อไปนี้:

- แรกสุด ยอห์นเริ่มพระกิตติคุณของท่านด้วยบทนำโดยสังเขปที่บรรยายถึงการที่พระเยซูมาบังเกิดเป็นมนุษย์ในบทที่ **1:1-18**
- สอง ยอห์นบันทึกการปฏิบัติพันธกิจกับสาธารณชนของพระเยซูในบทที่ **1:19** ถึงบทที่ **12:50** ในช่วงนี้ ท่านแสดงให้เห็นว่าพระเยซูเสด็จมาอยู่ท่ามกลางสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง และถูกปฏิเสธโดยเผ่าพันธุ์มนุษย์ที่พระองค์เสด็จมาเพื่อช่วยให้รอด
- สาม ยอห์นได้แทรกบทบรรยายการปฏิบัติพันธกิจส่วนตัวของพระเยซูกับคนเหล่านั้นที่ได้ต้อนรับและเชื่อในพระองค์ ในบทที่ 13:1 ถึงบทที่ 20:31
- และสี่ ในบทสรุปของพระกิตติคุณยอห์น ในบทที่ 21:1-25 ยอห์นได้เน้นบทบาทของอัครทูตและสาวกคนอื่น ๆ ในฐานะพยานแห่งพระสง่าราศีของพระเยซู

เราจะศึกษาแต่ละส่วนเหล่านี้ของพระกิตติคุณโดยยอห์น โดยเริ่มต้นที่บทนำ

บทนำ

ในบทที่ **1:1-18** ยอห์นได้สรุปสาระสำคัญของพระกิตติคุณทั้งเล่มอย่างทรงพลังและสวยงาม ท่านได้สอนว่าพระเยซูคือพระวาที่พระเจ้าผู้ทรงสร้างทุกสิ่งและผู้เป็นแหล่งที่มาของชีวิตทั้งปวง แต่ยิ่งไปกว่านั้น พระเยซูได้เสด็จเข้ามาในโลกนี้ในฐานะมนุษย์ผู้มีเลือดเนื้ออย่างแท้จริง และในฐานะพระเจ้าผู้มาบังเกิดเป็นมนุษย์ พระองค์ได้เปิดเผยพระสิริของพระบิดาต่อโลกที่พระองค์ทรงสร้างนี้

ยอห์นบรรยายสิ่งนี้ในยอห์น 1:4-5 โดยกล่าวว่าพระเยซูเป็นแสงสว่างผู้เสด็จเข้ามาในโลกอันมืดมน พระองค์พิชิตความมืดมนโดยที่พระองค์ได้เปิดเผยพระคุณของพระเจ้าอย่างเต็มบริบูรณ์ และในขณะที่บางครั้งพระคัมภีร์กล่าวว่าพระสิริของพระเยซูถูกซ่อนไว้ในช่วงที่พระองค์มาบังเกิดเป็นมนุษย์ แต่ยอห์นได้เน้นความจริงที่ว่า การที่พระเยซูมาบังเกิดเป็นมนุษย์นั้น แท้จริงแล้วทำให้พระสิริของพระองค์เป็นที่รู้จักในหลายแนวทางที่สำคัญ และการที่พระองค์มาบังเกิดเป็นมนุษย์นั้นหาได้บดบังพระสิริของพระองค์ไม่ แต่แท้จริงแล้วทรงได้เปิดเผยพระสิริของพระองค์ ยอห์นเขียนไว้ใน 1:14 ว่า:

เราได้เห็นพระเกียรติสิริของพระองค์

คือพระเกียรติสิริของพระบุตรองค์เดียวผู้ทรงมาจากพระบิดา(ยอห์น 1:14)

พันธกิจของพระเยซูต่อสาธารณชน

หลังจากบทนำ ยอห์นได้บันทึกพันธกิจของพระเยซูต่อสาธารณชนในบทที่ 1:19 ถึง 12:50 ในส่วนนี้ ยอห์นเน้นความจริงที่ว่าพระเยซูเสด็จมาหาคนของพระองค์เอง นั่นคือ ชนชาติอิสราเอล และคนของพระองค์เองกลับปฏิเสธไม่ยอมรับพระองค์ในฐานะพระคริสต์และพระเจ้าผู้เป็นเจ้า ตามที่เราเห็นในบทที่ 1:11 ยอห์นได้กล่าวไว้ว่า:

พระองค์ทรงเข้ามาในดินแดนของพระองค์เอง แต่คนของพระองค์เองไม่ยอมรับพระองค์(ยอห์น 1:11)

ถึงแม้จะมีข้อยกเว้นสำคัญ ๆ บางข้อสำหรับข้อความสรุปนี้ แต่ในภาพรวม นี่คือวิธีที่ชนชาติอิสราเอลตอบสนองพันธกิจต่อสาธารณชนของพระเยซูตามที่บันทึกในพระกิตติคุณยอห์น

เราจะสำรวจพันธกิจของพระเยซูต่อสาธารณชนโดยแบ่งเป็นเจ็ดส่วน เริ่มต้นการเตรียมตัวสำหรับพันธกิจและต่อด้วยเหตุการณ์

ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นแวดล้อมหกเทศกาลที่แตกต่างกันของชาวยิว ก่อนอื่น เราจะศึกษาการเตรียมตัวของพระเยซูสำหรับพันธกิจ ในยอห์น 1:19 ถึง 2:12

การเตรียมตัวสำหรับพันธกิจ

ส่วนที่เกี่ยวข้องกับการเตรียมตัวของพระเยซูสำหรับพันธกิจนี้ เริ่มต้นด้วยพันธกิจของยอห์นผู้ให้บัพติศมาในยอห์น 1:19-36 ในพระธรรมตอนนี้ ยอห์นเน้นว่ายอห์นผู้ให้บัพติศมาเป็นพยานคนสำคัญสำหรับความจริงที่ว่าพระเยซูเป็นพระบุตรของพระเจ้าและจะเป็นพระเมสสิยาห์ที่ถูกถวายบูชาของพระเจ้า เพื่อลบล้างความผิดบาปของโลกนี้

จากนั้น ยอห์นรายงานถึงการที่พระเยซูทรงเรียกสาวกคนแรก ๆ ในยอห์น 1:37-51 เช่นเดียวกับในรายงานเกี่ยวกับยอห์น

ผู้ให้บัพติศมา จุดเน้นในส่วนนี้อยู่ที่ตัวตนของพระเยซู สาวกของพระองค์เรียกพระองค์ว่า “รับบี” ซึ่งแปลว่า “อาจารย์” ในข้อ 38; “พระเมสสิยาห์” ซึ่งหมายถึง “พระคริสต์” ในข้อ 41; “ผู้ซึ่งโมเสสเขียนถึง” ในข้อ 45 ซึ่งเป็นการอ้างอิงถึงผู้เผยพระวจนะที่โมเสสได้ทำนายไว้; และ “พระบุตรของพระเจ้า” กับถ้อยคำที่ใช้ชื่อนานก็คือ “กษัตริย์แห่งอิสราเอล” ในข้อ 49 สุดท้าย ในข้อ 51 พระเยซูระบุตัวตนของพระองค์ว่าพระองค์เป็น “บุตรมนุษย์” ผู้ถูกส่งมาเพื่อประทานหนทางไปถึงพระเจ้า

ส่วนสุดท้ายของการเตรียมตัวของพระเยซูสำหรับพันธกิจก็คือการอัศจรรย์ครั้งแรกของพระองค์ ซึ่งยอห์นบันทึกไว้ในยอห์น 2:1-12 นี่คือการที่พระเยซูเปลี่ยนน้ำดื่มให้กลายเป็นเหล้าองุ่น แต่ประเด็นสำคัญมีได้อยู่ที่ตัวการอัศจรรย์เอง ขอให้เราฟังสิ่งที่ยอห์นเขียนไว้ในยอห์น 2:11:

พระเยซูทรงกระทำสิ่งนี้ซึ่งเป็นหมายสำคัญครั้งแรกของพระองค์ที่หมู่บ้านคานาในแคว้นกาลิลี ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงได้ทรงสำแดงพระเกียรติสิริของพระองค์ และเหล่าสาวกของพระองค์ก็มีความเชื่อในพระองค์(ยอห์น 2:11)

หนึ่งในประเด็นสำคัญที่ยอห์นกล่าวถึงก็คือ การอัศจรรย์ครั้งนี้เป็นหมายสำคัญที่เปิดเผยพระสิริของพระเยซู และนั่นเป็นเหตุให้สาวกของพระองค์วางใจในพระองค์

คำว่า “หมายสำคัญ” ถูกใช้ในพระธรรมอพยพ เพื่อกล่าวถึงการอัศจรรย์ต่าง ๆ ที่โมเสสกระทำ และข้าพเจ้าคิดว่าหมายถ้อยพิบัติที่บังโดยเฉพาะ ดังนั้น หมายสำคัญ หรือคำว่า “หมายสำคัญ” จึงถูกใช้อยู่แล้วเพื่อหมายถึงการอัศจรรย์ และข้าพเจ้าคิดว่ายอห์นกำลังกระทำเช่นนี้ไม่ใช่เพียงเพราะท่านมักจะเปรียบเทียบพระเยซูกับโมเสสเท่านั้น—ซึ่งท่านก็กระทำจริง ๆ—แต่ข้าพเจ้าคิดว่า จริง ๆ แล้ว ท่านก็มีความสนใจเหมือนกับผู้เขียนหนังสืออพยพ ในการที่จะแสดงให้เห็นว่าบรรดาการอัศจรรย์นั้นถูกประทานมากเพื่อแสดงบางสิ่งบางอย่างแก่ประชากร และเพื่อถ่ายทอดข้อมูลที่พวกเขาถูกคาดหวังให้นำไปปฏิบัติ คุณจะกล่าวเช่นนั้นก็ได้ โดยเฉพาะข้อมูลที่ว่าพระเจ้ากำลังตรัสบางสิ่งกับประชากรและ

ประชากรก็จำเป็นต้องตอบสนองต่อคำตรัสนั้น

—ดร. เดวิด เรเดลิงส์

สิ่งที่ทำให้พระกิตติคุณยอห์นเป็นเอกลักษณ์ต่างจากพระกิตติคุณเล่มอื่นก็คือการเรียกการอัศจรรย์ของพระเยซูด้วยคำว่า “semeion” หรือที่มักถูกแปลว่า “หมายสำคัญ” อย่างสม่ำเสมอ การอัศจรรย์เหล่านั้นมิได้มีเจตนาที่จะดึงความสนใจมาสู่เหตุการณ์นั่นเอง แต่เพื่อให้คนมองเลยผ่านการอัศจรรย์นั้นไปถึงพระเยซู การอัศจรรย์นั้นมีเจตนาเฉพาะเพื่อแสดงตัวตนของพระเยซูทั้งในฐานะ “พระคริสต์” และ “พระบุตรของพระเจ้า” อย่างสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของพระกิตติคุณเล่มนี้ ซึ่งยอห์นสรุปสาระสำคัญไว้ในยอห์น 20:30-31

คนมากมายได้รับประโยชน์จากการอัศจรรย์ของพระเยซู แต่จริง ๆ แล้วคนเหล่านั้นที่ตาถูกเปิดออกก็สามารถเห็นสิ่งที่การอัศจรรย์นี้เล็งไปถึง นั่นคือ ตัวตนของพระคริสต์ เหตุนี้เอง ข้าพเจ้าจึงคิดว่ายอห์นใช้คำที่เหมือนกับกล่าวถึงการอัศจรรย์ โดยไม่ใช่แค่บอกว่าเป็นเหตุการณ์ที่มหัศจรรย์เท่านั้น แต่จริง ๆ แล้วเพื่อเล็งผ่านการอัศจรรย์เหล่านั้นไปถึงตัวตนของพระคริสต์ และแน่นอน ยอห์นได้กล่าวไว้ว่านี่คือเหตุผลที่ท่านเขียนขึ้น เพื่อคุณจะได้เชื่อว่าพระเยซูคือพระคริสต์ และโดยความเชื่อเช่นนั้น คุณจะได้รับชีวิตในพระนามของพระองค์ และหมายสำคัญเหล่านั้นก็กระทำหน้าที่ส่วนนี้

—ดร. ไชมอน ไวเบิร์ต

หมายสำคัญนั้นคือสิ่งที่พระเยซูกระทำ ซึ่งเล็งถึงตัวตนที่แท้จริงของพระองค์ และถ้าท่านจะทำความเข้าใจเพียงแคในระดับผิวเผินของสิ่งอัศจรรย์เหล่านั้น ท่านก็ได้พลาดประเด็นสำคัญไปอย่างสิ้นเชิง ไม่ว่าจะเป็นการเปลี่ยนน้ำดื่มเป็นเหล้าองุ่น หรือการเลี้ยงฝูงชนด้วยขนมปังอย่างอัศจรรย์ หรือการรักษาคนตาบอดให้เห็นได้ก็ตาม ตลอดพระกิตติคุณยอห์น ท่านเห็นว่าสิ่งเหล่านี้หาได้เป็นเพียงแค่สิ่งอัศจรรย์ไม่ แต่หากท่านจะมองทะลุสิ่งเหล่านี้ ไปตามเจตนาของพระเจ้า ท่านก็จะเห็นการเปิดเผยตัวตนที่แท้จริงของพระเยซู ว่าพระองค์คืออาหารแห่งชีวิตว่าพระองค์คือผู้คนที่ได้เสด็จมาเพื่อประทานการมองเห็นแก่เรา ว่าพระองค์ได้นำมาซึ่งเหล้าองุ่นใหม่แห่งยุคที่กำลังจะมาถึง และเราก็เฉลิมฉลองในเรื่องนี้

—ดร. โรเบิร์ต พัลมเมอร์

เทศกาลปัสกาครั้งแรก

ส่วนที่สองที่เกี่ยวข้องกับพันธกิจต่อสาธารณชนของพระเยซูซึ่งไปยังสิ่งที่เกิดขึ้นแวดล้อมการฉลองเทศกาลปัสกาในเยรูซาเล็ม เราจะเรียกเหตุการณ์นี้ว่า “การฉลองเทศกาลปัสกาครั้งแรก” เนื่องจากนี่เป็นปัสกาครั้งแรกที่ถูกกล่าวถึงโดยเฉพาะในพระกิตติคุณยอห์น ส่วนนี้เริ่มจากยอห์น 2:13 ถึง 4:54

พระวจนะส่วนนี้เริ่มต้นด้วยรายงานของยอห์นเกี่ยวกับการที่พระเยซูทรงชำระพระวิหารด้วยการขับไล่เหล่าพ่อค้าออกไป ในยอห์น 2:13-25 และนี่เป็นอีกครั้งหนึ่งที่ประเด็นที่ยอห์นเน้นคือตัวตนของพระเยซู ให้เราฟังสิ่งที่ชาวิวดาถามพระเยซูในยอห์น 2:18:

แล้วพวกยิวเรียกร้องกับพระองค์ว่า

“ท่านมีหมายสำคัญอะไรที่แสดงให้เราเห็นเพื่อพิสูจน์ว่าท่านมีสิทธิอำนาจที่จะทำสิ่งทั้งปวงนี้?”
(ยอห์น 2:18)

พระเยซูตอบโดยพยากรณ์ถึงการสิ้นพระชนม์และการคืนพระชนม์ของพระองค์ ซึ่งเป็นหมายสำคัญที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในพันธกิจของพระองค์ว่าพระองค์คือพระบุตรของพระเจ้า

ในข้อความของยอห์นหลังจากรายงานเหตุการณ์นี้ ซึ่งอยู่ใน 2:21-25 ท่านกล่าวว่าพระเยซูกระทำหมายสำคัญอื่น ๆ อีกมากมาย และด้วยเหตุนี้เอง คนมากมายจึงเชื่อในพระนามของพระองค์ อย่างน้อยก็โดยผิวเผิน

จากนั้น ยอห์นรายงานถึงบทสนทนาอันน่าอัศจรรย์ระหว่างพระเยซูกับนิโคเดมัส หนึ่งในสมาชิกของสภาผู้ปกครองของยิว ใน 3:1-21 และเช่นเคย จุดเน้นอยู่ที่ตัวตนของพระเยซู ครั้งนี้ทั้งในฐานะ “บุตรมนุษย์” และ “พระบุตรของพระเจ้า” รวมทั้งเน้นที่บทบาทในการช่วยไถ่รอด ซึ่งพระองค์ถูกส่งมาเพื่อกระทำหน้าที่ดังกล่าว

ในยอห์น 3:22-36 เราพบรายงานอีกส่วนหนึ่งเกี่ยวกับยอห์นผู้ให้บัพติศมา ในรายงานส่วนนี้ ยอห์นยืนยันว่าพระเยซูคือพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า และท่านกล่าวว่าพระเยซูได้เสด็จมาเพื่อเป็นพยานเกี่ยวกับพระเจ้าและความรอด แต่แทบจะไม่มีผู้ใดยอมรับพระองค์ด้วยความเชื่อ

ในยอห์น 4:1-42 ยอห์นรายงานเกี่ยวกับการที่พระเยซูพบกับหญิงชาวสะมาเรียที่บ่อน้ำในสะมาเรีย อีกครั้งหนึ่ง จุดเน้นย้ำอยู่ที่ตัวตนของพระเยซูในฐานะพระเมสสิยาห์ หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่าพระคริสต์ ผู้ที่จะเสด็จมาและอธิบายทุกสิ่งแก่คนของพระองค์ ด้วยการยืนยันว่าความรอดจะมาโดยผ่านทางชาวยิว โดยเฉพาะโดยผ่านทางพระองค์ พระเยซูได้ทำทนายวิธิตดของหญิงผู้นี้ และเรียกเธอให้ค้นพบชีวิตและความจริงของพระเจ้าในตัวพระองค์เอง อันเป็นสิ่งที่เหมาะสมที่สุดแล้ว และชาวสะมาเรียมากมายตอบสนองต่อคำสอนนี้ด้วยการวางใจในพระเยซู

ท้ายที่สุด ในยอห์น 4:43-54 ยอห์นรายงานหมายสำคัญอัศจรรย์ครั้งที่สองของพระเยซู เช่นเดียวกับครั้งแรก หมายสำคัญนี้ก็เกิดขึ้นที่หมู่บ้านคานา แต่ในครั้งนี้ พระเยซูรักษาเด็กคนหนึ่งโดยปราศจากแม่แต่การสัมผัสหรือการไปพบเด็กคนนั้น และไม่น่าแปลกใจเช่นกัน จุดเน้นของเรื่องนี้อยู่ที่ว่า การอัศจรรย์ครั้งนี้มีเจตนาที่จะยืนยันสิทธิอำนาจของพระเยซู และนำไปสู่ความศรัทธาที่เกิดขึ้นในคนเหล่านั้นที่ได้ประจักษ์ในเหตุการณ์อัศจรรย์นี้

หนึ่งประเด็นสำคัญที่ปรากฏอยู่ตลอดทั้งส่วนที่กล่าวถึงเทศกาลปัสกาครั้งแรกก็คือความศรัทธา ในบทที่ 2:11 ยอห์นรายงานว่า หลังจากหมายสำคัญครั้งแรก เหล่าสาวกก็เชื่อในพระเยซู ในบทที่ 4:42 ชาวสะมาเรียมาเชื่อเพราะคำสอนของพระเยซู และใน 4:53 ครอบครัวของเด็กชายที่ได้รับการรักษาหันมาเชื่อ หลังจากนั้นในยอห์น 7:50 และ 19:39 เราก็มพบเหตุผลที่จะคิดว่านิโคเดมัสก็กลายเป็นผู้เชื่อในพระเยซูเช่นกัน หมายสำคัญและคำสอนอันลึกซึ้งซึ่งพระเยซูเป็นคำพยานที่ทรงพลังถึงตัวตนของพระองค์เอง และความรอดที่พระองค์ประทานให้ และคนมากมายก็มีศรัทธาในพระองค์

แน่นอน หนึ่งในประเด็นสำคัญในพระกิตติคุณของยอห์นก็คือความเชื่อหรือศรัทธาที่นำไปสู่ความรอด การมีความเชื่อเป็นจุดเน้นที่เกิดขึ้นตลอดพระกิตติคุณเล่มนี้ และจุดเน้นดังกล่าวก็อยู่ในสองด้าน ด้านหนึ่งก็คือ ความเชื่อ หรือการกลายมาเป็นลูกของพระเจ้า เป็นงานของพระเจ้าเอง และในอีกด้านหนึ่งนั้น ความเชื่อนั้นก็คือการลงมือปฏิบัติในส่วนของแต่ละบุคคล ความศรัทธาที่ช่วยให้รอดนั้นเป็นที่เข้าใจอย่างชัดเจนว่าหมายถึงของขวัญ นับเป็นพระคุณของพระเจ้าในชีวิตของเราที่เราได้มาเชื่อ แต่มันก็อยู่บนรากฐานของบางสิ่งที่เราทำลงกระทำ ดังนั้น แง่มุมด้านความรู้จึงต้องเข้ามาเกี่ยวข้อง เราต้องเข้าใจว่าพระคริสต์ได้สิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนเพื่อความบาปของเรา และเราต้องมีความรู้สึกเห็นชอบ—ว่าเราเห็นด้วยกับสิ่งนี้ แต่ก็เป็นอย่างยิ่งกว่าการรู้และเห็นด้วยอย่างมาก เป็นความรู้สึกไว้วางใจ และนั่นเป็นแง่มุมที่สำคัญอย่างยิ่งยวดของความศรัทธา หมายถึงการที่มีอยู่อย่างหนึ่งของบุคคลผู้หนึ่งยื่นออกไปและยอมรับทุกสิ่งซึ่งพระเจ้าได้กระทำโดยผ่านพระบุตรของพระองค์ คือพระคริสต์

—ดร. เจฟฟ์ โลว์แมน

ผู้ใหม่ หนึ่งในสิ่งที่น่าขัดเคืองใจที่สุดเกี่ยวกับโลกรอบตัวเราก็คือ คำว่า “เชื่อ” หรือ “ศรัทธา” ถูกใช้อย่างฉาบฉวยและไม่ระมัดระวังอย่างยิ่ง มีคนมากมายที่โดยพื้นฐานแล้วพูดถึงความเชื่อศรัทธาราวกับว่าพวกเขาศรัทธาในความเชื่อนั้น แต่นั่นไม่ใช่วิถีที่คริสเตียนพูดถึงความเชื่อ ความเชื่อนั้นมีสารพัดประเภทแตกต่างกัน ตอนนี้ ข้าพเจ้ากำลังนั่งอยู่บนเก้าอี้ตัวหนึ่ง ข้าพเจ้าก็มีความมั่นใจพอสมควรว่าเก้าอี้ตัวนี้จะรับน้ำหนักข้าพเจ้าได้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อในเก้าอี้ตัวนี้ อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าจะไม่มีทางมีความเชื่อในเก้าอี้ตัวนี้ว่ามันสามารถทำสิ่งอื่นใดได้นอกจากรับน้ำหนักของข้าพเจ้า มันไม่ได้ทำหน้าที่อื่นใดเลย เมื่อเราพูดถึงความเชื่อที่ช่วยให้รอด นั่นคือความเชื่อในพระคริสต์ คือการไว้วางใจและการพักสงบในความไว้วางใจนั้น ว่าพระคริสต์ได้กระทำทุกสิ่งที่เป็น เพื่อให้เราได้รับความรอด ความเชื่อที่ช่วยให้รอดก็คือความเชื่อในพระคริสต์ โดยรู้ว่าเป็นองค์พระคริสต์ที่ได้ยอมรับโทษเพราะความผิดบาปของเรา โดยรู้ว่าเป็นองค์พระคริสต์ผู้ได้ซื้อความรอดไว้แล้วเพื่อเรา โดยรู้ว่าเป็นองค์พระคริสต์ผู้ได้ทำการชดใช้ความผิดของเราอย่างเต็มราคา โดยรู้ว่าเป็นองค์ที่เราได้รับการอภัยโทษบาปของเราอย่างเต็มที่ ความเชื่อที่ช่วยให้รอดนั้นก็คือความมั่นใจที่จะพักสงบและวางใจในพระคริสต์ โดยรู้ว่าเป็นองค์ที่ได้กระทำสิ่งนี้เพื่อพวกเรา โดยรู้ว่าเป็นองค์ที่ไม่มีสิ่งใดเหลือไว้ให้เราต้องทำอีก และโดยรู้ว่าเป็นองค์ที่ทรงรักษาคานเหล่านั้นที่มหาพระองค์โดยความเชื่อ ตลอดไปเป็นนิรันดร์ ผู้ใหม่ ความเชื่อแห่งความรอด หรือความเชื่อที่ช่วยให้รอด ก็คือความเชื่อที่ถูกนิยามหรือกำหนดโดยความจริงที่ว่า ในความหมายของตัวเอง ในความหมายที่สำคัญที่สุด หมายความว่าเราวางใจในพระคริสต์ เราจะไม่มีความเชื่ออื่นใด เราจะไม่ปรารถนาสิ่งอื่นใด เราเชื่อว่าพระคริสต์นั้นเพียงพอสำหรับความรอดของเราแล้ว

—ดร. อาร์ อัลเบิร์ต โมห์เลอร์ จูเนียร์

แต่น่าเศร้าที่ไม่ใช่ทุกคนตอบสนองต่อพระเยซูด้วยความเชื่อศรัทธา ในบทที่ 2:12-20 พระเยซูขับไล่คนเหล่านั้นที่ทำให้พระวิหารเป็นมลทิน ใน 2:24-25 พระเยซูเอง “ไม่ได้วางพระทัย” หรือ “ยอมอยู่ในพันธะ” กับคนมากนัก เพราะพระองค์รู้ว่าคนเหล่านั้นหาได้มีความศรัทธาที่แท้จริงไม่ และใน 3:18-21 เราได้อ่านเกี่ยวกับการพิพากษาที่จะมาถึงคนเหล่านั้นที่ปฏิเสธและไม่ยอมเชื่อ

เทศกาลที่ปราศจากชื่อ

ส่วนที่สามของพันธกิจของพระเยซูเกี่ยวข้องกับเทศกาลหนึ่งที่ปราศจากชื่อเรียก ซึ่งพบได้ในยอห์น 5:1-47 ในข้อ 1:15 พระเยซูได้รักษาชายผู้หนึ่งที่พิการมาเป็นเวลา 38 ปี แต่เนื่องจากวันนั้นเป็นวันสะบาโต พระองค์จึงถูกชาวยิวกล่าวโทษว่าละเมิดบัญญัติเกี่ยวกับการห้ามทำงานในวันสะบาโต ยอห์น 5:16-47 บันทึกการโต้ตอบของพระเยซู โดยพระองค์อ้างว่าพระองค์เป็นผู้ประทานชีวิตนิรันดร์แก่ทุกคนที่เชื่อในพระองค์

เทศกาลปัสกาครั้งที่สอง

ส่วนที่สี่ที่เกี่ยวข้องกับพันธกิจต่อสาธารณชนของพระเยซูบอกเราถึงการที่พระองค์ร่วมเทศกาลปัสกาครั้งที่สอง ในยอห์น 6:1-71

ปัสกาเป็นเทศกาลที่ชาวยิวเฉลิมฉลองการอพยพออกจากประเทศอียิปต์ ดังนั้น จึงไม่น่าแปลกใจที่ส่วนนี้มีการอ้างอิงหลายครั้งถึงการอพยพครั้งนั้น ในบทที่ 6:1-15 พระเยซูทรงเลี้ยง 5,000 คนอย่างมหัศจรรย์ด้วยขนมปังห้าก้อน

และปลาสองตัวเท่านั้น การอัศจรรย์ครั้งนี้ทำให้ระลึกถึงการที่พระเจ้าประทานมานาแก่ชนชาติอิสราเอล หลังจากที่พวกเขาได้รับการปลดปล่อยจากการเป็นทาสในอียิปต์

ในยอห์น 6:16-24 พระเยซูทรงดำเนิบบนน้ำ อันแสดงให้เห็นว่าฤทธานุภาพของพระองค์เหนือผืนน้ำนั้นยิ่งใหญ่กว่าของโมเสสเมื่อครั้งท่านแหวกทะเลแดง จากนั้นใน 6:25-71 หลังจากที่ได้อิ่มทะเลไปอีกหนึ่งมื้อแล้ว พระเยซูได้สำแดงพระองค์เองในฐานะ “อาหารที่แท้จริงจากสวรรค์” ซึ่งเหนือกว่าอย่างมากเมื่อเทียบกับมานาที่พระเจ้าจัดเตรียมให้ในช่วงการอพยพ ในฐานะอาหารที่แท้จริง พระเยซูทรงทำให้เทศกาลปัสกาสำเร็จเป็นจริง โดยประทานชีวิตที่แท้จริงแก่ผู้เชื่อทุกคน

เทศกาลอยู่เพิง

ส่วนที่ห้าของพันธกิจพระเยซูต่อสาธารณชนแวดล้อม ด้วยการมีส่วนร่วมในเทศกาลอยู่เพิง ในยอห์น 7:1 ถึง 10:21

ในยอห์น 7:1-52 ยอห์นบันทึกว่าพระเยซูได้รวมและกระทำให้เทศกาลอยู่เพิงสำเร็จเป็นจริงอย่างไร

ในยอห์น 7:1-52 พระเยซูทำให้เจตนาธรรมของเทศกาลอยู่เพิงสำเร็จเป็นจริง เทศกาลอยู่เพิงเป็นการระลึกถึงการที่พระเจ้าปลดปล่อยชาวอิสราเอลจากอียิปต์ และระลึกถึงการที่พระองค์ประทานน้ำดื่มแก่พวกเขาในถิ่นทุรกันดาร เทศกาลนี้ยังเฉลิมฉลองการที่พระเจ้าทรงประทานฝนสำหรับพืชผลของพวกเขาอย่างต่อเนื่อง และเทศกาลนี้ยังมองไปข้างหน้าด้วยความคาดหวังถึงวันที่พระเจ้าจะปลดปล่อยคนของพระองค์ในบั้นปลาย ในเทศกาลนี้ บุโรหิตจะแสดงให้เห็นการเตรียมอันเปี่ยมด้วยพระคุณของพระเจ้า โดยการเทน้ำลงรอบ ๆ แทนบูชาในพระวิหาร โดยการใช้น้ำเป็นภาพสัญลักษณ์ พระเยซูอ้างอย่างกล้าหาญว่าพระองค์คือผู้คนที่สามารถประทาน “น้ำแห่งชีวิต” แก่พวกเขา

ในยอห์น 8:12-59 พระเยซูกล่าวถึงความเป็นพระบุตรที่แท้จริงด้วยการเรียกพระองค์เองว่า “พระบุตรของพระเจ้า” พระเยซูเรียกพระองค์เองว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระองค์ถึงกับปฏิเสธว่าชาวยิวที่ไม่เชื่อในเขาได้เป็นบุตรที่ชอบธรรมของอับราฮัมไม่

ใน 9:1-41 พระเยซูรักษาชายผู้หนึ่งที่ตาบอดแต่กำเนิด พวกเขาปฏิเสธที่จะเชื่อด้วยพระองค์ด้วยการสืบสวนอย่างระมัดระวังถึงสิ่งที่พระเยซูได้กระทำ การที่พวกเขาไร้ความเชื่อเป็นเหตุให้พระเยซูกล่าวว่า จริง ๆ แล้ว พวกฟาริสีก็คือคนที่ตาบอดเอง ถึงแม้พวกเขาอ้างว่าสามารถมองเห็นก็ตาม

และพระเยซูยังสำแดงพระองค์เองในฐานะผู้เลี้ยงแกะที่ดีใน 10:1-21 ซึ่งตรงกันข้ามกับพวกฟาริสี พระเยซูเป็นผู้เลี้ยงแกะที่ดีเพราะพระองค์เต็มใจมอบชีวิตของพระองค์เองเพื่อลูกแกะ

เทศกาลฉลองพระวิหาร

ส่วนที่หกของพันธกิจพระเยซูต่อสาธารณชน เป็นบันทึกเหตุการณ์ในช่วงที่พระองค์เข้าร่วมเทศกาลฉลองพระวิหารในยอห์น 10:22 ถึง 11:57 ยอห์น 10:22-40 รายงานว่าพระองค์ได้เข้าร่วมและกระทำให้ความสำคัญของการฉลองพระวิหารสำเร็จเป็นจริง

ยอห์น 10:22-40 บันทึกว่าพระเยซูทรงเข้าร่วมเทศกาลฉลองพระวิหาร เทศกาลนี้ไม่เคยถูกสถาปนาขึ้นในพันธสัญญาเดิม การฉลองเทศกาลนี้เริ่มต้นในปี 165 ก่อนคริสตกาล หลังจากตระกูลปุโรหิต ที่ชื่อแมคคาบีส์ ได้ก่อการกบฏต่อกษัตริย์ของกรีกที่ชื่อว่าอันติโอคัส เอพิฟานีส สำเร็จ อันติโอคัสแต่งตั้งตนเองให้ดำรงตำแหน่ง “เอพิฟานีส” เนื่องจากเขาเชื่อว่าตนเองเป็น “องค์สำแดงของเทพ” เขาสังหารคนมากมายในเยรูซาเล็ม ทำให้พระวิหารเป็นมลทิน และสั่งให้ชาวยิวนมัสการเทพซีอุส (Zeus) ของชาวกรีก ดังนั้น เทศกาลฉลองพระวิหารจึงกระทำเพื่อชำระพระวิหารให้บริสุทธิ์อีกครั้งหนึ่ง หลังจากที่ตระกูลแมคคาบีส์ได้ยึดคืนมา ในปัจจุบัน เทศกาลดังกล่าวเป็นที่รู้จักกันอย่างกว้างขวางที่สุดในชื่อภาษาฮีบรู คือ “ฮานุกกะห์” ซึ่งหมายความว่า “การอุทิศ”

พระวจนะตอนนี้แผ่เงาของลักษณะตรงกันข้ามกันระหว่างพระเยซูกับอันติโอคัส ในแง่หนึ่ง อันติโอคัสอ้างอย่างเป็นเท็จว่าเขามาจากพระเจ้า แต่เขาได้สังหารหมู่คนของพระเจ้า และทำให้พระวิหารเป็นมลทิน ตรงกันข้าม พระ

เยซูเป็นพระบุตรของพระเจ้าอย่างแท้จริง และทรงกระทำพันธกิจของพระบิดาอย่างสัตย์ซื่อ ซึ่งรวมถึงการประทานชีวิตนิรันดร์แก่คนของพระองค์ด้วย ในยอห์น 10:36 พระเยซูได้กล่าวว่าพระองค์ได้ถูกเลือกไว้ต่างหาก—หรือฉบับแปลบางฉบับใช้คำว่า “เจิมให้บริสุทธิ์”—และถูกส่งเข้ามาในโลกนี้ และภาษาที่ใช้ที่นี่ทำให้เราระลึกถึงการชำระพระวิหารให้บริสุทธิ์ในเทศกาลฉลองพระวิหาร และแน่นอน ก่อนหน้านั้นพระเยซูได้เปรียบการฟื้นฟูพระวิหารกับการที่พระกายของพระองค์จะคืนชีพ ในยอห์น 2:19-21

ประเด็นหลักเหล่านี้ก็ถูกสื่อออกมาในเรื่องของการฟื้นคืนชีพของลาซารัสในยอห์น 11:1-57 เช่นกัน โดยเหตุการณ์นี้สำแดงฤทธานภาพที่พระเยซูได้รับจากพระเจ้าให้มีชัยชนะเหนือความตาย และการชุบลาซารัสให้เป็นขึ้นมาจากความตายก็ถึงล่วงหน้าถึงการคืนพระชนม์ของพระเยซูเองในตอนท้ายของพระกิตติคุณ เมื่อความหวังทั้งปวงแห่งเทศกาลฉลองพระวิหารสำเร็จเป็นจริงในที่สุด

เทศกาลปัสกาครั้งที่สาม

ส่วนที่เจ็ดที่เกี่ยวข้องกับพันธกิจของพระเยซูต่อสาธารณชนมีศูนย์กลางอยู่ที่การเตรียมเข้าร่วมเทศกาลปัสกาครั้งที่สาม ใน ยอห์น 12:1-50

การเตรียมตัวของพระเยซูสำหรับเทศกาลปัสกาครั้งที่สาม

ที่ยอห์นกล่าวถึงนั้น เป็นการเบิกทางสำหรับพันธกิจของพระองค์กับสาวก 12 คนในยอห์น 13-17 รวมทั้งสำหรับการที่พระองค์จะเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ในฐานะลูกแกะปัสกาในบทที่ 19 การเตรียมตัวของพระเยซูเริ่มต้นด้วยการที่พระองค์ได้รับการเจิมเพื่อการฝังพระศพ ใน 12:1-11 ส่วนในข้อ 12-19 ยอห์นบันทึกการที่พระเยซูเสด็จเข้าสู่กรุงเยรูซาเล็มอย่างผู้พิชิต และยอห์น 12:20-50 พระเยซูประกาศกับประชาชนว่า ถึงเวลาแล้วที่พระองค์จะได้รับเกียรติยศโดยผ่านการสิ้นพระชนม์และการคืนพระชนม์ของพระองค์ พระเยซูเรียกร้องคนเหล่านั้นที่ได้ยินคำประกาศของพระองค์ให้เชื่อวางใจในพระองค์ กระนั้น หลังจากที่พระเยซูกระทำกรอัครยมาหลายต่อหน้าต่อตาพวกเขา ชาวยิวหลายคนก็เชื่อแต่หลายคนก็ยังไม่เชื่อ

ส่วนสำคัญถัดไปของพระกิตติคุณยอห์นเกี่ยวข้องกับพันธกิจส่วนตัวของพระเยซูต่อคนเหล่านั้นที่ได้ต้อนรับและเชื่อในพระองค์ ส่วนนี้เริ่มจากยอห์น 13:1 ไปจนถึง 20:31

พันธกิจส่วนตัวของพระเยซู

พระกิตติคุณส่วนนี้นำเสนอคำบรรยายของยอห์นเกี่ยวกับอาหารค่ำมื้อสุดท้ายของพระเยซูกับสาวกของพระองค์ ตามด้วยการที่พระองค์ถูกจับกุม ถูกตรึงบนกางเขน และทรงคืนพระชนม์ เรื่องราวบรรยายว่าพระเยซูสำแดงพระสิริของพระองค์ต่อบรรดาคนพิเศษของพระองค์อย่างไร ยอห์นได้สอนว่าพระเยซูปฏิบัติพันธกิจอย่างใกล้ชิดกับคนเหล่านั้นที่เชื่อในพระองค์ และพระองค์มอบชีวิตของพระองค์แก่คนเหล่านั้นด้วยใจสมัคร โดยผ่านเหตุการณ์เหล่านี้ พระเยซูสำแดงพระสิริของพระเจ้าในรูปแบบที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน

ส่วนนี้ของพระกิตติคุณยอห์นได้เปิดเผยแนวความคิดที่ยอห์นเคยแสดงไว้ในยอห์น 1:11-12 ซึ่งท่านได้บันทึกไว้ดังนี้:

พระองค์ทรงเข้ามาในดินแดนของพระองค์เอง

แต่คนของพระองค์เองไม่ยอมรับพระองค์ ส่วนคนทั้งปวงที่ยอมรับพระองค์

ผู้ที่เชื่อในพระนามของพระองค์ พระองค์ก็ประทานสิทธิให้เป็นผู้บุตรของพระเจ้า (ยอห์น 1:11-12)

ใน 12 บทแรกของพระกิตติคุณยอห์น พระเยซูปฏิบัติพันธกิจต่อโลกนี้ แต่แม้กระทั่งคนของพระองค์เองก็ไม่

ยอมรับพระองค์ จากนั้น เริ่มจากบทที่ 13 พระเยซูได้เน้นไปที่คนเหล่านั้นที่ได้ต้อนรับพระองค์ นั่นคือ สาวกของพระองค์ เราจะแบ่งศึกษาพระกิตติคุณยอห์นส่วนนี้เป็นสองตอน หนึ่ง เราจะพิจารณาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในช่วงอาหารค่ำมื้อสุดท้าย สอง เราจะศึกษาช่วงเวลาแห่งพระสิริอันยิ่งใหญ่ที่สุดของพระเยซู ได้แก่ การสิ้นพระชนม์และการคืนพระชนม์ เราจะเริ่มต้นด้วยการศึกษาเหตุการณ์ในช่วงอาหารค่ำมื้อสุดท้ายก่อน

อาหารค่ำมื้อสุดท้าย

พันธกิจของพระเยซูกับสาวกของพระองค์ในช่วงอาหารค่ำมื้อสุดท้ายถูกบรรยายไว้สี่ตอน ตอนที่หนึ่ง พระเยซูรับใช้สาวกด้วยการล้างเท้าของพวกเขา ยอห์น 13:1-30

การรับใช้—พระเยซูกระทำสัญลักษณ์ของพันธกิจทั้งปวงบนโลกนี้ของพระองค์ด้วยการล้างเท้าสาวกของพระองค์ด้วยความถ่อมใจ เหตุการณ์นี้นำเสนออย่างน่าอัศจรรย์ถึงการที่พระองค์มาบังเกิดเป็นมนุษย์และการสละชีวิตของพระองค์บนไม้กางเขนเพื่อช่วยให้รอด พระองค์ผู้สร้างจักรวาลได้ก้มศีรษะลงต่อหน้าคนของพระองค์ ได้รับใช้พวกเขาด้วยการล้างเท้าที่สกปรกและเหนียวล้าของพวกเขา นี่เป็นการรับใช้ที่กำลังจะไปถึงจุดสูงสุดบนไม้กางเขนในวันถัดไป เมื่อพระองค์จะทรงล้างจิตใจที่สกปรกและเหนียวล้าด้วยพระโลหิตของพระองค์ อันมีฤทธิ์ชำระบาป หลังจากล้างเท้าของสาวกแล้ว พระเยซูได้ประกาศว่าหนึ่งในสาวกของพระองค์จะทรยศพระองค์ จากนั้น หลังจากที่ซาตานเข้าสิงในใจของยูดาส ยูดาสก็ออกจากห้องไปเพื่อทำการทรยศจนสำเร็จ

หลังจากรับใช้สาวกของพระองค์ด้วยการล้างเท้าแล้ว พระเยซูก็ได้ปลอบประโลมพวกเขา ในยอห์น 13:31 ถึง 14:31

การปลอบประโลม—หลังจากยูดาสออกจากกลุ่มไป พระเยซูได้เริ่มสิ่งที่มักเรียกกันว่า “คำอำลา” อันเป็นการที่พระองค์เตรียมความพร้อมให้สาวกผู้สืบทอดชื่อของพระองค์ เพราะอีกไม่นานพระองค์ก็จะจากพวกเขาไป

ถึงแม้กลุ่มผู้ฟังคือเหล่าอัครทูต แต่แน่ใจได้ว่ามีเหตุผลบางอย่างที่ทำให้ต้องรักษาคำอำลานี้ไว้เพื่อพันธกิจของอัครทูตรุ่นถัดไปในอนาคต กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ อาจมีแนวคิดที่สามารถถ่ายทอดไปสู่ผู้ใดก็ตามที่ต้องการใช้ชีวิตในฐานะอัครทูตและผู้รับใช้ฝึกหัด ในฐานะคนที่กำลังเรียนรู้และคนที่เข้าใจว่าตัวเองจะถูกส่งออกไปในโลกนี้ ถ้าท่านมีความเข้าใจเชิงวิชิชาเกี่ยวกับตัวท่านเอง ท่านก็จะเห็นว่าคำอำลาในห้องชั้นบนนี้เป็นคำสอนยอดเยี่ยมมาก ข้าพเจ้าแน่ใจว่าในพระวาระตอนนี้ มีประเด็นเฉพาะที่ผู้นำสามารถประยุกต์ใช้ได้ ข้าพเจ้าคิดว่า บทเหล่านี้ น่าจะถูกอ่านและให้ประโยชน์อย่างยิ่งใหญ่ต่อชายหญิงที่ถูกเรียกมาปฏิบัติหน้าที่ผู้นำในพระกายของพระคริสต์ แต่สิ่งที่ข้าพเจ้าอยากกล่าวก็คือ คุณลักษณะสำคัญของคริสเตียนทั้งหมดถูกนำเสนอผ่านตัวตนและบุคลิกของพระเยซูจริง ๆ ในยอห์น 17 เนื่องจากพระองค์แยกคำอธิษฐานของพระองค์—เห็นใหม่ครับ—โดยอธิษฐานเผื่ออัครทูต แต่หลังจากนั้นพระองค์ก็ตรัสว่า “ข้าพระองค์ไม่ได้อธิษฐานเพื่อคนเหล่านี้พวกเขาเดียว แต่เพื่อทุกคนที่วางใจในข้าพระองค์เพราะถ้อยคำของพวกเขา” ดังนั้น ทุกคนในยอห์น 14, 15, 16, และ 17 กล่าวถึงสลัปมาระหว่างสาวก 12 คนและคนเหล่านั้นที่รับใช้พระองค์ในบทบาทที่คล้ายคลึงกันหลังสิ้นยุคของสาวกทั้ง 12 คน ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าส่วนนี้มีไว้สำหรับผู้เชื่อทุกคนด้วย

—ดร. สตีฟ ฮาร์เปอร์

พระเยซูเริ่มคำอำลาของพระองค์โดยตรัสว่า เวลาที่พระองค์จะได้รับพระสิริได้มาถึงแล้ว ซึ่งหมายความว่าพระองค์กำลังจะสิ้นพระชนม์ คืนพระชนม์ และเสด็จขึ้นไปสู่พระบิดาของพระองค์ในสวรรค์ สาวกของพระองค์จะต้องใช้

ชีวิตโดยปราศจากการที่พระองค์สถิตอยู่กับเขาทางกายภาพ ดำเนินไปด้วยกัน สนทนากัน และใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางพวกเขา พระองค์ได้ทำนายด้วยว่าเปโตรกำลังจะปฏิเสธพระองค์ถึงสามครั้ง แต่พระเยซูก็รู้ว่า ชาวที่ยากต่อการยอมรับนี้ทำให้สาวกของพระองค์ว่าวุ่นใจ พระองค์จึงปลอมประโลมพวกเขาและให้ความมั่นใจแก่พวกเขาว่า ในที่สุดแล้ว พระองค์จะนำพวกเขากลับไปสู่พระบิดาเช่นกัน และพระองค์บอกพวกเขาว่า พระองค์จะไม่ทิ้งพวกเขาไว้อย่างเดียวดาย พระองค์จะส่งพระวิญญาณบริสุทธิ์มาปฏิบัติพันธกิจกับพวกเขาแทนที่พระองค์ ให้เราฟังคำสัญญาของพระเยซูในยอห์น 14:26:

องค์ที่ปรึกษาคือพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งพระบิดาจะทรงส่งมาในนามของเราจะทรงสอนสิ่งทั้งปวงแก่พวกท่าน และจะทำให้พวกท่านระลึกถึงทุกสิ่งที่เราได้กล่าวกับพวกท่าน(ยอห์น 14:26)

พระเยซูสัญญาว่าสาวกของพระองค์จะไม่มัววันอยู่เดียวดาย พวกเขาจะถูกโลกนี้ฟ้อง ไล่สวน และข่มเหง แต่ไม่มีวันที่พวกเขาจะต้องปกป้องพระนามของพระเยซูและตัวพวกเขาเองอย่างโดดเดี่ยว พระวิญญาณแห่งความจริงจะประทานกำลังแก่พวกเขาที่จะพูดและเขียนอย่างไม่ผิดพลาด และจะเติมด้วยราชอำนาจ ในพระนามของพระเยซู หลังจากปลอมประโลมสาวกของพระองค์ พระเยซูได้เตรียมพวกเขาให้พร้อมสำหรับการที่พระองค์จะเสด็จจากไปและสำหรับพันธกิจในอนาคตของพวกเขา ในยอห์น 15:1 ถึง 16:33

การเตรียมความพร้อม—ในตอนท้ายของพระวจนะส่วนก่อนหน้า พระเยซูและสาวกของพระองค์ได้ออกจากสถานที่ที่พวกเขาเคยอยู่ และพระองค์ได้เริ่มกล่าวอีกตอนหนึ่ง พระองค์เริ่มโดยบรรยายพระองค์เองว่าเป็น “เถาองุ่นแท้” ในยอห์น 15:1-8 คำอุปมาขบขันนี้อ้างอิงย้อนไปถึงสดุดี 80:8 และอิสยาห์ 5:1-7 อันเป็นตอนที่ชนชาติอิสราเอลถูกนำเสนอในภาพของเถาองุ่นอันเต็มไปด้วยสง่าราศี เนื่องจากความล้มเหลวและความบาปของอิสราเอล ในเวลาต่อมา พวกเขาจึงถูกเรียกว่า “เถาองุ่นที่เสื่อมทรามลงจนกลายเป็นหน่อ” ในเยเรมีย์ 2:21 แต่พระเยซูใช้ภาพลักษณ์เปรียบเปรยนี้เพื่อให้ความมั่นใจแก่สาวกของพระองค์ว่า พระองค์เองกำลังสถาปนาชนชาติอิสราเอลที่แท้จริงและสัตย์ซื่อขึ้นใหม่ และพวกเขาเป็นส่วนหนึ่งของแผนการอันยิ่งใหญ่นี้ ให้เราฟังคำตรัสของพระเยซูในยอห์น 15:1-5:

“เราเป็นเถาองุ่น ท่านทั้งหลายเป็นแขนง ถ้าผู้ใดคงอยู่ในเราและเราคงอยู่ในเขาผู้นั้นจะเกิดผลมาก เพราะถ้าแยกจากเราแล้วพวกท่านไม่อาจทำสิ่งใดได้เลย“
(ยอห์น 15:1-5)

การประกาศว่าพระองค์เป็นเถาองุ่นแท่นั้น พระเยซูกำลังบอกว่า โดยนัยยะสำคัญแล้ว พระองค์เองก็คืออิสราเอล พระองค์เป็นตัวแทนของอิสราเอล และพระองค์ได้ทำให้ลิขิตของพระเจ้าสำหรับอิสราเอลสำเร็จบริบูรณ์ อิสราเอลนั้นล้มเหลวในการสถาปนาแผ่นดินของพระเจ้าในโลกนี้ แต่พระเยซูกระทำสำเร็จ และสาวกของพระองค์ก็เป็นแขนงของเถาองุ่นนั้น โดยเป็นส่วนหนึ่งของประชากรของพระเจ้า และเป็นตัวแทนที่พระเจ้าทรงใช้ให้ปฏิบัติงานตามแผนการของพระองค์ในยุคต่าง ๆ ให้สำเร็จลุล่วง

แต่พระเยซูก็รู้เช่นกันว่าโลกนี้จะซังสาวกของพระองค์ เพราะโลกนี้ได้ซังพระองค์แล้ว ดังนั้น พระองค์จึงให้ความมั่นใจแก่พวกเขาว่าพระองค์กำลังเปิดประตูเพื่อพวกเขาจะได้อธิษฐานต่อพระบิดา พวกเขาเป็นธรรมชาติของพระองค์ เป็นตัวแทนผู้มีอำนาจของพระองค์ในโลกนี้ และด้วยเหตุนี้เอง พระบิดาจะทรงฟังคำอธิษฐานของพวกเขา เสมือนกับว่าพระเยซูเองเป็นผู้อธิษฐาน ซึ่งพระเยซูได้บอกพวกเขาเช่นนี้ในยอห์น 16:23-24:

เราบอกความจริงแก่พวกท่านว่า สิ่งใดที่พวกท่านขอในนามของเรา พระบิดาจะประทานแก่พวกท่าน จนถึงบัดนี้พวกท่านยังไม่ได้ขอสิ่งใดในนามของเราเลย จงขอเถิด แล้วพวกท่านจะได้และความชื่นชมยินดีของพวกท่านจะเต็มบริบูรณ์ (ยอห์น 16:23-24)

หลังจากเตรียมความพร้อมให้สาวกของพระองค์ พระเยซูก็ได้อธิษฐานเมื่อพวกเขาในยอห์น 17:1-26

คำอธิษฐาน—คำอธิษฐานของพระเยซูในยอห์น 17 มักถูกเรียกว่า “คำอธิษฐานของมหาปุโรหิต” เนื่องจากพระองค์ทรงวิงวอนต่อพระบิดาด้วยแนวทางของมหาปุโรหิตเพื่อผู้ที่ติดตามพระองค์ โดยเฉพาะแล้ว พระเยซูอธิษฐานขอให้พระบิดาพิทักษ์รักษาสาวกของพระองค์ เพื่อคนอื่นก็มาเชื่อโดยผ่านพวกเขา พระองค์อธิษฐานเพื่อที่พวกเขาและสาวกของพวกเขาเองจะได้รับการปกป้องจากฤทธิ์เดชต่าง ๆ ของโลกนี้ เพื่อความสามัคคีของพวกเขาจะเสริมกำลังพวกเขา และเพื่อชีวิตของพวกเขาจะถวายพระสิริต่อพระเจ้า

เมื่อพระองค์ตรัสเช่นนั้นแล้ว ก็รู้ว่าเวลาของพระองค์เหลือสั้นแล้ว และถึงเวลาของพระองค์แล้วที่จะกลับไปอยู่กับพระบิดา ตามที่พระองค์กับพระบิดาสถิตอยู่เป็นหนึ่งเดียวตั้งแต่ก่อนสร้างโลก และในเวลานี้ พระเยซูตรัสว่า “ข้าพระองค์ปกป้องพวกเขาที่พระบิดาได้มอบไว้ และไม่มีใครในพวกเขาต้องพินาศนอกจากถูกแห่งความพินาศผู้เดียวเท่านั้น เพื่อให้เป็นจริงตามข้อพระคัมภีร์” พระเยซูจึงกำลังอธิษฐานอย่างจริงจังต่อพระบิดาเพื่อสาวกของพระองค์ พระองค์ตรัสว่า “เราได้ทำงานร่วมกับพวกเขาเป็นเวลาสามปี ถึงสามปีครึ่ง เพื่อชำระพวกเขาให้บริสุทธิ์ เพื่อนำพวกเขามาถึง ณ จุดนี้ แต่บัดนี้ เราจะไม่มีอยู่ที่นั่นกับเขาอีกแล้ว ดังนั้น พระบิดาเจ้า ขอพระองค์พิทักษ์รักษาพวกเขา และดำเนินกระบวนการชำระให้บริสุทธิ์ต่อไป เนื่องจากพวกเขาจะต้องเผชิญกับความลำบาก ความทุกข์ยาก และการถูกข่มเหงอย่างรุนแรง และเมื่อเป็นดังนี้ พวกเขาจะผ่านเหตุการณ์เช่นนี้ไปได้อย่างไร?” ดังนั้น นี่แหละคือคำอธิษฐานต่อพระเจ้า เพื่อขอให้พระองค์ดูแลสาวกของพระองค์เพื่อเตรียมการสำหรับพันธกิจ ความทุกข์ยากลำบาก การถูกข่มเหง และการต้องพลีชีพ ซึ่งจะเกิดขึ้นกับพวกเขา นี่คือน้ำหนักที่พวกเขาจะต้องเสียสละเพื่อประกาศข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์ให้แพร่หลายออกไป

—ศาสตราจารย์ ชัด เจมส์

หลังจากบรรยายเรื่องอาหารเย็นมื้อสุดท้าย ยอห์นได้รายงานถึงการสิ้นพระชนม์และการคืนพระชนม์ของพระเยซู ในยอห์น 18:1 ถึง 20:31

การสิ้นพระชนม์และการคืนพระชนม์

ในพระกิตติคุณยอห์น การสิ้นพระชนม์และการคืนพระชนม์ของพระเยซู รวมทั้งเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง มักถูกบรรยายว่าเป็นช่วงเวลาแห่งพระสิริของพระเยซู ในพันธสัญญาเดิม คำว่า “พระสิริ” มักถูกใช้เพื่อกล่าวถึงการที่พระเจ้าสถิตอยู่ท่ามกลางคนของพระองค์ ตลอดประวัติศาสตร์ของอิสราเอล พระสิริของพระเจ้าติดตามชาวอิสราเอลไปเสมอ พระสิริของพระองค์คือเมฆที่นำชาวอิสราเอลระหว่างการรอนแรมในถิ่นทุรกันดารดังปรากฏในอพยพ 16:10 และคือพลับพลาของพระเจ้าในอพยพ 40:34-35 และพระสิริของพระเจ้านั้นสถิตอยู่ในวิหารของโซโลมอนใน 1 พงศกษัตริย์ 8:11 และเพื่อให้สอดคล้องกับสิ่งเหล่านี้ คำว่า “พระสิริ” ในพระกิตติคุณยอห์น ก็หมายถึงพระเยซูในฐานะพระเจ้าผู้มาบังเกิดเป็นมนุษย์ ผู้ซึ่งดำรงอยู่ท่ามกลางคนของพระองค์ แต่เมื่อพระเยซูกล่าวถึง “ช่วงเวลาแห่งพระสิริของพระองค์” จริง ๆ แล้วพระองค์กำลังกล่าวถึงเวลาหนึ่งโดยเฉพาะในชีวิตของพระองค์ ที่พระสิริของพระองค์จะถูกสำแดงต่อโลกนี้ในวิถีทางที่ลึกซึ้งเป็นที่สุด กล่าวให้ชัดเจนก็คือ พระองค์กำลังกล่าวถึงการสิ้นพระชนม์และการคืนพระชนม์ของพระองค์นั่นเอง

ปกติแล้ว เราไม่ได้นึกถึงความตายว่าเป็นสิ่งที่มีสง่าราศี แต่การสิ้นพระชนม์และการคืนพระชนม์ของพระเยซูได้ซื้อการสมานฉันท์เพื่อนของพระเจ้า การที่พระองค์ทรงสละพระชนม์ชีพของพระองค์ด้วยความเต็มใจ และการคืนพระชนม์ของพระองค์ นำมาซึ่งความรอดและชีวิตสำหรับทุกคนที่เชื่อในพระองค์และต้อนรับพระองค์ในฐานะพระเมสสิยาห์ การสิ้นพระชนม์และการคืนพระชนม์นี้ได้เปิดเผยความรักและฤทธานุภาพของพระเจ้าต่อเราในรูปแบบที่เราไม่มีทางตระหนักด้วยหนทางอื่นได้ แม้จะเป็นโศกนาฏกรรม แต่ถึงดงาม และนำมาซึ่งพระเกียรติและการสรรเสริญอย่างล้นเหลือมาสู่พระเจ้า กล่าวโดยย่อก็คือ การสิ้นพระชนม์และการคืนพระชนม์ของพระเยซูเป็นเหตุการณ์เปี่ยมด้วยสง่าราศีที่สุดที่เคยเกิดขึ้นในประวัติศาสตร์มนุษยชาติ

บทบรรยายการสิ้นพระชนม์และการคืนพระชนม์ของพระเยซูแบ่งออกเป็นสามส่วนหลัก โดยเริ่มที่การที่พระองค์ถูกจับกุมและถูกไต่สวน ในยอห์น 18:1 ถึง 19:16

การจับกุมและไต่สวน—แรกสุด เราอ่านเกี่ยวกับการจับกุมพระเยซูใน 18:1-11 หลังจากยูดาสทรยศพระเยซูให้ตกอยู่ในเงื้อมมือของเจ้าหน้าที่ทางการ พวกทหารและเจ้าหน้าที่ที่มหาปุโรหิตและพวกฟาริสีส่งมาก็มาจับกุมพระเยซูใน 18:12-27 พระเยซูถูกนำตัวมาต่อหน้าคายาฟาส มหาปุโรหิต เพื่อรับการไต่สวน ในช่วงนี้เอง เปโตรปฏิเสธพระเยซูสามครั้ง ตามที่พระเยซูได้พยากรณ์ไว้

ถัดมา พระเยซูถูกไต่สวนโดยปีลาต เจ้าเมืองที่แต่งตั้งโดยรัฐบาลโรม ปีลาตสรุปว่าพระเยซูไม่มีความผิด แต่ก็ไม่ยอมปล่อยพระองค์เนื่องจากเกรงกลัวพวกยิว แต่ทุกทฤษฎีที่แท้จริงที่อยู่เบื้องหลังการจับกุมและการไต่สวนพระเยซูก็คือพระเจ้านั่นเอง ไม่ว่าปีลาตหรือคายาฟาสก็ไม่ได้เป็นผู้ควบคุมเหตุการณ์อย่างแท้จริง ทุกสิ่งเกิดขึ้นตามแผนการของพระเจ้า ตามที่เราร่วมพบในยอห์น 19:10-11:

ปีลาตกล่าวว่า “ท่านไม่ยอมพูดกับเราหรือ?”

ท่านไม่รู้หรือว่ามีอำนาจที่จะปล่อยตัวท่านหรือตรึงท่านให้ตายที่ไม้กางเขนก็ได้?”

พระเยซูตรัสตอบว่า “ท่านไม่อาจมีอำนาจเหนือเราหากเบื้องบนไม่ประทานลงมา...”(ยอห์น

19:10-11)

ส่วนหลักส่วนที่สองของรายงานของยอห์นเกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์และการคืนพระชนม์ก็คือการถูกตรึงบนกางเขน ในยอห์น 19:16-37

การตรึงบนกางเขน—ในบทบรรยายของยอห์นเกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู ท่านอธิบายว่าแต่ละเหตุการณ์ในช่วงการตรึงบนกางเขนทำให้ความคาดหวังมากมายในพระเมสสิยาห์ที่บันทึกในพันธสัญญาเดิมสำเร็จเป็นจริงอย่างไร รายละเอียดเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าพระเยซูไม่ได้ประหลาดพระทัยเลย เพราะทุกอย่างได้เกิดขึ้นตามแผนการของพระเจ้า

ตลอดเหตุการณ์การจับกุม การไต่สวน และการตรึงบนกางเขน พระเยซูดำรงไว้ซึ่งศักดิ์ศรีด้วยความสงบและไม่ยอมก้มหัวให้ใคร พระบุตรของพระเจ้าพลีพระชนม์เพื่อคนของพระองค์ และด้วยการกระทำเช่นนั้น พระองค์เปิดเผยพระสิริของพระเจ้าอย่างไม่เคยมีการเปิดเผยเช่นนั้นมาก่อน พระเจ้าได้กระทำการใดหนึ่เพื่อปลดปล่อยคนของพระองค์? คำตอบคือ ถึงขนาดยอมพลีพระชนม์บนกางเขน!

พระคัมภีร์กล่าวว่าพระเยซูเสด็จไปสู่กางเขนโดยมีความชื่นชมยินดีรออยู่เบื้องหน้า การถูกตรึงบนกางเขนนั่นเป็นสิ่งที่หนักหนาสาหัสที่สุดที่ใครสักคนต้องเผชิญ ไม่เคยมีความทรมานใดใหญ่หลวงไปกว่าความเจ็บปวดที่พระบุตรของพระเจ้าประสบบนไม้กางเขน เนื่องจากพระองค์มิได้เพียงแคตายด้วยความทุกข์ทรมานทางกายอย่างแสนสาหัสเท่านั้น แต่พระองค์ทนทุกข์ด้วยการแบกรับทั้งความบาปของเราและพระพิโรธของพระเจ้าลงบนบ่าของพระองค์ด้วย นี่จึงเป็นสิ่งที่สาหัสที่สุดที่ใครสักคนเคยประสบ แต่พระเยซูกระทำสิ่งนี้โดยมีความชื่นชมยินดีรออยู่เบื้องหน้าอาละ เหตุใดพระองค์กระทำเช่นนั้น? พระองค์ทำเช่นนั้นเพราะพระองค์ทรงรู้ว่าผลที่จะได้นั้นคืออะไร นั่นคือ การสำแดงพระสิริของพระเจ้า เป็นการสำแดงความรัก ความยุติธรรม พระพิโรธ ความบริสุทธิ์ ความเมตตา และความกรุณาของพระองค์ โดยทุกสิ่งนี้รวมกันเป็นหนึ่งอย่างดงามบนไม้กางเขน ซึ่งเป็นวิธีที่ช่วยเราได้เห็นว่าพระองค์คือผู้ใด และเราสามารถนมัสการพระองค์ชั่ววันจันทร์เมื่อเรามาชุมนุมกันรอบ ๆ พระเมฆโปดกซึ่งถูกประหาร พระราชบัลลังก์ของพระองค์คือที่ที่เราจะนมัสการพระองค์ ดังนั้น พระเจ้าได้สำแดงบุคคลและพระสิริของพระองค์ และได้แสดงให้เห็นว่าพระองค์คือผู้ใดบนไม้กางเขน และเราจึงนมัสการพระองค์ และพระองค์ได้

นำบรรดาลูกของพระองค์มาตั้งสร้างราศีโดยทางไม้กางเขนนี้ และด้วยเหตุนี้เราจึงสามารถนมัสการด้วยความชื่นชมยินดี เพราะผลในบั้นปลายของสิ่งที่พระเยซูได้กระทำนั้น

—ดร. เค เอริค เรอนเนส

ประการที่สาม รายงานเกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์และการคืนพระชนม์ของพระเยซูจบลงด้วยการคืนพระชนม์นั้นเอง ในยอห์น 10:1-31

การคืนพระชนม์—จากยอห์น 20:1-9 อุโมงค์ฝังศพพระเยซูคือข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์ มารีเย เบโตร รวมทั้งยอห์นเอง ได้เห็นว่าพระเยซูมิได้อยู่ที่นั่นแล้ว และในบทที่ 20:10-31 พระเยซูปรากฏพระองค์แก่มารีย์ชาวแมกดาลา เหล่าสาวก และโรมัส รายงานเหล่านี้บ่งบอกว่าผู้ที่ติดตามพระเยซูนั้นก็ขี้สงสัย และไม่ยอมถูกหลอกง่าย ๆ เช่นกัน

โดยเฉพาะโรมัสมิได้อยู่กับพวกสาวกตอนที่พระเยซูปรากฏพระองค์ในครั้งแรก และโรมัสเป็นคนขี้สงสัย เขาต้องการหลักฐาน เขาจะไม่ยอมเชื่อเรื่องราวการเป็นขึ้นจากความตายอย่างง่าย ๆ และคำสารภาพของโรมัสในข้อ 28 ก็คือจุดสุดยอดของบทบรรยายของยอห์น โดยโรมัสยอมรับพระเยซูโดยพูดว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์”

ค่อนข้างน่าประหลาดใจที่เมื่อโรมัสได้ยืนจากสาวกคนอื่น ๆ ซึ่งเป็นคนที่เขารู้จักเป็นการส่วนตัว และเคยร่วมเดินทางไปกับพวกเขาตลอดเวลา โทมัสรู้จักคนเหล่านี้ และเมื่อพวกเขาบอกว่าได้เห็นพระเยซูเป็นขึ้นมาแล้ว โรมัสกลับไม่สามารถทำใจยอมรับได้ แม้พวกเขาไม่ใช่คนแปลกหน้า และต่างเห็นพ้องต้องกันหมด แต่กระนั้นโรมัสก็ไม่สามารถทำใจยอมรับได้ และในความเห็นของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าสงสัยว่าคงเป็นเพราะโรมัสไม่กล้าเสี่ยงที่จะเชื่อ และต้องผิดหวังอีกครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าคิดว่าเขาคงกลัวที่จะต้องผิดหวังอีกครั้งหนึ่ง

—ดร. เดวิด เรเดลิงส์

เรามีเรื่องราวของโรมัสขี้สงสัย ผู้พูดประโยคอันลือลั่นว่า “ถ้าข้าไม่เห็นรอยตะปูที่พระหัตถ์ของพระองค์ และไม่ได้เอานิ้วของข้าแยงเข้าไปที่รอยตะปูนั้น และไม่ได้เอามือของข้าแยงเข้าไปที่ซี่ข้างของพระองค์แล้ว ข้าจะไม่เชื่อเลย” และโรมัสมักถูกตั้งฉายาว่า “โรมัสขี้สงสัย” เนื่องจากเขาไม่ยอมเชื่อพระเยซู แต่ข้าพเจ้าคิดว่าเราควรจะมีใจร้ายกับโรมัสน้อยลงสักหน่อย ประการแรก ยอห์นบอกเราว่าโรมัสมิได้อยู่กับเหล่าสาวกเมื่อพระเยซูเสด็จมาท่ามกลางพวกเขา และได้เปิดเผยพระองค์เองแก่พวกเขา ประการที่สอง ถ้าเราเชื่อว่าสาวกทั้งปวงถูกเลือกให้เป็นประจักษ์พยานของการที่พระเยซูคืนพระชนม์ ก็มีนัยยะว่าโรมัสต้องเห็นเพื่อที่จะเชื่อ ประการที่สาม เราควรกล่าวด้วยว่า เมื่อพระเยซูยืนอยู่ท่ามกลางพวกเขาและเปิดเผยพระองค์เองแก่โรมัสนั้น โรมัสได้ประกาศความเชื่ออย่างกล้าหาญและชัดเจนที่สุดเท่าที่ปรากฏในพระกิตติคุณเล่มนี้ ท่านเรียกพระเยซูว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์” ด้วยเหตุนี้ จริง ๆ แล้วยอห์นได้อธิบายต่อไปตอนท้ายบทที่ 20 ว่า พระเยซูตรัสว่า “เพราะท่านเห็นเรา ท่านจึงเชื่อหรือ? คนที่ไม่เห็นเราแต่เชื่อก็เป็นสุข” จึงมีนัยยะว่าโรมัสจำเป็นต้องเห็นก่อน จึงจะเชื่อ แต่ก็มีนัยยะเช่นกันว่าท่านและข้าพเจ้าได้มาเห็น—ไม่ใช่โดยการเห็นพระเยซูต่อหน้าต่อตาเรา แต่จริง ๆ แล้วคือได้สำนึกและเข้าใจในทุกสิ่งที่พวกเขาได้เห็น และเราได้มาเชื่อในสิ่งนั้นด้วยตัวเราเอง ดังนั้น ข้าพเจ้าคิดว่าบางทีเราที่ไม่อยู่ติดชิดกับโรมัสมากนัก ทั้งนี้ เนื่องจากท่านมีบทบาทเป็นเอกลักษณ์ และเนื่องจากท่านเป็นแบบอย่างอันยอดเยี่ยมสำหรับใครสักคนที่เมื่อเห็นพระเยซูและรู้ว่าพระองค์คือผู้ใดจริง ๆ แล้ว ท่านก็ได้แสดงออกถึงความเชื่ออันยิ่งใหญ่ นั่นจริง ๆ แล้วโรมัสก็เป็นแบบอย่างสำหรับเราเช่นกัน เพื่อที่เมื่อเราได้ตระหนักและเข้าใจว่าพระเยซูคือผู้ใด เราก็จะคุกเข่าลงและนมัสการพระองค์เช่นเดียวกัน

—ดร. ไชมอน ไวเบิร์ต

ส่วนสุดท้ายของพระกิตติคุณยอห์นคือบทสรุปเรื่องราวชีวิตและพันธกิจของพระเยซูในโลกนี้ ตามที่บันทึกใน ยอห์น 21:1-25

บทสรุป

ส่วนนี้ได้สรุปประเด็นสำคัญตลอดพระกิตติคุณทั้งเล่ม จากนั้นก็ได้แนะนำผู้อ่านให้พร้อมสำหรับอนาคต เช่นเดียวกับบทก่อนหน้านั้น ส่วนนี้รายงานการที่พระเยซูปรากฏตัวหลังการคืนพระชนม์ในข้อ 1-14 แต่บทบรรยายนี้ ไม่ได้เน้นข้อเท็จจริงเรื่องการปรากฏพระองค์ ทั้งในข้อ 1 และ 14 ยอห์นกล่าวถึงการปรากฏพระองค์ว่าเป็นการเปิดเผย โดยใช้คำคำเดียวกับที่ท่านใช้ใน 2:11 เมื่อท่านกล่าวว่าพระเยซูได้ “เปิดเผยพระสง่าราศีของพระองค์” ดังนั้น แทนที่จะใช้ การปรากฏพระองค์เป็นเพียงแค่หลักฐานของการคืนพระชนม์เท่านั้น ยอห์นเจตนาให้เราอ่านบทบรรยายด้วยความหมายว่าเป็น การกระทำเสร็จสิ้นสมบูรณ์ เป็นการเปิดเผยถึงพระเยซูและสง่าราศีของพระองค์ ซึ่งได้เริ่มขึ้นในบทแรกของพระกิตติคุณ และได้ดำเนินต่อเนื่องมาในทุกตอนของตลอดพระกิตติคุณฉบับนี้

ยิ่งไปกว่านั้น บทสรุปนี้ยังยืนยันถึงสิทธิอำนาจของอัครทูตและสาวกคนอื่น ๆ ที่จะเป้นพยานเพื่อพระเยซู ถึงแม้ว่าอัครทูตเอกอย่างเปโตรได้ปฏิเสธพระเยซูถึงสามครั้งก็ตาม ในยอห์น 21:15-23 พระเยซูตอบสนองการปฏิเสธของเปโตรด้วยการอภัยให้ท่าน และด้วยการแต่งตั้งท่านคืนสู่สถานภาพเดิมถึงสามครั้งสามครา และในการคืนสถานภาพนี้ พระเยซูได้มอบหมายให้เปโตรดูแลฝูงแกะของพระเจ้า พระเยซูเองเป็นผู้เลี้ยงแกะผู้ประเสริฐ แต่บัดนี้ พระองค์ได้แต่งตั้งเปโตรให้ติดตามพระองค์ด้วยการดูแลประชากรของพระเจ้า

พระกิตติคุณเล่มอื่น ๆ แต่ละเล่มจบลงด้วยพระมหาบัญชาในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง—นั่นคือ พระเยซูบัญชาให้สาวกของพระองค์และสาวกคนอื่น ๆ สร้างคริสตจักรขึ้น และเรื่องราวของการคืนสถานะภาพแก่เปโตรนี่คือวิธีของยอห์นในการมองไปสู่อนาคตของคริสตจักรนั่นเอง พระเยซูได้สัญญาว่าพระองค์จะอยู่กับคนของพระองค์เสมอ และพระองค์ได้ใช้โอกาสนี้ที่จะกล่าวอย่างชัดเจนว่า วิธีหนึ่งที่พระองค์จะดำรงอยู่กับคนของพระองค์เสมอไปก็คือ ผ่านทางเมฆบาลของพระองค์ เช่นเปโตร ซึ่งหลังจากนั้น เปโตรเองก็ได้เขียนข้อความทำนองเดียวกันด้วย

ใน 1 เปโตร 5:1-2:

ถึงผู้อาวุโสทั้งหลายในหมู่พวกท่าน ข้าพเจ้าขอร้องท่านในฐานะที่เป็นเพื่อนผู้อาวุโส

เป็นพยานคนหนึ่งในเรื่องการทนทุกข์ของพระคริสต์

และเป็นผู้หนึ่งที่ร่วมในพระเกียรติสิริซึ่งจะทรงสำแดงนั้นว่า จงเลี้ยงดูฝูงแกะของพระเจ้าซึ่งอยู่

ในความดูแลรับผิดชอบของท่าน (1 เปโตร 5:1-2)

นักวิชาการส่วนใหญ่เชื่อว่าพระกิตติคุณยอห์นถูกเขียนขึ้นในขณะที่อัครทูตกลุ่มสุดท้ายกำลังเสียชีวิตลง แม้กระทั่งยอห์นเองก็อาจเป็นหนึ่งในอัครทูตคนสุดท้ายที่ยังมีชีวิตอยู่ ณ เวลานั้น เหตุนี้จึงสำคัญสำหรับคนของพระเจ้าที่จะได้รับฟังว่า พระเยซูยังคงสถิตอยู่กับพวกเขาโดยผ่านทางผู้เลี้ยงแกะของพระองค์ ในที่สุดแล้ว หากเปโตรหรืออัครทูตคนอื่นใดไม่ ที่จะนำคริสตจักร แต่เป็นพระเยซูพระองค์เอง และพวกเขาได้ติดตามและปรนนิบัติพระองค์ในฐานะทูตและผู้ช่วยท่านนั้น พระเยซูได้สัญญาว่าจะเสด็จกลับมาเพื่อคนของพระองค์ โดยเสด็จมาในพระกายของพระองค์และประทับอยู่อย่างถาวร เพื่อทรงนำพวกเขาในอนาคต

บัดนี้ เมื่อเราได้ศึกษาทั้งภูมิหลังและเนื้อหาของพระกิตติคุณยอห์นแล้ว เราก็อพร้อมที่จะพิจารณาประเด็นสำคัญที่ยอห์นได้เน้นย้ำ

ประเด็นสำคัญ

ยอห์นกล่าวถึงประเด็นสำคัญหลายข้อ เมื่อท่านได้ระบุจุดประสงค์การเขียนไว้ยอห์น 20:30-31 โดยข้อความดังกล่าวเป็นดังนี้:

พระเยซูทรงกระทำหมายสำคัญอื่นๆ

อีกมากมายต่อหน้าเหล่าสาวกของพระองค์ซึ่งไม่ได้บันทึกไว้ในหนังสือเล่มนี้แต่ที่บันทึกเรื่องเหล่านี้ไว้ก็เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า

และโดยความเชื่อท่านจะได้มีชีวิตในพระนามของพระองค์(ยอห์น 20:30-31)

ในบทเรียนส่วนนี้ เราจะให้ความสำคัญกับสี่ประเด็นสำคัญที่สัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด ซึ่งดึงมาจากข้อความแสดงจุดประสงค์ของยอห์น ได้แก่ (1) การกระทำที่แสดงถึงความเชื่อ; (2) ตัวตนของพระเยซูในฐานะพระคริสต์; (3) ตัวตนคู่ขนานของพระองค์ในฐานะพระบุตรของพระเจ้า; และ (4) พระพรแห่งชีวิตที่พระองค์ทรงนำมา ให้เราเริ่มด้วยจุดเน้นเรื่องการเชื่อ

การเชื่อ

ยอห์นได้ใช้คำภาษากรีก “**pisteuo**” ซึ่งหมายความว่า “เชื่อ” ถึง 106 ครั้ง มีการใช้คำนี้ในพระกิตติคุณอีกสามเล่มรวมกันเพียง 34 ครั้ง หรือเพียง 1 ใน 3 ของทั้งหมดที่พบในพระกิตติคุณยอห์นเท่านั้น ความแตกต่างในการเน้นย้ำนี้แสดงให้เห็นว่าแนวคิดเกี่ยวกับการเชื่อเป็นสิ่งสำคัญเพียงใดต่อเรื่องราวที่ยอห์นรายงาน

ในพระกิตติคุณยอห์น แนวคิดเรื่องการเชื่อเกี่ยวข้องกับอย่างใกล้ชิดกับแนวคิดอื่น ๆ ที่นำเสนอผ่านคำอื่น เช่น “ต้อนรับ” “มาถึง” และ “รู้จัก” ดังนั้น การเชื่อในพระเยซูก็คือการต้อนรับพระองค์ มาหาพระองค์ และรู้จักพระองค์ ในความหมายของการมีประสบการณ์ต่อกันระหว่างบุคคล

การเชื่อ การต้อนรับ การมาหา และการรู้จักพระองค์ในลักษณะนี้ มักเริ่มต้นด้วยช่วงเวลาแห่งการตัดสินใจ เป็นการส่วนตัว ที่จะวางใจและติดตามพระคริสต์—ซึ่งเป็นสิ่งเดียวกับที่คริสเตียนสมัยปัจจุบันมักเรียกว่า “การกลับใจใหม่” การกลับใจใหม่อย่างแท้จริงเป็นเหตุให้เรามีส่วนร่วมกับพันธกิจของพระเจ้าและได้รับพระพรของพระองค์ในหลายรูปแบบ ในพระกิตติคุณของท่านส่วนนี้ กล่าวถึงการกลับใจใหม่โดยใช้คำอย่างเช่น “การได้เป็นบุตรของพระเจ้า” และ “การได้รับชีวิตนิรันดร์” ลองฟังคำบรรยายของยอห์นเกี่ยวกับการเชื่อ ในยอห์น 1:12:

ส่วนคนทั้งปวงที่ขอมรับพระองค์ ผู้ที่เชื่อในพระนามของพระองค์
พระองค์ก็ประทานสิทธิให้เป็นผู้บุตรของพระเจ้า (ยอห์น 1:12)

และเราได้เห็นการใช้ภาษาที่คล้ายคลึงกันในยอห์น 3:36 ซึ่งกล่าวว่า:

“ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็มีชีวิตนิรันดร์ แต่ผู้ใดที่ไม่ยอมรับพระบุตรก็จะไม่ได้เห็นชีวิต”(ยอห์น 3:36)

ในข้อความดังกล่าวนี้ การเชื่อก็คือ การฟังและการอุทิศตนเองต่อพระเยซูด้วยความจริงใจและด้วยสุดหัวใจ ซึ่งจะผูกพันเราไว้ให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพระองค์ การเชื่อทำให้เราเป็นส่วนหนึ่งของพันธกิจของพระเจ้าใน

ประวัติศาสตร์ และจะไปถึงซึ่งความสมบูรณ์ก็ต่อเมื่อพระเยซูถูกเปิดเผยในพระสงสารที่เต็มบริบูรณ์

แต่ก็สำคัญที่เราต้องตระหนักว่ายอห์นมิได้ใช้คำว่า “เชื่อ” ในความหมายเดียวกันเสมอไป บางข้อความ ยอห์นใช้คำว่า “เชื่อ” เพื่อกล่าวถึง “ความเชื่อผิดๆ” ซึ่งนักศาสนศาสตร์มักเรียกว่าความเชื่อแบบ “ชั่วคราว” หรือความเชื่อแบบ “ปากว่าตาขยิบ”

เพื่อเป็นตัวอย่าง ให้เราฟังคำพูดของยอห์นในบทที่ 2:23-24:

ขณะพระองค์ประทับที่กรุงเยรูซาเล็ม ในเทศกาลปัสกา

ผู้คนมากมายเห็นหมายสำคัญที่ทรงกระทำและเชื่อในพระนามของพระองค์ แต่พระเยซูไม่ได้ทรง

ไว้เนื้อเชื่อใจพวกเขาเพราะพระองค์ทรงรู้จักมวลมนุษย์ (ยอห์น 2:23-24)

พระเยซูไม่ได้วางพระทัยคนเหล่านั้น เพราะพวกเขาเชื่อแต่เพียงผิวเผิน นั่นมิใช่ความเชื่ออย่างจริงจังที่นักศาสนศาสตร์มักเรียกว่า “ความเชื่อที่ช่วยให้รอด”

โดยส่วนใหญ่แล้ว เรากล่าวได้จากบริบทต่าง ๆ ที่ยอห์นกล่าวถึงการเชื่อตามความคิดของท่านนั้น “การเชื่อ” คือศรัทธาที่แท้จริงที่ช่วยให้รอด—คือการวางใจพระเยซูคริสต์อย่างแท้จริงในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดและองค์พระผู้เป็นเจ้าสำหรับยอห์นแล้ว พระเยซู—ผู้เป็นศูนย์กลางของความเชื่อของเรา—คือผู้ที่ทำให้เกิดความแตกต่างทั้งปวง ไม่ใช่ฤทธิ์อำนาจของความเชื่อของเราที่ช่วยให้เรารอด แต่เป็นฤทธิ์อำนาจของพระองค์ผู้ที่เราเชื่อต่างหาก

เราได้พิจารณาสาระสำคัญเรื่องการมีความเชื่อในพระเยซูแล้ว ต่อไป เราจะศึกษาสิ่งสำคัญอีกอย่างที่ยอห์นต้องการให้เราเชื่อเกี่ยวกับพระเยซู นั่นคือ การที่พระองค์เป็นพระคริสต์ พระเมสสิยาห์ พระองค์ผู้กระทำพระสัญญาตั้งแต่เดิมของพระเจ้าต่อประชากรของพระองค์ คืออิสราเอล ได้สำเร็จเป็นจริง

พระคริสต์

โดยการเรียกพระเยซูว่า “พระคริสต์” ยอห์นระบุอย่างชัดเจนว่าพระองค์คือ กษัตริย์ของอิสราเอล จะว่าไปแล้ว ในศตวรรษแรก คำว่า “พระคริสต์” หรือ “พระเมสสิยาห์” ได้กลายเป็นคำที่มีความหมาย ทำหน้าที่เทียบเท่ากับคำว่า “กษัตริย์ของอิสราเอล” คือตำแหน่งของพระคริสต์ แต่การที่พระเยซูเป็นกษัตริย์ของอิสราเอลก็มิ้นัยยะสำคัญมากมาย และยอห์นได้พยายามช่วยให้เราใส่ใจกับนัยยะต่าง ๆ ดังกล่าว

ตัวอย่างเช่น ยอห์นเน้นว่า เช่นเดียวกับกษัตริย์ทั้งปวงของอิสราเอลและยูดาห์ในพันธสัญญาเดิม พระเยซูเป็นตัวแทนของประชากรที่พระองค์ปกครอง พระเยซูได้กลายเป็นทุกสิ่งทุกอย่างที่อิสราเอลล้มเหลวที่จะเป็น และดังนั้น พระองค์จึงได้รับพระพรทั้งสิ้นที่อิสราเอลล้มเหลวที่จะได้รับก่อนหน้านี้ ในฐานะกษัตริย์ของอิสราเอล พระเยซูเป็นตัวแทนของอิสราเอลในทุกสถานภาพ และทำหน้าที่ทั้งในตำแหน่งตัวแทนของชาตินี้ และผู้นำพระพรของพระเจ้ามาสู่พวกเขา

ในยอห์น 15:1-8 ยอห์นสำแดงความจริงข้อนี้เกี่ยวกับพระเยซูโดยการอธิบายว่า พระเยซูคือเถาองุ่นแท้ และผู้ที่ติดตามพระองค์เป็นกิ่งก้านสาขาของพระองค์ ให้เราฟังคำพูดของพระเยซูในยอห์น 15:5-8:

“เราเป็นเถาองุ่น ท่านทั้งหลายเป็นแขนง ถ้าผู้ใดคงอยู่ในเราและเราคงอยู่ในเขาผู้นั้นจะเกิดผลมาก

... ก็เป็นการถวายเกียรติสิริแก่พระบิดาของเราและเป็นการสำแดงว่าตัวท่านเองคือสาวกของเรา

(ยอห์น 15:5-8)

ตลอดพันธสัญญาเดิม อิสราเอลถูกบรรยายในภาพของเถาองุ่นของพระเจ้า เราพบการใช้ภาพลักษณ์เปรียบเทียบเช่นนี้ในสุภาษิต 80 เยเรมีห์ 2 เอเสเคียล 17 และโฮเซยา 10 ยิ่งกว่านั้น ราชตระกูลของกษัตริย์ดาวิด และแม้กระทั่งพระเมสสิยาห์ผู้ยิ่งใหญ่ที่จะเสด็จมาในอนาคต ก็ถูกบรรยายว่าเป็นกิ่ง และจากกิ่งนี้เอง คนทั้งปวงของพระเจ้าจะเติบโตขึ้น เราเห็นข้อนี้ในพระวจนะเช่น อิสยาห์ 11:1 ดังนั้น ด้วยภูมิหลังเช่นนี้ เมื่อพระเยซูอ้างว่าพระองค์เป็นเถาองุ่นแท้และเป็นหนทางเดียวที่จะทำให้พระเจ้าพอพระทัยและได้รับสงสารดี สาวกของพระองค์ก็น่าจะเข้าใจว่าพระเยซู คือ

กษัตริย์ที่แท้จริงของอิสราเอล ผู้เป็นตัวแทนและครองสถานะแทนประชากรของพระองค์

แต่อะไรคือนัยยะสำคัญของแนวคิดนี้ที่ว่า ในฐานะกษัตริย์ พระเยซูคืออิสราเอลที่แท้จริง? ในด้านหนึ่ง ก็หมายความว่าพระเยซูกำลังกระทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่อิสราเอลถูกเรียกให้กระทำนั้นสำเร็จเป็นจริง อิสราเอลนั้นได้ล้มเหลวที่จะเป็น และไม่อาจกระทำสิ่งที่พระเจ้าทรงเรียกให้พวกเขาเป็นและกระทำได้ แต่ในส่วนของอิสราเอลล้มเหลวเพราะความบาปของพวกเขา พระเยซูทำสำเร็จอย่างสมบูรณ์ พระเยซูทำให้ลักษณะของพระเจ้าสำหรับอิสราเอลสำเร็จบริบูรณ์ ในตัวของพระองค์เอง พระเยซูคือบทสรุปของประวัติศาสตร์อันยาวนานหลายร้อยปีในพันธสัญญาเดิม และทรงเปิดเผยความจริงแห่งการที่พระเจ้าสถิตอยู่ด้วยพระสิริ ในลักษณะที่พระองค์แต่เพียงผู้เดียวสามารถเปิดเผยได้ ฉะนั้น ชาวอิสราเอลที่แท้จริงหาได้ถูกกำหนดด้วยการเป็นพลเมืองของประเทศอิสราเอลไม่ แต่พวกเขาคือคนที่เปี่ยมด้วยคุณลักษณะของพระองค์ต่างหาก นั่นคือ เป็นผู้เชื่อในพระคริสต์และเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์โดยความเชื่อ

การอภิปรายของเราเกี่ยวกับบทบาทตัวแทนของพระเยซูในฐานะพระคริสต์จะเน้นที่สามวิธีที่พระเยซูกระทำให้ความคาดหวังในพระเมสสิยาห์ในพันธสัญญาเดิม ซึ่งสำคัญเป็นพิเศษในพระกิตติคุณยอห์น ได้สำเร็จเป็นจริง ประการแรก พระเยซูทำให้ความสำคัญของพระวิหารสำเร็จเป็นจริง ประการที่สอง พระองค์ทำให้ความคาดหวังที่เกี่ยวข้องกับเทศกาลของอิสราเอลสำเร็จเป็นจริง ประการที่สาม พระองค์ทำให้พระบัญญัติของพระเจ้าสำเร็จเป็นจริง เราจะศึกษาแต่ละแนวคิดนี้ โดยเริ่มที่การทำให้ความสำคัญของพระวิหารสำเร็จเป็นจริง

พระวิหาร

หนึ่งในหลายเหตุผลที่พระวิหารมีความสำคัญในพระคัมภีร์ก็คือ เป็นสถานที่ที่พระเจ้าได้สัญญาว่าพระองค์จะสถิตอยู่กับคนของพระองค์ในลักษณะพิเศษ นั่นคือ เรารู้ว่าพระเจ้าสถิตอยู่ทุกหนแห่ง—พระองค์อยู่ทุกที่ทุกเวลา แต่เมื่อเราพูดถึงการสถิตอยู่ในลักษณะพิเศษของพระองค์ เรากำลังนึกถึงการที่พระองค์สำแดงการสถิตอยู่ด้วยของพระองค์อย่างพิเศษ นั่นคือ ช่วงเวลาที่มีการสถิตอยู่ด้วยของเจ้านั้นชัดเจนเด่นชัด ณ สถานที่ใดสถานที่หนึ่ง โดยมักมีลักษณะเปี่ยมด้วยพระสิริอย่างเห็นได้ชัด

การสถิตอยู่ของพระเจ้าในพลับพลา และในพระวิหารนั้นมีนัยยะสำคัญ เนื่องจากพลับพลาและพระวิหารนั้นคือจักรวาลย่อส่วน คือรูปจำลองขนาดเล็กของโลกนี้ เหตุนี้เอง การสถิตอยู่ของพระเจ้าในที่นั้นจึงเป็นตัวแทนของการสถิตอยู่ของพระองค์ในโลกนี้ โลกนี้ก็คือพระวิหารที่พระองค์ทรงสร้าง เพื่อที่พระองค์จะมีมหาสนิทกับคนของพระองค์ แต่แล้ว เมื่ออาดัมได้กบฏ พระเจ้าก็ทรงเลือกเผ่าพันธุ์มนุษย์สายนี้ ซึ่งในที่สุดกลายมาเป็นชนชาติอิสราเอล และพระองค์ก็เสด็จมาประทับอยู่ท่ามกลางพวกเขา และสถานที่ที่พระองค์ประทับอยู่ก็คือ โครงสร้างจำลองย่อส่วนของจักรวาลนั้นเอง การสถิตอยู่ของพระองค์นั้นเป็นเอกลักษณ์เฉพาะ เนื่องจากนั่นคือสถานที่ที่ชาวอิสราเอลเข้าไปเพื่ออยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า ตอนแรกคือ พลับพลา และต่อมาคือพระวิหาร ดังนั้นนี่จึงเป็นบทเบื้องต้นของสิ่งที่พระเจ้ากำลังจะกระทำในโลกนี้ เมื่อพระเจ้าเสด็จมาประทับอยู่เต็มพลับพลาในพิธีชำระพลับพลาให้บริสุทธิ์ เมื่อการก่อสร้างพลับพลาเสร็จสิ้นในตอนท้ายของหนังสืออพยพ และหลังจากนั้นเมื่อพระสิริของพระเจ้าเต็มพระวิหาร เมื่อพระวิหารก่อสร้างสำเร็จใน 1 พงศกษัตริย์ 8 เรากำลังเห็นอย่างแท้จริงถึงภาพตัวอย่างของสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นในจักรวาลเมื่อพระสิริของพระเจ้าเป็นที่รู้จักในสากลโลกอย่างสมบูรณ์

—ดร. เจมส์ แฮมิลตัน

ประเด็นสำคัญเกี่ยวกับการสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้าในลักษณะพิเศษท่ามกลางคนของพระองค์นั้น ถูกทำให้สำเร็จเป็นจริงในหลายขั้นตอนในประวัติศาสตร์ของพระคัมภีร์ ในเบื้องต้น สวนเอเดนถูกชำระให้เป็นวิสุทธิสถานบนโลกนี้ อันเป็นศูนย์กลางที่เราสามารถพบกับการสถิตอยู่ด้วยแบบพิเศษของพระเจ้า มันถูกกำหนดให้เป็นพระที่นั่งของพระเจ้าบนโลกนี้ และจากที่นั่น มนุษยชาติทั้งปวงจะต้องทำให้โลกทั้งโลกเป็นวิสุทธิสถานและทำให้ทั้งโลกกลายเป็นแผ่นดิน

บริสุทธ์ของพระเจ้า

หลังจากนั้น เมื่อพระเจ้าสถาปนาอิสราเอลเป็นปุโรหิตหลวงของพระองค์ พระองค์ได้เชื่อมโยงการประทับอยู่ด้วยในลักษณะพิเศษของพระองค์กับพลับพลา ก่อน และหลังจากนั้นกับพระวิหาร การตกแต่งและอุปกรณ์เครื่องใช้ต่าง ๆ ของพลับพลาและพระวิหารกระทำตามแบบของสวนเอเดน และทั้งพลับพลาและพระวิหารก็ทำหน้าที่เช่นเดียวกับสวนนั้น พระคัมภีร์ยืนยันความเชื่อมโยงนี้โดยชี้ให้เห็นว่าทั้งพลับพลาและพระวิหารก็คือโถงราชบัลลังก์ของพระเจ้าบนโลกนี้ นั่นคือ สถานที่ที่พระองค์ประทับอยู่อย่างเต็มสง่าราศีท่ามกลางคนของพระองค์ ความจริงข้อนี้ถูกกล่าวไว้อย่างชัดเจนใน 1 พงศาวดาร 28:2; สดุดี 11:4; และอิสยาห์ 6:1 นี่คือนสถานที่ที่บริสุทธ์ที่สุดบนโลกนี้ นี่คือนสถานที่ที่คนของพระเจ้าพร้อมที่จะได้รับพระพรจากพระองค์ และเช่นเดียวกับสวนเอเดน สถานที่นี้คือศูนย์กลางของแผ่นดินของพระองค์ โดยคนของพระเจ้าจะออกจากสถานที่นี้ไปเพื่อชำระโลกนี้ให้บริสุทธ์ในฐานะแผ่นดินของพระองค์ และจากพระกิตติคุณยอห์น หนึ่งในวิธีหลักที่สร้างความเข้าใจในความสำคัญของพระเยซูก็คือการเข้าใจว่าพระองค์กระทำใ้แนวคิดสำคัญในพันธสัญญาเดิมเกี่ยวกับพลับพลาและพระวิหารของพระเจ้าสำเร็จเป็นจริง ให้เราฟังสิ่งที่ยอห์นเขียนในยอห์น 1:14:

พระวาทาทรงบังเกิดเป็นมนุษย์และประทับอยู่ท่ามกลางเรา
พระองค์ทรงเปี่ยมด้วยพระคุณและความจริง เราได้เห็นพระเกียรติสิริของพระองค์
คือพระเกียรติสิริของพระบุตรองค์เดียวผู้ทรงมาจากพระบิดา
(ยอห์น 1:14)

เมื่อยอห์นกล่าวถึงการที่พระเยซู “ประทับอยู่ท่ามกลางพวกเรา” ท่านใช้คำภาษากรีกคือ “skenoō” ซึ่งเป็นคำที่สัมพันธ์กับคำนาม “skēnē” ที่แปลว่า “เต็นท์” หรือ “พลับพลา” แท้จริงแล้ว คำนามคำเดียวกันนี้ถูกใช้เพื่อหมายถึงพลับพลาบริสุทธ์ของพระเจ้าในพระคัมภีร์ฉบับเซปตუจินท์ (Septuagint) หรือพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมที่ถูกแปลเป็นภาษากรีก โดยการใช้และโยงคำกริยานี้ไปถึงพระสิริของการประทับอยู่ของพระเจ้า ยอห์นกล่าวชัดเจนว่า บัดนี้พระเยซูกำลังจัดเตรียมการเข้าถึงการสถิตอยู่ด้วยแบบพิเศษของพระเจ้า ในทำนองเดียวกันกับที่คนยุคก่อนหน้านั้นเข้าถึงได้ผ่านทางพลับพลา

และยอห์นก็กล่าวถึงประเด็นเดียวกันเกี่ยวกับพระวิหาร ในยอห์น 2:19-21 ซึ่งบรรยายดังนี้:

พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า “ทำลายวิหารนี้ แล้วเราจะยกขึ้นมาใหม่ในสามวัน” พวกเขาพูดตอบว่า
“วิหารนี้ต้องใช้เวลาสร้างถึงสี่สิบหกปี
ท่านจะยกขึ้นมาใหม่ในสามวันหรือ?” แต่วิหารที่ทรงกล่าวถึงคือพระกายของพระองค์ (ยอห์น 2:19-21)

ในข้อนี้ ยอห์นกล่าวชัดเจนว่าพระเยซูคือผู้ที่ทำให้ความสำคัญของพระวิหารสำเร็จเป็นจริงเช่นกัน ยอห์นยังกล่าวอย่างชัดเจนอีกด้วยว่า ถึงแม้หลังจากพระเยซูมีไต่อยู่บนโลกนี้ทางกายภาพแล้ว ผู้ที่ติดตามพระองค์ก็จะได้ชื่นชมยินดีกับการสถิตอยู่ด้วยในลักษณะพิเศษของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้ ในยอห์น 4:21 พระเยซูจึงกล่าวแก่หญิงชาวสะมาเรียว่า อีกไม่นาน วันหนึ่งจะมาถึงเมื่อทั้งพระวิหารในกรุงเยรูซาเล็มและสถานที่บริสุทธ์ของชาวสะมาเรียจะไม่มีคามสำคัญเป็นพิเศษสำหรับการนมัสการพระเจ้าอีกต่อไป พระเยซูตรัสดังนี้ในยอห์น 4:23-24:

กระนั้นก็ใกล้ถึงเวลาแล้ว
และบัดนี้ก็ถึงเวลาแล้วที่ผู้นมัสการอย่างถูกต้องจะนมัสการพระบิดาด้วยจิตวิญญาณและความจริง
...พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ ผู้ที่นมัสการพระองค์ต้องนมัสการด้วยจิตวิญญาณและความจริง”
(ยอห์น 4:23-24)

คำพูดของพระเยซูต่อหญิงชาวสะมาเรียจะหนุนใจคริสตจักรในปัจจุบันอย่างใหญ่หลวง เนื่องจากเรามีชีวิต

อยู่ในช่วงเวลาที่เราจะยกกำลังกล่าวถึง ในช่วงเวลาของเรา พระเยซูไม่ได้อยู่บนโลกนี้ทางกายภาพ จากฮีบรู 8:2 และ 9:11-12 พระองค์ประทับอยู่ด้านกายภาพในพลับพลาของพระเจ้าในสวรรค์ แต่พระองค์ประทับอยู่กับเราในด้านจิตวิญญาณ โดยเฉพาะเมื่อเราสามัคคีธรรมในคริสตจักรของพระองค์ เราพบข้อความเช่นนี้ในมัทธิว 18:20 และ 1 เปโตร 2:4-9 และเนื่องจากพระเยซูประทับอยู่กับเรา เราจึงเป็นวิหารอันบริสุทธิ์สำหรับการสถิตอยู่ด้วยในลักษณะพิเศษของพระเจ้าในโลกนี้

แต่แม้กระทั่งการที่พระคริสต์ทำให้ความสำคัญของพระวิหารสำเร็จเป็นจริงอย่างยอดเยี่ยมนี้ก็ยังไม่เทียบไม่ได้กับเวลาที่พระเยซูจะเสด็จกลับมาในสง่าราศี พระวจนะเช่นวิวรณ์ 21:1-5 ได้สอนไว้ว่า เมื่อพระเยซูเสด็จกลับมา พระองค์จะทำให้สิ่งทรงสร้างทั้งปวงกลายเป็นสถานที่ประทับของพระเจ้า ในเวลานั้นพระคริสต์และพระบิดาจะประทับอยู่กับเราตลอดไป และทั้งโลกจะเต็มไปด้วยสง่าราศีของพระเจ้า

วิธีที่สื่อที่พระเยซูทำให้ความคาดหวังในพระเมสสิยาห์ในพันธสัญญาเดิมเป็นจริงในพระกิตติคุณยอห์นคือ โดยการทำให้ความสำคัญของเทศกาลต่าง ๆ ของอิสราเอลสำเร็จเป็นจริง

เทศกาล

ตามที่เรากล่าวถึงก่อนหน้านี้ หลายส่วนในพระกิตติคุณยอห์นมีเค้าโครงเกี่ยวข้องกับเทศกาลหรืองานฉลองต่าง ๆ ที่พระเยซูเข้าร่วม ท่ามกลางเทศกาลเหล่านี้ได้แก่การฉลองปัสกา การฉลองพลับพลา และพิธีมอบถวาย ในหลายโอกาส พระเจ้าสถาปนาเทศกาลเหล่านี้เพื่อกำหนดให้อิสราเอลเป็นปุโรหิตหลวง และเพื่อประทานวิธีการปกตีกแก่พวกเขาที่จะมีความสุขกับพระพรแห่งการสถิตอยู่ด้วยในลักษณะพิเศษของพระองค์ในพลับพลาและพระวิหาร และในพระกิตติคุณของยอห์น ยอห์นกล่าวชัดเจนว่าพระเยซูได้ทำให้ความสำคัญของเทศกาลเหล่านี้สำเร็จเป็นจริงแล้ว

ปัสกาเป็นหนึ่งในสามเทศกาลหลักประจำปีของอิสราเอล เทศกาลนี้เฉลิมฉลองการที่อิสราเอลอพยพออกจากอียิปต์ กล่าวโดยสังเขป พระเยซูทำให้เทศกาลนี้สำเร็จเป็นจริงเพราะพระองค์เป็นเหมือนแกะปัสกา ซึ่งถูกฆ่าและถูกรับประทานในวันปัสกา โดยเลือดของแกะนั้นเป็นสัญลักษณ์ของการที่อิสราเอลถูกปลดปล่อยจากอียิปต์ ผู้เขียนพระกิตติคุณทั้งสี่ท่านล้วนระบุว่าพระเยซูเป็นลูกแกะปัสกาที่แท้จริง แต่ยอห์นเป็นคนเดียวที่เน้นความจริงข้อนี้โดยย่ำถ้อยคำของยอห์นผู้ให้บัพติศมา ซึ่งกล่าวว่า “จงดูพระเมษโปดกของพระเจ้า ผู้ทรงรับบาปของโลกไป!” ในยอห์น 1:29 ยอห์น 19:33 ยังบันทึกด้วยว่า เมื่อพระเยซูสิ้นพระชนม์ พวกทหาร “ไม่ได้ทุบขาของพระองค์” ซึ่งทำให้สิ่งที่พระเจ้ายกกำหนดในอพยพ 12:46 นั่นคือ “ห้ามหักกระดูกของแกะปัสกา” สำเร็จเป็นจริง ด้วยวิธีนี้และวิธีอื่น ๆ ยอห์นแสดงให้เห็นว่าพระเยซูทำให้สัญลักษณ์และความหมายของปัสกานั้นสำเร็จเป็นจริงแล้ว

ในยอห์น 7:2 และ 37 ยอห์นยังได้รายงานการที่พระเยซูร่วมฉลองอีกเทศกาลหนึ่ง ซึ่งเป็นหนึ่งในสามเทศกาลประจำปี นั่นคือเทศกาลอยู่เพิง หนึ่งในพิธีสำคัญที่สุดของเทศกาลนี้ คือ การเทน้ำเพื่อระลึกถึงการที่พระเจ้าจัดเตรียมน้ำให้อิสราเอลในถิ่นทุรกันดาร และการที่พระเจ้าได้กระทำให้ฝนตกหล่อเลี้ยงพืชผลของอิสราเอลไปแล้วปีแล้ว และเพื่อยืนยันความคาดหวังว่า ในยุคสุดท้าย พระเจ้าจะเทสายธารแห่งพระพรมาบนคนของพระองค์ และยอห์นแสดงให้เห็นความเชื่อมโยงอันหนักแน่นระหว่างพิธีนี้และพระเยซูโดยชี้ให้เห็นว่า พระเยซู คือ ช่องทางแห่งพระพรทั้งปวงที่พระเจ้าจะเทลงมา ณ จุดสูงสุดในบั้นปลายของประวัติศาสตร์ กล่าวอย่างเจาะจงก็คือ ยอห์นรายงานว่า ในวันสุดท้ายของเทศกาลอยู่เพิง พระเยซูประกาศว่าพระองค์มีฤทธานุภาพที่จะประทานพระพรของพระเจ้า ให้เราฟังว่าพระเยซูตรัสกับฝูงชนอย่างไรในยอห์น 7:37:

“ถ้าผู้ใดกระหาย ให้เขามาหาเราและดื่มน้ำเถิด” (ยอห์น 7:37)

ยอห์นรายงานว่า สายธารแห่งน้ำแห่งชีวิตที่เป็นพระพรจากพระเจ้านั้น ไหลมาจากพระเยซู พระพรในอดีต พระพรในปัจจุบัน และพระพรในอนาคต ล้วนมาโดยทางพระองค์ เมื่อเป็นเช่นนั้น พระเยซูจึงเป็นผู้ที่กระทำให้ความหวังทั้งปวงในพระพรของพระเจ้า ซึ่งถูกสื่อให้เห็นภาพในเทศกาลอยู่เพิง สำเร็จเป็นจริง

ท้ายที่สุด ในยอห์น 10:22-ถึง 39 พระเยซูร่วมเทศกาลฉลองพระวิหารหรือ “ฮานุกกะห์” เทศกาลฉลองพระวิหารไม่ได้เป็นเทศกาลหลักของอิสราเอลในพันธสัญญาเดิม แต่ก็มีความสำคัญต่อชีวิตชาวอิสราเอลในศตวรรษแรก

เพราะเป็นการเฉลิมฉลองชัยชนะของอิสราเอลเหนือการถูกกดขี่โดยชาวกรีกเมื่อ 165 ปีก่อนคริสตกาล และนอกจากนั้น ยังเป็นการรื้อฟื้นการฉลองแท่นบูชาและพระวิหาร ซึ่งมีขึ้นหลังชัยชนะครั้งนี้ ในยอห์น 10:30 ขณะที่พระเยซูกำลังร่วมเทศกาลฉลองพระวิหาร พระองค์ได้กล่าวถ้อยคำที่ผู้ใดได้ยินแล้วต้องตกใจ ดังนี้:

เรากับพระบิดาเป็นหนึ่งเดียวกัน (ยอห์น 10:30)

พวกยิวเข้าใจว่าพระเยซูกำลังอ้างว่าพระองค์เองคือพระเจ้า จึงตอบสนองด้วยการพยายามเอาหินขว้างพระองค์ จากนั้น ในยอห์น 10:36 พระเยซูยืนยันความถูกต้องนี้โดยอ้างถึงพระองค์เองว่าเป็นผู้ที่:

“พระบิดาเป็นผู้เลือกและส่งเราเข้ามาในโลกนี้” (ยอห์น 10:36)

เมื่อพระเยซูกล่าวว่าพระองค์ได้รับการ “ตั้งไว้เป็นพิเศษ” พระองค์ใช้คำสามัญในภาษากรีก คือ “hagiazō” ซึ่งถูกใช้หลายครั้งในพระคัมภีร์เพื่อกล่าวถึงการมอบถวายและการชำระในพิธีกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับพระวิหาร ในบริบทนี้ คำว่า “hagiazō” มีความหมายเกือบจะเหมือนกับภาษากรีกอีกคำหนึ่ง นั่นคือ “egkainia” ซึ่งหมายถึง “อุทิศ” หรือ “ถวาย” อันเป็นหัวใจของเทศกาลฉลองพระวิหาร

ด้วยเหตุนี้ ยอห์นได้เชื่อมโยงพระเยซูอย่างใกล้ชิดเข้ากับการฉลองหรือการชำระพระวิหาร เทศกาลนี้เฉลิมฉลองพระวิหารในฐานะที่ถูกตั้งไว้เป็นพิเศษเพื่อเป็นที่ประทับของพระเจ้า และในทำนองเดียวกัน พระเยซูก็ถูกตั้งไว้เป็นพิเศษในฐานะเป็นผู้ที่ทำให้การประทับอยู่ในลักษณะพิเศษของพระเจ้าบนโลกนี้สำเร็จเป็นจริง

นอกเหนือจากได้แสดงให้เห็นว่าพระเยซูกระทำให้ความคาดหวังเกี่ยวกับพระวิหารและเทศกาลต่าง ๆ สำเร็จเป็นจริงแล้ว ยอห์นยังแสดงให้เห็นว่าพระเยซูเป็นผู้ทำให้พระบัญญัติของพระเจ้าสำเร็จเป็นจริงเช่นกัน

พระบัญญัติ

ถึงแม้คริสเตียนมักจะชินกับการคิดถึงพระบัญญัติของพระเจ้าในทางลบว่าพระบัญญัติเป็นสิ่งที่กล่าวโทษเรา แต่เราจำเป็นต้องระลึกไว้ว่าพระบัญญัตินั้นถูกประทานแก่ผู้เชื่อที่แท้จริงให้เป็นแนวปฏิบัติเพื่อไปถึงซึ่งพระพรของพระเจ้า

เมื่อคุณพิจารณาพระบัญญัติในพระคัมภีร์ ก็ชัดเจนว่าคนที่อ่านพระบัญญัตินั้น ไม่เพียงเชื่อว่าพวกเขากำลังอ่านรายการกฎข้อบังคับเท่านั้น แต่ยังเป็นข้อความแนะนำชีวิต ดังนั้น พวกเขาจึงสามารถอ่านโดยตระหนักว่า ถ้าพวกเขารักษาระเบียบพระบัญญัติ พวกเขาก็จะได้รับพระพรเพราะการรักษาพระบัญญัตินั้น และข้าพเจ้าคิดว่าเรื่องนี้มีหลายเหตุผล เหตุผลหนึ่งก็คือ พระบัญญัติของพระเจ้าเป็นการเปิดเผยให้เราเห็นว่าพระองค์ต้องการให้เราดำเนินชีวิตอย่างไร และในสดุดี 40:8 ผู้เขียนกล่าวว่า “ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ยินดีทำตามพระทัยพระองค์” ดังนั้น เมื่อเราดำเนินชีวิตสอดคล้องกับพระประสงค์ของพระเจ้า เมื่อเราเข้าใจว่าพระประสงค์ของพระเจ้าคืออะไร เราจะมีชีวิตชื่นชมยินดีและรับพระพรอย่างมากเมื่อได้ทำสิ่งที่เราควรทำ หรือโดยการเว้นสิ่งที่เราถูกสั่งไม่ให้ทำ ดังนั้นเพียงการเปิดเผยของพระบัญญัติ ก็เป็นหมายสำคัญแห่งพระพรของพระเจ้าและหมายสำคัญแห่งการโปรดปรานของพระองค์แล้ว แต่ยิ่งไปกว่านั้น ข้าพเจ้าคิดว่านี่เป็นพระพรยิ่ง เพราะจริง ๆ แล้ว พระบัญญัตินั้นคือการเชิญเราให้มีส่วนร่วมในสิ่งที่พระเจ้าประสงค์ที่จะกระทำให้เกิดขึ้นในโลกนี้

—ดร. สตีฟ ฮาร์เปอร์

การยอมรับและใช้พระบัญญัติอย่างกว้างขวางในพันธสัญญาเดิมมีความสำคัญเชิงบวก เนื่องจากพระบัญญัติของพระเจ้าเป็นภาพสะท้อนของบุคลิกภาพพระเจ้า ตัวอย่างเช่น หนังสือสดุดี กล่าวถึงพระบัญญัติของพระเจ้าว่าเป็นแสงสว่างส่องทางให้เรา และเป็นประทีปสำหรับเท้าของเรา ในหนังสือสดุดี กษัตริย์ดาวิดบรรยายถึงพระบัญญัติของพระเจ้าว่า “หวานยิ่งกว่าน้ำผึ้งและมีคุณค่ายิ่งกว่าทองคำ” และโดยการรักษาพระบัญญัติเหล่านั้น ผู้รับใช้ของพระองค์ก็ได้รับการคัดเตือนและมีรางวัลอันยิ่งใหญ่สำหรับการทำตามพระบัญญัติเหล่านั้น แท้จริงแล้ว หนังสือสดุดีที่เล่มเริ่มต้นเช่นนั้น “บุคคลผู้เป็นสุขคือผู้ไม่เดินตามคำแนะนำของคนอธรรม ไม่ยืนอยู่ในทางของคนบาป ไม่นั่งอยู่ในที่นั่งของคนที่ชอบเยาะเย้ย” จากนั้นสดุดี 1 ก็ดำเนินต่อไปโดยวาดภาพให้เห็นว่าคนที่ยำเกรงพระเจ้า และถือรักษาพระบัญญัติของพระองค์ก็เป็นเช่นต้นไม้ที่ปลูกไว้ริมธารน้ำและเกิดดอกออกผลอยู่เสมอ ดังนั้น พระบัญญัติจึงเป็นแหล่งแห่งการได้รับพระพร แต่เฉพาะสำหรับคนเหล่านั้นที่พระเจ้าได้ประทานการอภัยโทษบาปแล้วเท่านั้น นั่นคือ การอภัยซึ่งมาจากพระคริสต์ แต่พระบัญญัตินั้นก็คือแนวทางการดำเนินชีวิตภายใต้พระคริสต์เพื่อการมีชีวิตแห่งพระพร ดังนั้น เปาโลจึงกล่าวว่า ผู้ที่รักพระเยซูคริสต์ก็ทำให้พระบัญญัติสำเร็จเป็นจริง เนื่องจากพระคริสต์คือเป้าหมายหรือจุดประสงค์ของพระบัญญัติ ดังนั้น พระบัญญัติสอนให้เราเกี่ยวกับความบาปของเรา แต่ก็แสดงให้เห็นเช่นกันถึงสิ่งที่พระเยซูได้กระทำเพื่อเรา และในที่สุดก็เตรียมแนวทางสำหรับเราในการดำเนินชีวิต พระเยซูจึงตรัสว่าพระบัญญัติทั้งสิ้นสรุปได้เป็นสองข้อ คือ รักพระเจ้าด้วยสุดจิต สุดใจ สุดกำลัง สุดความคิด และรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง ดังนั้น ใครก็ตามที่รู้จักคนที่รักพระเจ้าด้วยสุดจิต สุดใจ สุดกำลัง สุดความคิด ก็ได้รู้จักพระพรที่ผ่านมาจากบุคคลเช่นนั้น และใครก็ตามที่รู้จักคนที่รักเพื่อนบ้านเหมือนที่เขารักตนเอง ก็รู้ว่ามิใช่พระพรอันยิ่งใหญ่ในบุคคลเช่นนั้น คือ มีความเอื้อเฟื้อ มีความเมตตา มีการให้ มีความเต็มล้นด้วยพระพรสำหรับผู้ที่อยู่รอบข้าง และแม้กระทั่งเมื่ออยู่ร่วมกับคนเหล่านั้นที่สัสดีข้อต่อพระบัญญัติของพระเจ้า

—ศาสตราจารย์ ไมเคิล โกลด์

ในพันธสัญญาเดิม พระบัญญัติของพระเจ้าถูกบรรยายว่าเป็นของขวัญพิเศษสำหรับคนของพระองค์ สดุดี 119 และพระวจนะอีกหลายตอนยกย่องพระบัญญัติว่าเป็นแนวทางสำหรับชาวอิสราเอลเพื่อได้รับพระพรจากพระเจ้า และในพันธสัญญาใหม่ ยากอบเรียกพระบัญญัติของพระเจ้าว่าเป็นพระบัญญัติอันสมบูรณ์แบบที่ประทานเสรีภาพ ยากอบ 1:25 และเปาโลเรียกว่าเป็นพระบัญญัติของพระคริสต์ 1 โครินธ์ 9:21 และพระเยซูเองก็ยืนยันความสำคัญและคุณค่าของพระบัญญัติ ดังเห็นได้ในยอห์น 10:35 เมื่อพระองค์ตรัสว่า:

“พระคำมีฤทธิ์ถูกต้องเสมอ” (ยอห์น 10:35)

ในข้อนี้ พระเยซูสอนว่า พันธสัญญาเดิมทั้งหมด รวมทั้งพระบัญญัติด้วย เป็นพระวจนะที่ดำรงอยู่ตลอดกาล สำหรับคนของพระองค์

แม้กระนั้น ยอห์นชี้ชัดว่าพระบัญญัติมิได้เป็นจุดสิ้นสุดในตัวเอง โดยนัยยะสำคัญแล้ว พระบัญญัติชี้ไปไกลกว่านั้น คือการเล็งถึงพระเยซูเสมอ ในยอห์น 5:46-47 พระเยซูตรัสแก่ชาวยิวที่ไม่เชื่อว่า:

หากท่านเชื่อ โมเสสท่านควรจะเชื่อเราเพราะโมเสสได้เขียนเกี่ยวกับเรา แต่เพราะท่านไม่เชื่อสิ่งที่โมเสสเขียนไว้ ท่านจะเชื่อสิ่งที่เราพูดได้อย่างไร? (ยอห์น 5:46-47)

ยอห์นเน้นจุดนี้ตลอดพระกิตติคุณของท่าน พระบัญญัติในพันธสัญญาเดิมชี้ไปในอนาคตที่องค์พระเยซู ดังนั้น การปฏิเสธพระเยซูก็เท่ากับปฏิเสธพระบัญญัติที่กล่าวล่วงหน้าถึงพระองค์ วิธีหนึ่งที่ยอห์นเน้นในจุดนี้ ได้แก่การกล่าวถึงพระเยซูด้วยคำบอกตำแหน่ง ลักษณะ และการกระทำต่าง ๆ ที่

ศาสนายูดายที่เชื่อมโยงเข้ากับพระบัญญัติ ตัวอย่างเช่น ศาสนายูดายที่ได้อธิบายไว้ว่า ท่านควรช่วยให้ศัตรูที่หิวของท่านได้อิ่มด้วย “อาหารแห่งพระบัญญัติของพระเจ้า” และในยอห์น 6:35 พระเยซูถูกเรียกว่า “อาหารแห่งชีวิต” ศาสนายูดายได้อ้างว่า “ถ้อยคำแห่งหนังสือโทราห์คือชีวิตสำหรับโลกนี้” และในยอห์น 4:11 พระเยซูคือผู้ประทานน้ำแห่งชีวิต ศาสนายูดายก็ยังกล่าวถึง “แสงสว่างแห่งพระบัญญัติ ซึ่งประทานมาเพื่อส่องสว่างแก่มนุษย์ทุกคน” และยอห์น 1:9 เรียกพระเยซูว่า “ความสว่างแท้ที่ทำให้มนุษย์ทุกคนเห็นความจริง” นี่เป็นเพียงส่วนหนึ่งของตัวอย่างมากมายในพระกิตติคุณยอห์นที่แสดงให้เห็นว่าพระเยซูเป็นตัวแทนของพระบัญญัติของพระเจ้า พระเยซูและคำสอนของพระองค์ยังคงเป็นแหล่งแห่งชีวิตและแสงสว่างสำหรับทุกคนที่ติดตามพระองค์ต่อไป

ยอห์นต้องการอย่างยิ่งเพื่อให้ผู้อ่านของท่านเข้าใจว่า การที่พระเยซูคือพระคริสต์นั้นมีความหมายอย่างไร ท่านต้องการให้พวกเขาสบายใจเพราะรู้ว่าพระเยซูมิได้ทอดทิ้งคริสตจักรของพระองค์ แต่ทรงสถิตอยู่ด้วยเสมอ ท่านต้องการให้พวกเขาเข้าใจในพระเยซู เพื่อพวกเขาจะได้รับพระพรของพระเจ้าโดยผ่านทางพระองค์ และท่านต้องการให้พวกเขาเชื่อฟังพระวจนะของพระเจ้า เพื่อที่พวกเขาจะถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าในฐานะปุโรหิตแห่งแผ่นดินของพระองค์

เราได้ศึกษาประเด็นสำคัญต่าง ๆ เกี่ยวกับการเชื่อพระเยซู รวมทั้งตัวตนของพระเยซูในฐานะพระคริสต์แล้วต่อไป เราจะพิจารณาตัวตนของพระองค์ในฐานะพระบุตรของพระเจ้า ซึ่งสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับการเป็นพระคริสต์

พระบุตรของพระเจ้า

ตัวตนของพระเยซูในฐานะพระบุตรพระเจ้านั้นคู่ขนานไปกับตัวตนของพระองค์ในฐานะพระคริสต์ เพราะทั้งสองคำหมายถึงการที่พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์เหนือแผ่นดินของพระเจ้าในโลกนี้ แต่เราควรอภิปรายสองคำนี้แยกจากกัน เนื่องจากแต่ละคำมีใจความต่างกันเล็กน้อย

ในพระกิตติคุณยอห์น คำว่า “พระบุตรของพระเจ้า” หมายถึงกษัตริย์ พระเมสสิยาห์ ผู้มาจากพระเจ้า ในแง่หนึ่ง คำนี้สื่อความหมายถึงพระบุตรผู้มาจากพระเจ้า ซึ่งเสด็จลงมาจากรวรรค์สู่โลกนี้ ดังที่ปรากฏในยอห์น 10:22-40 ในอีกแง่หนึ่ง คำนี้มีความหมายเหมือนกับ “กษัตริย์ของอิสราเอล” หรือ “พระคริสต์” มนุษย์ผู้เป็นบุตรของดาวิด กษัตริย์โดยชอบธรรมของอิสราเอล ตามที่เราได้เห็นในยอห์น 1:49 และ 11:27

เพื่อให้เราเข้าใจชัดเจนขึ้นว่า การที่พระเยซูเป็นพระบุตรของพระเจ้าในพระกิตติคุณยอห์นนั้นมีความหมายอย่างไร ก็เป็นการดีที่เราจะศึกษาว่า ยอห์นทำอะไรในการเน้นปริศนาอันยิ่งใหญ่ที่ว่าพระเยซูทรงเป็นทั้งพระเจ้าและมนุษย์อย่างสมบูรณ์ เราจะเริ่มด้วยการศึกษามิติแรก นั่นคือ พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าอย่างสมบูรณ์

ความเป็นพระเจ้า

วิธีหนึ่งที่ยอห์นแสดงลักษณะความเป็นพระเจ้าอย่างสมบูรณ์ของพระบุตร คือการเน้นความสัมพันธ์ของพระเยซูพระบุตรกับพระเจ้าพระบิดา มีพระวจนะหลายตอนที่แสดงให้เห็นว่า สัมพันธภาพนี้แตกต่างเชิงคุณภาพจากความสัมพันธ์ที่พระบิดามีกับบรรดาบุตรของพระองค์ที่เป็นเพียงมนุษย์ เช่นผู้เชื่อทั้งหลาย ให้เราฟังถ้อยคำโต้ตอบระหว่างพระเยซูกับชาวยิวในยอห์น 10:30-33:

“เรากับพระบิดาเป็นหนึ่งเดียวกัน” เป็นอีกครั้งหนึ่งที่พวกยิวหือบก้อนหินขึ้นจะขว้างพระองค์ แต่พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “เราได้สำแดงสิ่งใดมาจากพระบิดาให้พวกท่านเห็น พวกท่านหือบก้อนหินจะขว้างเราเพราะเหตุใด?” พวกยิวตอบว่า “ที่เราจะขว้างก้อนหินใส่ท่านไม่ใช่เพราะสิ่งดีที่ท่านทำ แต่เพราะท่านพุดหมิ่นประมาทพระเจ้า เนื่องจากท่านเป็นเพียงมนุษย์แต่อ้างตัวเป็นพระเจ้า” (ยอห์น 10:30-33)

พวกยิวเข้าใจอย่างถูกต้องว่า การที่พระเยซูอ้างความเป็นเอกภาพในความสัมพันธ์ของพระองค์กับพระเจ้า พระบิดานั้น แท้จริงแล้วก็คือคำกล่าวอ้างว่าพระเยซูเองทรงเป็นพระเจ้าอย่างแท้จริง

ยิ่งกว่านั้น จากยอห์น 14:9 พระเยซูเป็นพระบุตรหนึ่งเดียวของพระเจ้าที่เปิดเผยถึงพระบิดาในแบบที่ไม่มีใครคนอื่นเคยทำได้ ถึงแม้ว่ายอห์น 1:18 มีได้ใช้คำว่า “พระบุตร” แต่แนวคิดนั้นเหมือนกันทุกประการ พระเยซูเปิดเผยพระบิดาต่อคนของพระองค์อย่างสมบูรณ์แบบ แท้จริงแล้ว ตามที่พระเยซูตรัสไว้ในยอห์น 14:9 การได้เห็นพระเยซูก็เท่ากับการได้เห็นพระบิดา

นอกเหนือจากเรื่องการเปิดเผยแล้ว พระเยซูยังคงมีพระราชอำนาจของพระเจ้าอย่างเต็มที่เหนือทุกสิ่ง เช่น ชีวิตและความตาย และรวมถึงการพิพากษาในวันปลายด้วย ตามที่เราอ่านพบในยอห์น 5:21-22:

เพราะพระบิดาทรงให้คนที่ตายแล้วกลับมีชีวิตขึ้นมาใหม่อย่างไร

พระบุตรก็จะให้ชีวิตแก่ผู้ที่พระบุตรพอพระทัยอย่างนั้น ยิ่งกว่านั้นพระบิดาไม่ได้ทรงพิพากษาใคร แต่ทรงมอบการพิพากษาทั้งหมดแก่พระบุตร (ยอห์น 5:21-22)

ยอห์นกล่าวอย่างชัดเจนว่าพระเยซูคือพระเจ้าที่อยู่ในสภาพหนึ่งเหมือนมนุษย์ พระองค์คือพระเจ้า โดยมีพระราชอำนาจไร้ขีดจำกัดที่จะปฏิบัติภารกิจของพระเจ้าให้ลุล่วงในโลกนี้

อีกวิธีหนึ่งที่ยอห์นใช้เพื่อแสดงลักษณะความเป็นพระเจ้าหรือเทวสภาพของพระบุตรมาจากการที่พระเยซูบรรยายพระองค์เองว่า “เราเป็น” ในอพยพ 3:14 พระเจ้าเปิดเผยพระนามแห่งพันธสัญญาของพระองค์แก่โมเสส โดยตรัสว่า “เราเป็นซึ่งเราเป็น” นี่คือรากฐานของพระราชนามของพระเจ้าที่มักถูกแปลเป็นภาษาไทยโดยใช้เพียงคำว่า “พระเจ้า” พระนามของเจ้านั้นเชื่อกันว่าบริสุทธิ์ถึงขนาดที่ชาวยิวในยุคของพระเยซูปฏิเสธที่จะเปล่งเสียงเรียกพระนามนั้น แต่พระเยซูกลับใช้พระนามนั้นเรียกพระองค์เอง

ในพระกิตติคุณยอห์น ท่านใช้คำว่า “เราเป็น ...” ถึง 24 ครั้ง ในสิ่งต่าง ๆ ที่พระเยซูได้ตรัส ท่านใช้ประโยคเช่นนี้มากกว่าพระกิตติคุณเล่มใดทั้งสิ้น และเป็นจำนวนครั้งถึงประมาณครึ่งหนึ่งของที่ปรากฏในพันธสัญญาใหม่ทั้งหมด นัยยะสำคัญประการแรกแสดงให้เห็นว่า นี่คือนิยามที่ชัดเจนว่าพระเยซูคือพระเจ้าแห่งพันธสัญญาเดิมในประโยคเหล่านี้ มีอีกครั้งที่ได้กล่าวเพียงคำว่า “เราเป็น” เท่านั้น และอย่างน้อยในหนึ่งเหตุการณ์ที่พระเยซูตรัสเช่นนั้น ในยอห์น 8:58 และ 59 พวกยิวหยิบก้อนหินขึ้นมาเพื่อพยายามประหารพระองค์ฐานที่อ้างว่าเป็นทรงเป็นพระเจ้าแห่งพันธสัญญาเดิม ประโยคที่เหลื่อประกอบด้วย “เราเป็น” ตามด้วยข้อความอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น “เราเป็นอาหารแห่งชีวิต” “เราเป็นแสงสว่าง” “เราเป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต” เหล่านี้คือส่วนต่าง ๆ ในพระกิตติคุณที่พระเยซูอ้างว่าพระองค์เป็นพระเจ้า แต่เป็นพระเจ้าที่สัมพันธ์กับชีวิตมนุษย์ ดังนั้น ข้าพเจ้าคิดว่าเราควรอ่านทุกประโยคร่วมกัน อันเป็นสิ่งที่ยอห์นนำเสนอแก่เราเกี่ยวกับบางสิ่งบางอย่างที่พระเยซูได้กระทำ โดยยอห์นต้องการกล่าวว่า “ชายผู้นี้ดำรงอยู่ในกาลก่อนเพราะพระองค์คือพระเจ้า” เมื่อพระองค์อ้างว่า “ก่อนอับราฮัมเกิด เราเป็นอยู่แล้ว” ในยอห์น 8:58 นี่ไม่ใช่แค่การอ้างว่าพระองค์ได้ดำรงอยู่ 2,000 ปีก่อนหน้านั้น แต่คือการอ้างว่าพระองค์เป็นพระเจ้าผู้มีปฏิสัมพันธ์กับอับราฮัมและเป็นพระเจ้าผู้ดำรงอยู่ชั่วนิรันดร์

—ดร. จอห์น แมคคินลีย์

ในยอห์น 8:12-59 พระเยซูและพวกผู้นำชาวยิวเผชิญหน้ากันอย่างดุเดือด ความขัดแย้งนี้เกี่ยวข้องกับภารกิจที่พระเยซูอ้างว่าพระองค์เป็นพระบุตรของพระเจ้า และการที่ฝ่ายตรงข้ามอ้างว่าพวกเขาเป็นลูกหลานของอับราฮัม ในข้อ 44 พระเยซูบอกพวกเขาว่าพ่อที่แท้จริงของพวกเขาคือมาร พวกเขาตอบโต้และท้าทายพระองค์โดยถามว่าพระองค์ยิ่งใหญ่กว่าอับราฮัมหรือ แล้วพระเยซูก็จบการโต้เถียงด้วยถ้อยคำต่อไปนี้ในยอห์น 8:58:

“ก่อนอับราฮัมเกิด เราก็เป็นอยู่แล้ว!” (ยอห์น 8:58)

พระเยซูมิได้ใช้รูปกริยาอดีตที่หมายความว่า “เราเป็น (ก่อนหน้านั้น)” ซึ่งน่าจะเป็นธรรมชาติมากกว่าถ้าพระองค์เพียงหมายความว่าพระองค์ดำรงอยู่นานกว่าอับราฮัม พระองค์ตรัสว่า “เราเป็น” เพื่ออ้างว่าพระองค์มิได้เพียงดำรงอยู่นานกว่าและยิ่งใหญ่กว่าอับราฮัมเท่านั้น แต่พระองค์เองเป็นพระเจ้าในนิรันดรของอิสราเอลด้วย

เมื่อเราได้พิจารณาความเป็นพระเจ้าของพระเยซูแล้ว ต่อไปเราจะศึกษาการนำเสนอของยอห์นว่า ในฐานะพระบุตรของพระเจ้า พระเยซูเป็นมนุษย์โดยสมบูรณ์เช่นกัน

ความเป็นมนุษย์

ตั้งแต่ยุคของกษัตริย์ดาวิด คำว่า “พระบุตรของพระเจ้า” ถูกใช้เพื่อหมายถึงกษัตริย์ที่เป็นมนุษย์ ผู้นั่งบนราชบัลลังก์ของดาวิดในฐานะกษัตริย์ของอิสราเอล เราเห็นการใช้เช่นนี้ในพระวจนะ เช่นสดุดี 2:7 และ 2 ซามูเอล 7:14 ยอห์น 7:42 ก็แสดงให้เห็นว่า ชาวยิวคาดหวังว่าพระคริสต์จะมาจากราชวงศ์ของดาวิด นอกจากนี้ ในยอห์น 1:49 คำว่า “พระบุตรของพระเจ้า” ก็ถูกใช้ในความหมายเดียวกับ “กษัตริย์ของอิสราเอล”

ตั้งแต่ยุคของกษัตริย์ดาวิด คำว่า “พระบุตรของพระเจ้า” ถูกใช้เพื่อหมายถึงกษัตริย์ที่เป็นมนุษย์ ผู้นั่งบนราชบัลลังก์ของดาวิดในฐานะกษัตริย์ของอิสราเอล เราเห็นการใช้เช่นนี้ในพระวจนะ เช่นสดุดี 2:7 และ 2 ซามูเอล 7:14 ยอห์น 7:42 ก็แสดงให้เห็นว่า ชาวยิวคาดหวังว่าพระคริสต์จะมาจากราชวงศ์ของดาวิด นอกจากนี้ ในยอห์น 1:49 คำว่า “พระบุตรของพระเจ้า” ก็ถูกใช้ในความหมายเดียวกับ “กษัตริย์ของอิสราเอล”

พระกิตติคุณยอห์นเน้นว่า ในฐานะบุตรพระบุตรของพระเจ้า พระเยซูมีทั้งสถานภาพกษัตริย์ที่เป็นพระเจ้าอย่างสมบูรณ์และสถานภาพกษัตริย์ที่เป็นมนุษย์อย่างสมบูรณ์ ทุกความหวังที่พันธสัญญาเดิมฝากไว้กับการที่พระเจ้าปกครองเหนือจักรวาล และทุกความหวังที่พันธสัญญาเดิมสถาปนาไว้สำหรับการปกครองโดยพระเมสสิยาห์ที่มาจากราชวงศ์ดาวิด ได้สำเร็จเป็นจริงในความเป็นกษัตริย์ของพระเยซู

เมื่อถึงตอนนี้ เราได้ศึกษาประเด็นสำคัญต่าง ๆ เกี่ยวกับการเชื่อในพระเยซูและตัวตนของพระเยซูในฐานะพระคริสต์และพระบุตรของพระเจ้า ดังนั้น ตอนนี้เราก็คงพร้อมที่จะหันไปให้ความสนใจกับพระพรแห่งชีวิตที่มาถึงคนเหล่านั้นที่เชื่อในพระคริสต์

ชีวิต

ยอห์นใช้คำว่า “ชีวิต” 36 ครั้งในพระกิตติคุณของท่าน ผู้เขียนพระกิตติคุณอีกสามท่านใช้คำนี้รวมกันเพียง 16 ครั้ง แต่ก็ไม่ใช่แค่จำนวนครั้งที่ท่านใช้คำนี้เท่านั้นที่ทำให้ “ชีวิต” มีความสำคัญอย่างยิ่งในพระกิตติคุณเล่มนี้ แต่ยังเกี่ยวข้องกับบทบาทของ “ชีวิต” ในข้อความในพระกิตติคุณด้วย ในยอห์น 17:3 พระเยซูนิยามคำว่า “ชีวิต” ดังนี้:

นี่แหละคือชีวิตนิรันดร์ คือที่เขารู้จักพระองค์ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้แต่องค์เดียว

และรู้จักพระเยซูคริสต์ผู้ซึ่งพระองค์ทรงส่งมา(ยอห์น 17:3)

แน่นอน ความรู้อย่างนี้เป็นยิ่งกว่าการตระหนักรู้ด้วยปัญญาเกี่ยวกับพระเจ้า เพราะรวมถึงความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระเจ้าอย่างมีเหตุผล แต่ที่สำคัญกว่านั้นก็คือการหมายถึงสัมพันธภาพกับพระองค์ เป็นประสบการณ์ส่วนตัวกับการประทับอยู่ด้วยของพระองค์กับการที่พระองค์มีส่วนในชีวิตของเรา การมีสัมพันธภาพกับองค์พระผู้สร้างของเราเช่นนี้เป็นหนึ่งในเป้าหมายหลักของการดำรงอยู่ของมนุษย์

จากยอห์น 3:16 ชีวิตเช่นนี้สามารถเรียกได้ว่า “นิรันดร์” ซึ่งหมายความว่าไม่มีวันจบสิ้น แต่ยอห์นกล่าวชัดเจนว่า เราไม่จำเป็นต้องตายเพื่อที่จะได้รับชีวิตนิรันดร์นี้ แท้จริงแล้ว ผู้เชื่อมีชีวิตนิรันดร์อยู่แล้ว ตามที่พระเยซูตรัสในยอห์น 5:24:

“ผู้ใดฟังคำของเราและเชื่อพระองค์ผู้ทรงส่งเรามา ผู้นั้นก็มีชีวิตนิรันดร์และจะไม่ถูกลงโทษ เขาได้ผ่านพ้นความตายเข้าสู่ชีวิตแล้ว” (ยอห์น 5:24)

ชีวิตเป็นของขวัญจากพระเจ้าอยู่แล้วสำหรับคนเหล่านั้นที่เชื่อในพระเยซู

กิตติคุณครับ คำที่รวมกันและสื่อถึงชีวิตนิรันดร์ มาถึงเราอย่างง่ายดายเพราะเราเห็นคำเหล่านี้บ่อยครั้งเหลือเกินในพระคัมภีร์ เราเห็นว่าหนึ่งในของขวัญแห่งความรอดโดยผ่านทางพระคริสต์ก็คือชีวิตนิรันดร์ แต่จะว่าไปแล้ว เราเป็นสิ่งที่ชีวิตที่ยึดติดกับลำดับเวลา นั่นคือวิถีคิดของเรา เราคิดในเชิงของ วินาที นาที ชั่วโมง วัน เดือน และปี จึงเป็นการง่ายสำหรับเราที่จะคิดว่าชีวิตนิรันดร์ก็คือชีวิตที่เราจะรู้จักในตอนนี้ เพียงแค่มีปฏิทินที่ยาวนานขึ้นเท่านั้น ปฏิทินที่ไม่ม้วนสิ้นสุด แต่แท้จริงแล้ว นั่นหาใช่แนวคิดในพระคัมภีร์เกี่ยวกับชีวิตนิรันดร์ไม่ ความหมายแรกของชีวิตนิรันดร์ในพระคัมภีร์ก็คือ “ชีวิตในพระเจ้า” พระเจ้าเองคือผู้ที่เป็มนิรันดร์ หนึ่งในข้อแตกต่างที่ชัดเจนระหว่างพระเจ้าและพวกเราซึ่งเป็นมนุษย์ที่พระองค์ทรงสร้างก็คือ เราผูกพันกับกาลเวลาเป็นอย่างมาก เราารู้สึกถึงเวลา แต่พระเจ้าอยู่เหนือกาลเวลา และโดยผ่านการชำระโทษบาปที่พระคริสต์ได้กระทำสำเร็จเพื่อเรา พวกเราที่อยู่ในพระคริสต์จึงเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์ของพระเจ้า และด้วยเหตุนี้ ชีวิตนิรันดร์จึงหมายความว่าเรามีชีวิตอยู่ในพระคริสต์ร่วมกับพระเจ้าตลอดไป ไม่ใช่แค่ปฏิทินที่พลิกไปได้ไม่รู้จบ แต่เป็นสภาวะของการดำรงอยู่ ซึ่งมีรากฐานในพระเจ้าเอง และในความจริงที่ว่าพระองค์นั้นดำรงอยู่ชั่วนิรันดร์แต่รู้ไหม คำแรกในคำคุณี้นี้สำคัญอย่างยิ่ง นั่นคือ คำว่า “ชีวิต” เนื่องจากในพระคัมภีร์มีการกล่าวถึงสภาวะตรงกันข้ามระหว่างชีวิตและความตาย และหลังการพิพากษา ก็มีสภาวะตรงกันข้ามระหว่างชีวิตนิรันดร์และความตายครั้งที่สอง ดังนั้น ชีวิตนิรันดร์จึงเป็นการประกาศยืนยันเช่นกันว่า ในพระคริสต์ คนเหล่านั้นที่ได้รับการอภัยบาปแล้วก็ได้รู้จักชีวิตกับพระเจ้าและพระคริสต์ตลอดไป เรามีพระเจ้าสถิตอยู่ด้วยตลอดกาล เราเข้าสู่สภาพแห่งการดำรงอยู่อันเหนือกาลเวลา อันเป็มนิรันดร์ โดยทั้งปวงนี้เกี่ยวกับพระสิริของพระเจ้า และการเล่าโลม และความชื่นชมยินดี และความปรีดาในการมีพระเจ้าสถิตอยู่ด้วยและในการสรรเสริญพระองค์ตลอดไปเป็นนิรันดร์ สิ่งตรงกันข้ามก็คือ “นรก” ซึ่งถูกนิยามว่าเป็นความตายครั้งที่สอง ดังนั้น สิ่งที่เรากำลังพูดถึงในที่นี้เกี่ยวกับชีวิตนิรันดร์จึงไม่ใช่แค่เรื่องของเวลาอันยาวนานในความเป็นนิรันดร์ แต่เป็นเรื่องของพระพรอันอุดมในการอยู่ร่วมกับพระคริสต์และในการมีสามัคคีธรรมกับพระเจ้า แทนที่จะอยู่ต่อไปชั่วนิรันดร์ในนรก

—ดร. อาร์ อัลเบิร์ต โมห์เลอร์ จูเนียร์

ชีวิตนิรันดร์คือของขวัญแห่งการได้รับความช่วยเหลือให้พ้นจากการพิพากษาของพระเจ้า เพื่อเข้าสู่ความชื่นชมยินดีและสันติสุขตลอดกาล และของขวัญนี้สามารถได้รับจากพระเจ้าโดยผ่านการเชื่อในพระบุตรของพระองค์คือพระเยซูเท่านั้น และพระกิตติคุณยอห์นเน้นเหตุผลสำคัญอย่างน้อยสองประการ หนึ่งในพระเยซูคือพระเจ้าผู้สร้างและแหล่งที่มาแห่งชีวิต ตามที่เราได้เรียนรู้ในยอห์น 1:1-5; 5:26; 11:25; และ 14:6 ฉะนั้น พระเยซูจึงมีสิทธิที่จะประทานชีวิตแก่คนที่พระองค์ประสงค์ แท้จริงแล้ว พระเยซูกล่าวถึงประเด็นนี้อย่างชัดเจนในยอห์น 5:21

เหตุผลที่สองที่ชีวิตนิรันดร์สามารถได้รับโดยผ่านพระเยซูเท่านั้น ได้แก่การที่พระคริสต์เป็นผู้เดียวที่มีพระวาจาแห่งชีวิต นั่นคือ ถ้อยคำชาวประเสริฐที่นำคนทั้งหลายให้มารู้จักพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด พระเยซูอธิบายเรื่องนี้ในพระวาจา เช่นยอห์น 6:63 และ 12:49-50 และเปโตรได้ยืนยันความจริงข้อนี้ในยอห์น 6:68 ด้วย

พระเยซูเป็น “ผู้หนึ่งและผู้เดียว” หรือที่พระองค์ถูกกล่าวถึงในยอห์น 1:18 “พระเจ้าคือพระบุตรองค์เดียว” ไม่มีใครเคยมีผู้ใดเปิดเผยพระบิดาแห่งฟ้าสวรรค์ในแบบที่พระเยซูได้เปิดเผย เนื่องจากไม่มีผู้ใดเคยมาจากพระบิดาเหมือนที่พระเยซูเสด็จมา บทบาทที่พระเยซูผู้เดียวเท่านั้นทรงมีในฐานะผู้ที่เปิดเผยพระเจ้าตั้งอยู่บนรากฐานของตัวตนของพระองค์ใน

ฐานะ "พระเจ้าคือพระบุตรองค์เดียว" ผู้เสด็จมาเพื่อช่วยให้เราเห็นพระบิดาและเพื่อประทานชีวิตนิรันดร์แก่เรา
 ดังนั้น ตลอดพระกิตติคุณยอห์น พระเยซูจึงเป็นผู้ประทานชีวิตแก่ทุกคนที่เชื่อ คนที่ไม่เชื่อก็ไม่เข้าใจพระ
 วาจาของพระองค์ และพวกเขาปฏิเสธชีวิตที่พระองค์พร้อมมอบให้ด้วย แต่คนที่เชื่อก็ได้รับชีวิตนิรันดร์ในบัดนี้ และจะ
 ได้รับพระพรเหลือคณานับในยุคหน้าที่จะมาถึง

สรุป

ในบทเรียนนี้ เราได้สำรวจภูมิหลังของพระกิตติคุณโดยยอห์น ในแง่ของผู้เขียน และสถานการณ์แวดล้อมของ
 การเขียน เราได้สำรวจโครงสร้างและเนื้อหาของพระกิตติคุณเล่มนี้ และเราก็ได้พิจารณาประเด็นสำคัญเกี่ยวกับการเชื่อ
 ตัวตนของพระเยซูในฐานะพระคริสต์และพระบุตรของพระเจ้า และพระพรแห่งชีวิตในพระนามของพระองค์
 พระกิตติคุณยอห์นแสดงให้เห็นว่าพระเยซูคือผู้ที่ทำให้พระสัญญาทั้งปวงของพระเจ้าที่จะประทานพระพร
 มานั้นสำเร็จเป็นจริง พระเยซู คือพระคริสต์ พระองค์สามารถและจะรักษาสัญญาอันเต็มด้วยสง่าราศีทุกข้อที่พระเจ้าได้
 กระทำ เนื่องจากพระเยซูคือพระบุตรของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด และพระสัญญาทั้งสิ้นและความรอดนั้นรวมไปถึงของขวัญ
 สดุดีพิเศษ คือชีวิตนิรันดร์ หากเรามั่นคงในความหวังเหล่านี้เมื่อเราอ่านพระกิตติคุณยอห์น เราจะมีความพร้อมมากขึ้นที่จะ
 เข้าใจพระกิตติคุณเล่มนี้และประยุกต์ใช้กับชีวิตของเรา และหากเราจดจำพระสัญญาเหล่านี้ไว้ในใจเมื่อเราดำเนินชีวิต เรา
 ก็จะพร้อมยิ่งขึ้นที่จะถวายพระสิริแด่พระเจ้าและมีความชื่นชมยินดีกับชีวิตนิรันดร์ที่พระองค์ได้ประทานแก่เราโดยผ่าน
 พระเยซูคริสต์ พระบุตรของพระองค์

พระกิตติคุณ

บทเรียนที่ 5

พระกิตติคุณโดยย่อ

ดร. พิต อัลวินสัน (ผู้ดำเนินรายการ) เป็นผู้อำนวยการบริหารของ “ฟอรัจ: พันธกิจที่วันครสู่ประชาชน โดยคนที่เป็นภาพสะท้อน” (FORGE: City Wide Ministry to Men with Man in the Mirror) และท่านยังเป็นศิษยาภิบาลผู้ก่อตั้งคริสตจักรเพรสไบทีเรียน วิลโลว์ คริก ที่เมือง วินเทอร์ สปริงส์ รัฐฟลอริดา อันเป็นคริสตจักรที่ท่านได้รับใช้ในฐานะศิษยาภิบาลอาวุโสมาเป็นเวลา 26 ปีแล้ว ดร. อัลวินสันจบการศึกษาศาสนศาสตร์ศึกษามหาบัณฑิตจากวิทยาลัยศาสนศาสตร์ทรินิตี้เพื่อการประกาศ (Trinity Evangelical Divinity School) และจบการศึกษาพันธกิจศาสตรคุณวุฒิปบัณฑิตจากวิทยาลัยพระคริสต์ธรรมปฏิรูป (Reformed Theological Seminary) ท่านเป็นศาสตราจารย์ผู้ดีคุณ ณ วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมปฏิรูป หนึ่งในคณะกรรมการของ “เครือข่ายสำคัญเพื่อพัฒนาชีวิต” (Key Life Network) และเป็นผู้เขียนหนังสือชื่อ “Like Father, Like Son: How Knowing God as Father Changes Men” (“พ่อเป็นอย่างไรลูกก็เป็นอย่างนั้น: การรู้จักพระเจ้าในฐานะพระบิดาเปลี่ยนแปลงมนุษย์ได้อย่างไร?”)

ศาสตราจารย์ ลาร์รี ค็อคเคอร์ลล์ เป็นศิษยาภิบาลอาวุโสของคริสตจักร “ครอบครัวแห่งความเชื่อ” และหนึ่งในคณาจารย์ของวิทยาลัยพระคริสต์ธรรมเบอร์มิงแฮม

ศาสตราจารย์ ไมเคิล กโลโด เป็นรองศาสตราจารย์ด้านพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ศึกษา ณ วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมปฏิรูป ในเมืองออร์แลนโด รัฐฟลอริดา

ดร. เจมส์ แอมิลตัน เป็นรองศาสตราจารย์ด้านศาสนศาสตร์ตามหลักพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ ณ วิทยาลัยศาสนศาสตร์เซาท์เทิร์นแบปติสต์ และเป็นศิษยาภิบาลฝ่ายเทศนา ณ คริสตจักรแบปติสต์เคนวูด

ดร. สตีฟ ฮาร์เปอร์ เป็นรองอธิการบดีผู้ก่อตั้งวิทยาเขต ฟลอริดา ดันแนม ของวิทยาลัยพระคริสต์ธรรมแอสบิวรี ในเมือง ออร์แลนโด รัฐฟลอริดา

ดร. อด เจมส์ เป็นรองอธิการบดีฝ่ายวิชาการของวิทยาลัยพระคริสต์ธรรมเบอร์มิงแฮม

ดร. เจฟฟ์ โลว์แมน เป็นศิษยาภิบาลอาวุโสที่คริสตจักรอีแวนเจิล พี ซี เอ ในเมืองอลาบาสเตอร์ รัฐอลาบามา และเป็นศาสตราจารย์ด้านการเทศนาและศาสนศาสตร์เชิงระบบ ณ วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมเบอร์มิงแฮม

ดร. จอห์น แมคคินลีย์ เป็นรองศาสตราจารย์ด้านพระคริสต์ธรรมคัมภีร์และศาสนศาสตร์ศึกษา ณ วิทยาลัยศาสนศาสตร์ทัลบอต

ดร. อาร์ อัลเบิร์ต โหม์เลอร์ จูเนียร์ เป็นอธิการบดีของวิทยาลัยศาสนศาสตร์เซาท์เทิร์น แบปติสต์

ดร. โรเบิร์ต พัลมเมอร์ เป็นรองศาสตราจารย์ด้านการตีความพันธสัญญาใหม่ ณ วิทยาลัยศาสนศาสตร์เซาท์เทิร์น แบปติสต์

ดร. เดวิด เรเดิลส์ เป็นศาสตราจารย์สาขาพันธสัญญาใหม่ที่วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมเบ็ธเอล

ดร. มาร์ค สเตราสส์ เป็นศาสตราจารย์สาขาพันธสัญญาใหม่ที่วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมเบ็ธเอล ซาน ดิโอโก

ดร. เค เอริค เรอนเนส เป็นศาสตราจารย์ด้านพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ศึกษาและศาสนศาสตร์ ที่วิทยาลัยศาสนศาสตร์ทัลบอต มหาวิทยาลัยบีโอ

ลา และเป็นประธานภาควิชาพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ศึกษาและศาสนศาสตร์

ดร. ไชมอน ไวเบิร์ต เป็นอดีตศาสตราจารย์คริสตจักรเซนต์ลูค วิมเบิลตัน พาร์ค สหราชอาณาจักร และปัจจุบันเป็นรองอาจารย์ใหญ่ของวิกิลิพีฮอลส์ อ็อกซฟอร์ด และผู้อำนวยการของสำนักวิชาการเทศนา